RICK JOYNER

DEN SISTE PRØVE

RICK JOYNER DEN SISTE PRØVE

RICK JOYNER

DEN SIDSTE PRØVE

Denne vidtspændende vision blev givet til forfatteren over et tidsrum på et år. Visionen fremstiller den sidste kamp mellem lys og mørke.

Der er udgivet et sammendrag af de første syner i "The Morning Star Journal" under titlen "Helvedes horder marcherer".

Denne udgave blev hurtigt en af de mest populære udgivelser, der er kommet fra "The Morning Star Journal" og er cirkuleret rundt i hele verden.

Denne bog indeholder den fulde vision - inclusive del 4 og 5, som ikke var med i sammendraget, men som Rick Joyner selv betegner som de absolut vigtigste.

DANISH

CLEARANCE 10

$5.00

LYCHNOS ISBN nr. 87 88897 38 9

RICK JOYNER

DEN SISTE PRØVE

Lychnos

Copyright © forlaget Lychnos 1997
Originaltitel: THE FINAL QUEST

Alle rettigheder forbeholdt

Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog
eller dele heraf er ikke tilladt uden skriftlig tilladelse
fra forlaget Lychnos

Oversættelse: Anne Molin
Omslagstryk: Trykkeriet Friheden, Thisted
Sats, tryk og indbinding: forlaget Lychnos

1. oplag 1997
ISBN nr. 87 88897 38 9
Udgivet af forlaget Lychnos
Kåsvej 36, Lihme
7860 Spøttrup

Indhold

1. del
HELVEDES HORDER MARCHERER 15

2. del
DET HELLIGE BJERG 39

3. del
ØRNENE VENDER TILBAGE 59

4. del
TRONEN 81

5. del
OVERVINDERNE 131

Forord

Denne udgivelse er en utraditionel og kontroversiel bog, men den indeholder meget, der peger på nødvendigheden af selvransagelse og ærlighed i den enkeltes gudsforhold.

Som Rick Joyner selv skriver, må læseren bedømme indholdet i bogen.

Som forlag vil vi gøre opmærksom på, at det er et menneskes syner og visioner med al den usikkerhed, dette indebærer. Rick Joyners konklusioner udtrykker hans personlige vurdering af synenes konsekvenser.

Bogen er ikke den endegyldige sandhed, men bør læses som et profetisk ord, der er udtrykt i en rig billedtale.

forlaget LYCHNOS

INTRODUKTION

I begyndelsen af 1995 gav Herren mig en drøm, som var den første af en række sammenhængende profetiske oplevelser. Jeg udgav en sammenfattet version af den første drøm i **The Morning Star Prophetic Bulletin** under titlen *The Hordes of Hell Are Marching*. Jeg fortsatte med at spørge Herren om dette store, åndelige slag, jeg havde set, og jeg fik da efterfølgende en række visioner og profetiske oplevelser, som var relaterede til det. Jeg udgav sammenfattede versioner af dem i **The Morning Star Journal** som *The Hordes of Hell Are Marching, Parts II & III*.

Disse serier blev nok de mest populære ting, vi nogensinde har udgivet. Vi blev overvældet med ønsker om at få alle tre dele udgivet samlet i en bog. Jeg besluttede at gøre det og desuden at medtage det, der var udeladt i de sammenfattede versioner. Da jeg var lige ved at være klar med udgivelsen, fik jeg endnu en oplevelse, som var i tråd med de øvrige, og den var for mig at se den vigtigste af dem alle. Den er inkluderet som 4. og 5. del i denne bog.

SÅDAN FIK JEG SYNENE

Et af de mest almindelige spørgsmål, jeg bliver stillet angående dette syn, drejer sig om, hvordan jeg modtog det. Jeg tror, det er et væsentligt spørgsmål, og derfor vil jeg ganske kort berøre det her. Allerførst må jeg forklare, hvad jeg mener med syn og 'profetisk oplevelse'.

'Profetiske oplevelser', som jeg kalder dem, er mange og forskellige. De indeholder alle de almindelige måder, hvorpå Gud taler til Sit folk i Skriften. Fordi Gud er den samme i dag, som Han var i går, har Han aldrig undladt at relatere sig til sit folk på den samme måde op gennem kirkehistorien. Som apostlen Peter forklarede i sin prædiken i Apostlenes Gerninger kapitel 2, er drømme, syn og profetier tegn på de sidste tider og på Helligåndens udgydelse. Og som vi klart nærmer os de sidste tider, bliver de mere og mere almindelige.

En årsag til, at de bliver mere almindelige nu, er på grund af, at vi behøver dem til at fuldføre vor opgave i disse tider. Det er også sandt, at Satan, som desværre kender Skriften bedre end mange kristne, også forstår betydningen af den profetiske åbenbaring i Guds forhold til Sit folk, og han udgyder derfor sine egne falske gaver til dem, der tjener ham. Der ville dog ingen falske efterligninger være, hvis ikke der var en ægte virkelighed, ligesom der ikke findes en falsk 3-dollar seddel, fordi der ikke findes en ægte.

Kort efter, at jeg blev kristen i 1972, læste jeg i Ap.G.

2 og forstod, at det var vigtigt at forstå de måder, hvorpå Herren taler til os. Jeg husker ikke at have bedt specielt i starten for at få disse gaver selv, men da jeg begyndte at erfare dem, gav det mig et bedre incitament til at forstå dem.

Siden da har jeg gennemgået perioder, hvor de kom regelmæssigt, og andre gange oplevede jeg ikke noget. Dog kom de altid igen efter en 'tør periode', og var da enten mere kraftfulde eller hyppigere. På det seneste har de været begge dele. Gennem alt dette har jeg lært en hel del om de profetiske gaver, oplevelser og profetiske folk, som jeg vil komme nærmere ind på i en bog, der snart kommer på markedet.

Der er mange niveauer af profetisk åbenbaring. Begynderniveauerne består af profetiske 'indtryk'. Det er ægte åbenbaringer. De kan være særdeles specifikke og akkurate, når de bliver udlagt af erfarne folk, som er opmærksomme på dem. Dog er det også på dette niveau, at vore 'åbenbaringer' kan blive påvirket af vore følelser, forestillinger og læresætninger. Jeg har derfor besluttet ikke at bruge udtryk som "så siger Herren" ved åbenbaringer, som kommer på dette niveau.

Syn kan også komme som indtryk. De er stille og skal ses med 'vort hjertes øjne'. De kan også være specifikke og akkurate, især når de modtages/ udlægges af erfarne. Jo mere vore hjerters øjne åbnes, som Paulus bad i Efeserne 1,18, des mere kraftfulde og brugbare kan de være.

Det næste åbenbaringsniveau er en bevidst følelse af Herrens nærvær eller af Helligåndens salvelse, som giver en særlig oplysning til vort sind. Det kommer ofte, når jeg skriver eller taler, og det giver mig meget større tillid til vigtigheden af, eller akkuratessen i det, jeg siger. Jeg tror, at apostlene kan have oplevet det, da de skrev de nytestamentlige breve. Det giver os en større tillid, men det er stadigvæk et niveau, hvor vi kan blive påvirket af forestillinger, læresætninger m.v. Jeg tror, det var derfor, at Paulus i bestemte sager gav sin mening til kende, men at han samtidig mente at have Herrens Ånd. Generelt set er der meget mere brug for ydmyghed end dogmatisme, når det handler om det profetiske.

Klare visioner kommer på et højere niveau end indtryk. De synes at give os mere klarhed, end vi har selv, når vi føler Herrens bevidste nærvær eller salvelse. Klare visioner foregår uden for os, det er som at se på en biograffilm. Fordi de ikke kan styres af os, tror jeg, der er langt mindre risiko for en blanding i åbenbaringer, som kommer på den måde.

Et andet højt niveau er 'henrykkelse', som Peter oplevede det, da han fik ordrer til at gå til Kornelius' hus og prædike evangeliet for hedningerne for første gang, og sådan som Paulus havde det, da han bad i templet i Ap.G. 22. Henrykkelser var almindelige for de bibelske profeter. Henrykkelser er som at drømme i vågen tilstand. I stedet for at se en skærm som i en 'vision', føler du, at du er i filmen, at du på en eller anden måde er delagtig. Henrykkelser kan variere fra dem, der er så 'milde', at du stadigvæk er

klar over dine fysiske omgivelser og endda kan forholde dig til dem og til det punkt, hvor du føler sig hensat til det sted, hvor synet foregår. Dette syntes at være, hvad Ezekiel oplevede temmelig regelmæssigt, og hvad Johannes givetvis oplevede, da han havde de syner, som er gengivet i Åbenbaringsbogen.

Synene, som er samlet i denne bog, begyndte alle med en drøm. Noget af det kom under en meget intens følelse af Herrens nærvær, men den overvejende del fik jeg under en form for henrykkelse. Det meste af det kom på det niveau, hvor jeg stadig var bevidst om mine omgivelser og endda kunne forholde mig til dem, som f. eks. at tage telefonen. Når de blev forstyrret, eller når tingene blev så intense, at jeg måtte op og gå omkring, fortsatte de i samme øjeblik, jeg satte mig igen. En gang blev oplevelsen så intens, at jeg måtte op og ud af bjerghytten, hvor jeg var for at søge Herren, og køre hjem. Mere end en uge senere kom jeg tilbage, og næsten øjeblikkelig var jeg tilbage, hvor jeg slap. Jeg har aldrig vidst, hvordan man 'slår sådanne oplevelser til', men jeg har næsten altid haft friheden til at slå dem fra med min vilje. To gange er det sket, at store dele af synet kom på, hvad jeg vil kalde højst upassende tidspunkter, hvor jeg var taget op til min bjerghytte for at ordne nogle vigtige ting inden deadline. To af vores Journal-udgivelser kom lidt sent ud på grund af det, og den sidste bog jeg udgav, havde jeg håbet at få ud nogle måneder tidligere. Men Herren bekymrer sig ikke så meget om vore deadlines!

I drømmen og henrykkelserne havde jeg, hvad jeg

regner for utroligt store gaver til bedømmelse og kundskabsord. Nogle gange når jeg så på en person eller bad for en menighed eller tjeneste, vidste jeg bare noget om dem, som jeg ikke havde noget naturligt kendskab til. Gennem disse profetiske oplevelser virkede disse gaver på et niveau, jeg aldrig havde oplevet i 'det virkelige liv'. Som f.eks. det, at jeg i synet så en af enhederne fra helvedes hær og med det samme vidste alt om dens strategi og muligheder. Jeg ved ikke, hvordan kundskaben kom til mig, men jeg vidste det bare, helt ned i mindste detalje. I nogle tilfælde kunne jeg se på noget eller nogen og kende deres fortid, nutid og fremtidige muligheder på en gang. For at spare tid og plads i denne bog har jeg inkluderet denne kundskab i handlingen uden at komme ind på, hvordan jeg fik den.

Hvordan man bruger profetisk åbenbaring

Jeg må slå fast, at jeg ikke tror, at nogen form for profetisk åbenbaring har til hensigt at fastslå læresætninger. Det har vi Skriften til. Der er to grundlæggende måder at bruge det profetiske på. For det første for at åbenbare Herrens nuværende eller fremtidige strategiske vilje i bestemte sager. Vi ser det f.eks. i Paulus' drøm om at rejse til Makedonien og i henrykkelsen, hvor han fik at vide, at han med det samme skulle forlade Jerusalem. Vi har også et eksempel i Agabus' tjeneste. Et af hans syn relaterede sig til en hungersnød, der skulle komme over hele jorden, og som også havde med Paulus' besøg i Jerusalem at gøre.

Vi ser også sådanne åbenbaringer blive givet for at kaste lys over læresætninger, som er givet i Skriften, men som ikke nemt forstås. Peters henrykkelse kaster lys over Herrens vilje og giver en sund bibelsk undervisning, som Skriften taler klart om (hedningernes modtagelse af evangeliet), men den var endnu ikke forstået af menigheden.

Synerne i denne bog indeholder nogle strategiske åbenbaringer, og de kaster lys over nogle bibelske læresætninger, som jeg ærlig talt ikke havde forstået før, men nu ser ganske tydeligt. Dog har jeg kendt og undervist i mange år om de fleste af de doktriner, jeg fik kastet lys over i disse oplevelser, selv om jeg ikke kan sige, at jeg har levet dem særlig godt ud. Ofte har jeg tænkt over Paulus' ord til Timoteus om at være opmærksom på sin egen undervisning. Jeg ved, at jeg har fejlet angående det at leve dem ud i praksis, og derfor har jeg taget meget af det, jeg fik at vide, som en personlig irettesættelse. Alligevel har jeg taget det med her, for jeg følte, det var budskaber af almindelig interesse.

Jeg blev opmuntret af nogen til at skrive det som en allegori, i tredje person som i *Pilgrimsvandringen*, men jeg ombestemte mig af flere grunde. For det første ville nogle kunne tage det som udtryk for min egen kreativitet, og det ville være forkert. Jeg ville gerne have været så kreativ, men er det ikke. En anden grund var, at jeg følte, at jeg kunne være mere akkurat, hvis jeg fremlagde oplevelserne, lige som jeg modtog dem, og det har jeg så gjort mit bedste for. Dog er min hukommelse for detaljer en af mine stør-

ste svagheder, må jeg indrømme, og jeg har flere gange sat spørgsmålstegn ved min erindring i forbindelse med visse detaljer i synet, og du har frihed til at gøre det samme. Iøvrigt tror jeg, det er det rigtigste ved ethvert budskab som dette. Kun Skriften må anses for ufejlbarlig. Jeg beder om, at Helligånden leder dig til sandheden, mens du læser, og må hjælpe dig til at skille ugræsset fra hveden.

Rick Joyner

1. del

HELVEDES HORDER MARCHERER

Den dæmoniske hær strakte sig, så langt øjet rakte. Den var opdelt i hærenheder, som alle var under eget banner. Over de forreste enheder vajede bannerne Stolthed, Selvretfærdighed, Agtværdighed, Selviske Ambitioner, Uretfærdig dom og Jalousi. Der var mange flere lignende enheder, som jeg ikke kunne se, men fortroppen af denne frygtelige horde fra helvede syntes at være den mest magtfulde. Lederen af hæren var selveste Brødrenes Anklager.

Deres våben havde også navne. Sværdene hed Truen, spydene hed Troløshed, og pilene hed Anklage, Sladder, Bagtalelse og Fejlfinding. Spejdere og mindre

grupper af dæmoner med navne som Forkastelse, Bitterhed, Utålmodighed, Utilgivelighed og Lyst blev af hæren sendt i forvejen for at forberede hovedangrebet.

De små grupper og spejderne var mindre i antal, men i kraft stod de ikke tilbage for de større enheder, der fulgte. De var udelukkende mindre af strategiske hensyn. Lige som Johannes Døberen arbejdede alene og var salvet ud over det sædvanlige til at døbe masserne og forberede dem på Herrens komme, sådan havde disse små dæmoniske grupper fået ekstraordinær ond kraft til at 'døbe masserne'. En enkelt bitterhedsdæmon kunne så sin sæd i massevis af mennesker, endda hele menneskeracer eller kulturer. En lystdæmon kunne sætte sig på en enkelt kunstner, en film eller endda et forlystelsessted, og udspy, hvad der syntes at være stråler af elektrisk slim, som kunne ramme og forhærde store folkemasser. Alt dette var for at berede vejen for den store onde horde, som fulgte.

Hæren marcherede i særdeleshed mod kirken, men den angreb enhver, den fik chancen til at angribe. Jeg vidste, at det var for at imødegå et Guds værk, som skulle få folkemasserne ind i kirken.

Hærens primære strategi var at skabe splittelse på ethvert muligt niveau - menigheder imellem, forsamlinger mod deres pastor, imellem ægtefæller, mellem børn og forældre og endda mellem børn. Spejderne blev sendt ud for at lokalisere svagheder og åbninger i menigheder, familier og enkeltpersoner, som Forkastelse, Bitterhed, Lyst osv. kunne udnytte og

gøre større. Så ville de følgende enheder vælte gennem åbningerne for fuldstændigt at overvinde deres ofre.

Den mest chokerende del af denne vision var, at horderne ikke red på heste, men primært på kristne! De fleste af de kristne var velklædte, respektable, dannede og så veluddannede ud, og så samtidig ud til at komme fra alle samfundslag. De fremsagde kristne sandheder for at berolige deres samvittighed, men de levede deres liv i overensstemmelse med mørkets magter. Jo mere de var i overensstemmelse med disse kræfter, desto mere voksede deres tildelte dæmoner og fik nemmere ved at styre deres handlinger.

Mange af disse troende husede mere end én dæmon, men én af dem var tydeligvis lederen. Lederdæmonens natur bestemte, hvilken enhed mennesket gik i. Skønt enhederne alle gik sammen, syntes det også, som om hele hæren samtidig var på randen af kaos. Had-dæmonerne hadede de andre dæmoner lige så meget, som de hadede de kristne. Jalousi-dæmonerne var jaloux på hinanden. Den eneste måde, hvorpå lederne af enheder kunne afholde dæmonerne fra at slås indbyrdes, var ved at holde deres had, jalousi osv. fokuseret på de mennesker, de red på. Alligevel sloges folkene ofte med hinanden. Jeg vidste, at i Skriften var det på den måde, at nogle hære, som kom imod Israel, endte med at ødelægge sig selv. Når noget kom på tværs af deres hensigt med Israel, blev deres raseri ukontrollabelt, og de begyndte ganske enkelt at bekæmpe hinanden.

Jeg bemærkede, at dæmonerne red på disse kristne, men de var ikke i dem som tilfældet var med de ikke-kristne. Det var tydeligt, at de kristne blot behøvede at holde op med at være enige med deres dæmoner for at blive fri for dem. Hvis for eksempel den kristne, som blev redet af en jalousidæmon, blot begyndte at sætte spørgsmål ved jalousien, ville dæmonen meget hurtigt miste sin styrke. Når det skete, råbte den svage dæmon til lederen for enheden, som straks dirigerede alle dæmonerne rundt om den kristne for at angribe ham, indtil Bitterhed, eller hvem det nu var, blev bygget op på ham igen. Hvis det ikke virkede, satte dæmonerne så forvredne spørgsmålstegn ved Skriften, at det retfærdiggjorde bitterhed, anklage osv.

Det var tydeligt, at dæmonernes kraft næsten udelukkende var fæstet i bedragets magt, men de havde bedraget disse kristne så langt, at de troede, at de, mens de blev brugt af dæmonerne, tjente Gud. Alle holdt nemlig hver for sig et selvretfærdighedsbanner på en måde, så de ikke kunne se, hvilket banner, der vajede over enheden og angav dens sande natur.

Da jeg så mod hærens bagtrop, så jeg selveste Anklagerens følge. Jeg begyndte at forstå hans strategi, og jeg var forundret over, at den var så enkel. Han vidste, at et hus i splid med sig selv ikke kan bestå, og denne hær repræsenterede et forsøg på at bringe en sådan splittelse til kirken, at den ville falde fra nåden. Det var tydeligt, at den eneste måde, han kunne gøre det på, var ved at bruge kristne til at slås mod deres egne brødre, og det var derfor, folkene i

disse forreste enheder var kristne - eller i det mindste navnkristne. Ethvert skridt, disse bedragne kristne tog i lydighed mod Anklageren, styrkede hans magt over dem. Det fik hans og hans kommandørers tillid til at vokse i takt med hærens fremmarch. Det var tydeligt, at hærens kraft var afhængig af de kristnes accept af den ondes veje.

FANGERNE

I kølvandet af de første enheder fulgte en mængde andre kristne, som var hærens fanger. De var sårede og blev vogtet af mindre frygt-dæmoner. Der syntes at være flere fanger end dæmoner i hæren. Overraskende nok havde fangerne stadigvæk deres skjolde og sværd, men de brugte dem ikke. Det var et chok at se så mange blive holdt i fangenskab af så få frygtdæmoner. Hvis de kristne blot havde brugt deres våben, kunne de sagtens have befriet sig selv og muligvis have forvoldt stor skade på hele den onde horde. Men de marcherede passivt afsted.

Oven over fangerne var himlen sort af gribbe, som hed Depression. Ind imellem landede de på skulderen af en fange og kastede op ned over ham. Opkastet hed Fordømmelse. Når opkastet ramte en fange, rejste han sig og marcherede lidt mere ihærdigt for en tid, inden han faldt sammen - svagere end før. Igen undrede jeg mig over, hvorfor fangerne ikke bare slog gribbene ihjel med deres sværd, hvilket de nemt kunne have gjort.

Indimellem snublede de svage fanger og faldt. Så snart de ramte jorden, stak de andre fanger dem med

deres sværd, alt imens de hånede dem. Gribbene kom til og begyndte at fortære de faldne, endnu inden de var døde. De andre kristne stod omkring dem og så bifaldende til samtidig med, at de igen stak dem med sværdene.

Som jeg stod og betragtede dem, forstod jeg, at disse fanger troede, at Fordømmelsens opkast var sandhed fra Gud. Så indså jeg, at fangerne faktisk troede, at de marcherede i Guds hær. Det var derfor, de ikke slog de små frygt-dæmoner eller gribbene ihjel. De troede, det var budbringere fra Gud! Mørket, som stammede fra skyen af gribbe, havde gjort det så vanskeligt for disse fanger at skelne, så de naivt accepterede alt, hvad der skete med dem som værende fra Herren. De troede, at de, der faldt, blev ramt af Guds dom, og det forklarede, hvorfor de behandlede dem, som de gjorde. De troede, de hjalp Gud!

Den eneste mad, som disse fanger fik, var opkast fra gribbene. De, som nægtede at spise det, blev simpelthen svagere og svagere, indtil de døde. De, som spiste, blev styrket for en tid, men med den ondes styrke. Derefter blev de svagere, med mindre de drak af bitterhedens vand, som de hele tiden fik tilbudt. Når de havde drukket af det bitre vand, kastede de op på de andre fanger. Når en af fangerne begyndte at kaste op, sprang en ventende dæmon op på ham og red ham frem til en af frontenhederne.

Endnu værre end opkastet fra gribbene var en ulækker slim fra dæmonernes urin og afføring, som de lod komme ud over de kristne, de red på. Slimen var stoltheden, de selviske ambitioner osv., som var

deres natur. Slimen fik alligevel de kristne til at føle sig meget bedre tilpas, end de havde følt sig med fordømmelsens opkast, så de troede, dæmonerne var budbringere fra Gud, og de troede faktisk, at slimen var Helligåndens salvelse.

Jeg følte den onde hær så frastødende, at jeg ønskede at dø. Da kom Herrens stemme til mig, og Han sagde: *"Dette er begyndelsen til fjendens sidste dages hær. Dette er Satans ultimative bedrag. Hans endelige ødelæggelseskraft er forløst, når han bruger kristne til at angribe hinanden. Gennem tiderne har han brugt denne hær, men han har aldrig været i stand til at bruge så mange i sine onde planer, som han er nu. Frygt ikke. Jeg har også en hær. Du må stå op nu og slås, for der er ikke længere plads til at gemme sig for denne krig. Du må slås for Mit Rige, for sandheden og for dem, som er blevet bedraget."*

Disse ord fra Herren var så opmuntrende, at jeg med det samme begyndte at råbe til de kristne fanger, at de var bedraget, for jeg troede, de ville lytte til mig. Da jeg råbte, syntes det, som om hele hæren vendte sig og kiggede på mig. Frygten og depressionen, som var over dem, kom imod mig. Jeg blev ved med at råbe, fordi jeg tænkte, at de kristne ville vågne op og indse, hvad det var, der skete med dem, men i stedet begyndte mange af dem at tage fat i deres pile for at skyde imod mig. De andre stod tøvende, som om de ikke vidste, hvad de skulle tænke om mig. Jeg vidste nu, at jeg havde gjort noget, inden tiden var inde til det, og at det var en dum fejltagelse.

KAMPEN BEGYNDER

Da jeg vendte mig, så jeg Herrens hær bag mig. Der var i tusindvis af soldater, men langt færre end i fjendens hær. Jeg var chokeret og beklemt, da det så ud til, at der var endnu flere kristne, som blev brugt af djævelen, end der var kristne i Herrens hær. Jeg vidste også, at kampen, som var ved at begynde, skulle blive kendt som Den store Kristne Borgerkrig, fordi kun meget få ville kunne forstå kræfterne bag den begyndende konflikt.

Da jeg så nærmere på Herrens hær, syntes situationen endnu mindre oplivende. Kun en lille del var klædt i hele deres rustning. Mange havde kun en eller to dele af rustningen på, og nogle havde ikke noget i det hele taget. Et stort antal var allerede sårede. De fleste af dem, som var iklædt deres fulde rustning, havde ganske små skjolde, som jeg vidste ikke ville beskytte dem fra det anslag, der var på vej. Til min yderligere overraskelse så jeg, at en stor del af disse soldater var kvinder og børn. Meget få af dem var fuldt udrustede eller passende trænet i at bruge deres våben.

Bag Herrens hær var der en hob på slæb i lighed med fangerne bag fjendens hær, men disse hér var i deres natur helt anderledes end fjendens fanger. De syntes overlykkelige, som om de var berusede. De legede, sang, festede og brølede fra den ene lille lejr til den næste. Det mindede mig om blomsterbørnene i 60-erne.

Jeg løb hen mod Herrens hær for at undslippe an-

grebet, som jeg vidste kom mod mig fra den onde horde. Det så ud til at ende med en ensidig nedslagtning. Jeg var i særdeleshed bekymret for hoben, som fulgte hæren, så jeg forsøgte at råbe igennem larmen for at advare dem om, at kampen var ved at begynde. Kun få kunne høre mig. De gjorde 'fredstegnet' og sagde, at de ikke troede på krig, og at Herren ikke ville lade noget ondt ske dem. Jeg prøvede at forklare, at Herren havde givet os rustninger, fordi vi behøvede dem, men deres respons var, at de var kommet til et sted med fred og glæde, og hvor sådan noget ikke kunne ske. Jeg begyndte at bede alvorligt om, at Herren ville gøre skjoldene større hos dem med rustningerne, så de kunne hjælpe med at forsvare dem, der ikke var parat til kampen.

Så kom en budbringer hen til mig, gav mig en trompet og bad mig om straks at blæse i den. Det gjorde jeg, og de, som i det mindste havde nogen rustning på, svarede med det samme, parate til handling. De fik bragt mere rustning, som de straks tog på. Jeg bemærkede, at de som var sårede, ikke tog rustning hen over deres sår, men inden jeg kunne sige noget, begyndte fjendens pile at regne ned over os. Alle, som ikke havde den fulde rustning på, blev såret. De, som ikke havde dækket deres sår, blev ramt igen i de gamle sår.

De, som blev ramt af bagtalelses-pile, begyndte straks at bagtale dem, der ikke var sårede. De, der blev ramt af sladder, begyndte at sladre, og snart opstod der splittelse i vores lejr. Jeg følte, vi var på randen af selvdestruktion, sådan som nogle af de hedenske

hære i Skriften havde været det. Følelsen af hjælpeløshed var enorm. Så kom gribbe dykkende ned for at samle de sårede op og bringe dem til fangelejren. De sårede havde stadigvæk sværd og kunne have slået gribbene ned, men de gjorde det ikke. De lod sig faktisk frivilligt bære afsted, fordi de var så vrede på dem, der ikke var sårede som de selv.

En tanke om dem bag hæren strejfede mig, og jeg løb tilbage for at se, hvad der var sket med dem. Det syntes umuligt, men sceneriet hér var endnu værre. Tusindvis lå sårede og jamrende på jorden. Himlen over dem blev mørk af gribbe, der kom for at bære dem væk som fjendens fanger. Mange af dem, som ikke var sårede, sad bedøvede i en rus af vantro, og de blev også nemt båret væk af gribbene. Nogle få var begyndt at bekæmpe gribbene, men de havde ikke de rette våben, og gribbene bemærkede dem knapt nok. De sårede var så vrede, at de truede enhver, som ville hjælpe dem og jog dem væk, men overfor gribbene var de føjelige og underordnede sig.

De fra denne hob, som ikke var blevet såret og havde forsøgt at slå gribbene væk, løb væk fra kampladsen. Dette første møde med fjenden havde været så voldsomt, at jeg havde lyst til at stikke af sammen med dem. Men pludseligt kom de, der var løbet væk, tilbage iført rustninger med store skjolde. Det var det første opmuntrende, jeg husker at have set.

De krigere, som kom tilbage, var ikke længere i partystemning. Den var erstattet af en ærefrygtindgydende beslutsomhed. Jeg vidste, at de havde været bedraget, men at de ikke let lod sig bedrage igen. De

begyndte at indtage de faldnes pladser og begyndte endda at forme nye geledder for at beskytte bagtroppen og flankerne. Det var til stor opmuntring for hele hæren og til ny beslutsomhed, og kampen begyndte igen. I det samme kom tre store engle, Tro, Håb og Kærlighed og stillede sig bag hæren. Når vi så på dem, begyndte vore skjolde at vokse. Det var utroligt at se, hvor hurtigt fortvivlelse blev afløst af tro. Og det var solid tro, hærdet erfaring.

BØJVEJEN

Nu havde alle et sværd ved navn "Guds Ord" samt pile med navne efter forskellige bibelske sandheder. Vi ønskede at skyde tilbage, men vi vidste ikke, hvordan vi skulle undgå at ramme de kristne, som dæmonerne red på. Så gik det op for os, at hvis disse kristne blev ramt af Sandhed, så ville de vågne op og slås mod deres undertrykkere. Jeg skød nogle få pile af, og andre gjorde det samme. De fleste ramte de kristne. Når Sandhed ramte dem, vågnede de ikke op - eller faldt sårede sammen - de blev rasende, og dæmonerne på dem voksede meget større.

Det chokerede alle, og vi begyndte at tænke, det var en umulig kamp at vinde. Dog mente vi, at med Tro, Håb og Kærlighed kunne vi i det mindste holde vort eget land. En anden stor engel, Visdom, kom og ledte os til at kæmpe fra bjerget bag os.

På bjerget var der afsatser på forskellige niveauer, så langt øjet rakte. For hvert højere niveau blev afsatserne smallere og vanskeligere at stå på. Hvert niveau var navnet på en bibelsk sandhed. De lavere

niveauer havde navne efter fundamentale sandheder som Frelse, Helliggørelse, Bøn, Tro osv. Og de højere niveauer havde navne efter dybere, bibelske sandheder. Jo højere vi klatrede, des større voksede både vore skjolde og vore sværd, og desto færre af fjendens pile kunne nå os.

En frygtelig fejltagelse

Nogle, som var blevet på de lavere niveauer, begyndte at samle fjendens pile op og skyde dem tilbage. Det var en alvorlig fejltagelse. Dæmonerne flyttede sig nemt for pilene og lod dem ramme de kristne. Når en kristen blev ramt af en pil med anklage eller bagtalelse, fløj en bitterheds- eller vredesdæmon ind og satte sig på pilen. Den begyndte så at udspy sin afføringsgift på den kristne. Når en kristen havde to eller tre af disse dæmoner foruden den stolthed eller selvretfærdighed, han havde i forvejen, blev han forvandlet til et forvredet billede af dæmonen selv.

Fra de højere niveauer, hvor vi stod, kunne vi se det ske, men uheldigvis kunne de, som stod længere nede og brugte fjendens pile, ikke se det. Omkring halvdelen af os besluttede at klatre videre, mens den anden halvdel gik nedad igen for at forklare dem, der stod dernede, hvad der skete. Alle blev advaret om, at de skulle fortsætte med at klatre op og ikke stoppe, undtagen de få, som lod sig stationere på hvert niveau for at hjælpe andre med at klatre yderligere op.

Sikkerhed

Da vi nåede niveauet, der hed Brødrenes Enhed, kunne ingen af fjendens pile nå os. Mange i vores lejr besluttede, at dette var så langt, som de havde behov for at gå. Jeg forstod deres standpunkt, for med hvert nyt niveau blev det vanskeligere at få fodfæste. Jeg følte mig dog meget stærkere og bedre i stand til at håndtere mine våben nu, hvor jeg var kommet højere op, så jeg besluttede at fortsætte.

Snart var jeg dygtig nok til at skyde og ramme dæmonerne uden at ramme de kristne. Jeg følte, at hvis jeg gik videre, kunne jeg skyde langt nok til at ramme lederne, som stod bag deres hær. Jeg beklagede, at så mange var standset på de lavere niveauer, hvor de var trygge, men ikke kunne ramme fjenden. For i dem, der blev ved med at klatre, voksede styrke og karakter, så de blev de rene helte, og hver eneste af dem var i stand til at ramme mange fjender.

På hvert niveau lå der pile spredt rundt omkring, som stammede fra dem, der tidligere var faldet fra niveauet (mange var faldet fra hvert niveau). Alle pilene var navngivet efter sandheden på niveauet. Nogle tøvede med at samle pilene op, men jeg vidste, at vi havde behov for dem alle for at kunne ødelægge den onde horde nedenunder. Jeg samlede en op, skød den af og ramte en dæmon så nemt, at de andre også begyndte at samle dem op og sende dem afsted. Vi reducerede adskillige af fjendens enheder. Derfor rettede hele den onde hær sin opmærksomhed imod os. For en tid syntes det som om, at jo mere vi opnåede, des mere angreb fjenden os. Skønt vores

opgave syntes endeløs, var den blevet mere opmuntrende.

Da fjenden ikke kunne ramme os med sine pile på de højere niveauer, kom sværme af gribbe flyvende for at kaste op ned over os eller for at holde dæmoner op, som lod deres ekskrementer regne ned over afsatserne, der blev meget glatte.

ANKERET

Vore sværd voksede for hvert niveau, vi nåede, men jeg var på nippet til at efterlade mit, fordi jeg ikke syntes at behøve det på de højere niveauer. Kun ved et tilfælde besluttede jeg at beholde det, fordi jeg tænkte, at der jo måtte være en grund til, at jeg havde fået det. Og fordi afsatsen, jeg stod på, var så smal og var blevet så glat, stødte jeg sværdet ned i grunden og bandt mig fast til det, mens jeg skød på fjenden. Herrens ord kom da til mig: *"Du har brugt visdom, som vil sætte dig i stand til at klatre videre. Mange er faldet, fordi de ikke brugte deres sværd til at forankre sig med på en god måde."* Andre syntes ikke at have hørt stemmen, men mange så, hvad jeg havde gjort og gjorde det samme.

Jeg spekulerede på, hvorfor Herren ikke tidligere havde talt til mig om at gøre sådan. Men jeg vidste inderst inde, at Han tidligere havde talt til mig om det på en eller anden måde. Mens jeg grundede over det, begyndte jeg at forstå, at hele mit liv havde været en lang træning til denne tid. Jeg vidste, at jeg var blevet forberedt i den grad, jeg havde lyttet til Herren og adlydt Hans stemme op gennem mit liv.

Jeg vidste også, at af en eller anden grund kunne den visdom og forståelse, jeg nu havde, hverken øges eller tages væk, mens jeg var i kamp. Jeg blev meget taknemmelig for enhver prøvelse, jeg var gået igennem i mit liv, og jeg var ked af, at jeg ikke havde sat mere pris på dem, mens de stod på.

Snart ramte vi dæmonerne med næsten perfekt akkuratesse. Raseri steg op fra hæren som ild og svovl. Jeg vidste, at de kristne, som var fanget i hæren, måtte stå for skud. Nogle af dæmonerne var så rasende, at de skød hinanden. Normalt ville dette have været opmuntrende, men de som led mest, var de bedragne kristne i fjendens lejr. Jeg vidste, at for verden lignede dette en nedsmeltning af selve kristendommen.

Nogle af dem, der ikke havde brugt deres sværd som anker, var i stand til at hugge mange af gribbene ned, men de blev også selv nemmere slået ned fra afsatserne, hvor de stod. Nogle af dem havnede på et lavere niveau, men nogle faldt helt ned til bunden og blev samlet op og ført væk af gribbene. Jeg tilbragte hvert ledigt minut med at drive mit sværd længere ned i afsatsen eller på at binde mig endnu bedre til det. Hver gang jeg gjorde det, stod Visdom ved siden af mig, så jeg vidste, at det var meget vigtigt.

ET NYT VÅBEN

Sandhedens pile slog sjældent gribbene ihjel, men de sårede dem nok til at drive dem tilbage. Hver gang de blev drevet langt nok tilbage, klatrede nogle af os op til det næste niveau. Da vi nåede niveauet ved

navn Galaterne 2,20, var vi over den højde, gribbene kunne nå. På dette niveau blændede himlen os nærmest med sin klarhed og skønhed. Jeg følte en fred, jeg ikke havde kendt tidligere.

Indtil dette punkt havde min kampånd været motiveret mindst lige så meget af frygt, had og foragt for fjenden som af Guds riges sag, sandheden eller kærlighed til fangerne. Men det var på dette niveau, at jeg kom helt tæt på Tro, Håb og Kærlighed, som jeg tidligere kun havde været i stand til at betragte på afstand. Her blev jeg nærmest overvældet af deres herlighed. Så meget at jeg syntes, jeg måtte tæt hen til dem. Da jeg kom hen til dem, vendte de sig mod mig og begyndte at reparere og polere min rustning. Den blev hurtigt forandret og reflekterede på klareste vis den herlighed, der kom fra Tro, Håb og Kærlighed. Da de rørte mit sværd, lynede det fra det med det klareste lys. Kærlighed sagde: "De, som når dette niveau, får betroet den kommende verdens kræfter." Så vendte han sig mod mig og sagde meget ligefremt: "Jeg må til stadighed lære dig at bruge dem."

Niveauet Galaterne 2,20 var så bredt, at der ikke syntes at være nogen fare for at falde. Der var også et ubegrænset antal pile med navnet Håb påskrevet. Vi skød nogle af dem ned på gribbene, og disse pile dræbte dem nemt. Omkring halvdelen af dem, der var kommet op på dette niveau, fortsatte med at skyde, mens de andre bar pile ned til dem, som stadig var på de lavere niveauer.

Gribbene blev ved med at komme i bølger ind over de lavere niveauer, men for hver gang var der færre

end gangen før. Fra Galaterne 2,20 kunne vi ramme en hvilken som helst fjende i hæren med undtagelse af lederne, som holdt sig netop uden for vores rækkevidde. Vi besluttede, at vi ikke ville bruge sandhedspilene, før vi havde ødelagt alle gribbene, fordi depressionsskyen, de dannede, gjorde Sandhed mindre effektiv. Det tog meget lang tid, men vi blev ikke trætte. Langt om længe lod det til, at himlen over bjerget var fuldstændig fri for gribbe.

Tro, Håb og Kærlighed, som var vokset lige som vore våben, var nu så store, at jeg vidste, at folk langt væk fra kamppladsen kunne se dem. Deres herlighed skinnede ind i fangelejren, som stadig var dækket af en stor sky af gribbe. Jeg var meget opmuntret over, at de nu kunne ses på denne måde. Måske ville de kristne, som blev brugt af fjenden, og de fanger, som blev holdt tilbage, være i stand til at se, at vi ikke var fjenden, men at de faktisk blev udnyttet af ham.

Men det var ikke tilfældet - i hvert fald ikke endnu. De, i fjendens lejr, som begyndte at se lyset fra Tro, Håb og Kærlighed, kaldte dem 'lysets engle' som var blevet sendt for at bedrage de svage og de, som ikke kunne bedømme. Jeg forstod på det tidspunkt, at de kristne i fjendens hær var bedraget og bundet langt mere, end jeg først havde antaget.

De ikke-kristne, som ikke var impliceret i kampen, så englenes herlighed og begyndte at komme nærmere til bjerget for bedre at kunne se. De, som kom nærmere for at se, begyndte at forstå, hvad kampen egentlig drejede sig om. Det var til stor opmuntring.

Opstemtheden over sejren fortsatte med at vokse i os alle. Jeg følte, at det at være i denne hær i kampen, var en af de største oplevelser nogensinde. Efter at have ødelagt de fleste gribbe, som havde angrebet bjerget, begyndte vi at plukke de gribbe af, som stadig sad på fangerne; og eftersom den mørke sky, gribbene havde dannet, begyndte at blive tyndere, og solens stråler nåede ned til fangerne, begyndte de at vågne, som om de havde været i dyb søvn. De blev med det samme frastødt af deres tilstand, især af opkastet som stadig dækkede dem, og de begyndte at gøre sig rene. Når de fik øje på Tro, Håb og Kærlighed, så de også bjerget og løb hen imod det.

Den onde hær sendte pile med Anklage og Bagtalelse mod deres rygge, men de stoppede ikke. Da de nåede bjerget, havde de dusinvis af pile stikkende ud fra deres rygge, men de ænsede dem ikke. Så snart de begyndte at klatre op ad bjerget, begyndte deres sår at hele. Efter at depressionsskyen var blevet spredt, syntes alting at gå nemmere.

FJENDEN

De tidligere fanger havde stor glæde i deres frelse. De syntes så overvældede af begejstring over hvert nyt niveau, mens de klatrede op ad bjerget, at det også gav os andre en ny begejstring for disse sandheder. Hurtigt voksede der en fast beslutning om at bekæmpe fjenden frem i de tidligere fanger. De tog de rustninger på, der var til dem, og bad om lov til at gå tilbage og angribe fjenden, som havde holdt

dem fanget og misbrugt dem så længe. Vi tænkte over det, men besluttede så, at vi alle skulle blive på bjerget og slås derfra. Igen talte Herren til mig: *"For anden gang har du valgt visdom. Du kan ikke vinde, hvis du prøver at slå fjenden på hans grund. Du må blive på Mit hellige bjerg."*

Jeg var chokeret over, at vi havde taget endnu en betydningsfuld beslutning bare ved at tænke over det og kort diskutere det. Jeg besluttede så at gøre mit bedste for ikke at tage nogle betydningsfulde beslutninger uden forudgående bøn. Visdom kom hurtigt hen til mig, tog godt fat i mine skuldre, så mig lige ind i øjnene og sagde: *"Dét skal du gøre."*

Da Visdom havde sagt det, trak han mig fremad, som om han afbødede et eller andet. Jeg kiggede mig tilbage og så, at selv om jeg havde været på den brede afsats, som Galaterne 2,20 var, havde jeg uden at vide det været meget tæt på kanten. Jeg var meget nær ved at falde ned ad bjerget. Jeg så igen ind i Visdoms øjne, og han sagde med største alvor: *"Den, som tror han står, skal se til at han ikke falder. I dette liv kan du falde fra ethvert niveau."*

Jeg tænkte over dette i nogen tid. I den sejrsrus vi begyndte at mærke, og i enheden mellem brødrene, var jeg blevet skødesløs. Det var mere ædelt at falde på grund af fjendens angreb end på grund af skødesløshed.

SLANGERNE

Vi fortsatte længe endnu med at dræbe gribbe og plukke dæmoner af de kristne, de red på. Vi opda-

gede, at pilene med de forskellige sandheder hver for sig havde størst indvirkning på visse dæmoner. Vi vidste, at det ville blive en lang kamp, men vi kom ikke ud for flere ulykker, og vi var klatret op over niveauet Tålmodighed. Meget få af de kristne, som fik dæmonerne skudt af sig, kom til bjerget. Mange af dem havde antaget dæmonernes natur og fortsatte i deres bedrag selv uden dem. Eftersom at det mørke, dæmonerne havde forårsaget, var forsvundet, kunne vi se, at jorden omkring dem syntes levende. Så så jeg, at deres ben var bundet af slanger. Jeg blev ved med at se på slangerne og opdagede, at de alle var af samme slags, og at deres navn var Skam. Vi skød sandhedspile efter slangerne, men de havde kun lille effekt. Så prøvede vi håb-pilene, men uden resultater. Fra Galaterne 2,20 havde det været så let at komme højere op, for vi hjalp allesammen hinanden. Siden der øjensynligt var så lidt, vi kunne gøre mod fjenden, besluttede vi bare at fortsætte med at klatre, indtil vi fandt noget, der ville virke på slangerne.

Vi kom over forskellige sandhedsniveauer meget hurtigt. På de fleste af dem kiggede vi ikke engang efter, om der skulle være nogle våben, vi kunne bruge mod slangerne. Tro, Håb og Kærlighed holdt sig nær ved os, men jeg bemærkede ikke, at vi havde ladet Visdom bag os. Det varede længe, inden jeg opdagede, hvilken vældig fejltagelse det var. Han kunne nå os på toppen, men det, at vi lod ham bag os, kostede os en meget hurtigere og nemmere sejr over den onde horde.

Næsten uden forvarsel kom vi til et niveau, som åb-

nede op til en have. Det var det smukkeste, jeg nogensinde havde set. Over indgangen til haven stod der "Faderens ubegrænsede Kærlighed". Denne indgang var så herlig og indbydende, at vi ikke kunne modstå den. Så snart vi kom indenfor, så jeg et træ, som jeg genkendte som Livets Træ. Det stod midt i haven, og det var stadigvæk bevogtet af engle, som havde en fantastisk kraft og autoritet. Når jeg så på dem, så de på mig. De syntes venlige, som om de havde ventet os. Jeg så bagud, og nu var der en hær af andre englekrigere i haven. Det indgød os alle mod, og på grund af englenes venlige holdning besluttede vi at gå forbi dem og hen til træet. En af englene råbte: "De, som kommer til dette niveau, de, som kender Faderens kærlighed, kan spise!"

Jeg vidste ikke, hvor sulten jeg var. Da vi smagte frugten, var den bedre end noget andet, jeg nogensinde havde smagt, men den var også på en eller anden måde bekendt. Den bragte minder frem om solskin, regn, smukke marker, solnedgang over havet, men endnu mere end det: om mennesker jeg elskede. For hver bid elskede jeg alle og alting mere. Så begyndte mine fjender at komme i mine tanker, og jeg elskede også dem. Følelsen var større end noget, jeg nogensinde tidligere havde oplevet - selv freden på Galaterne 2,20. Så hørte jeg Herrens stemme: *"Dette er nu dit daglige brød. Det skal aldrig nægtes dig. Du må spise det så ofte, du har lyst. Min kærlighed er uden ende."*

Jeg så op i træerne, hvor stemmen kom fra, og jeg så, at træerne var fyldt med rene hvide ørne. De havde de smukkeste, gennemtrængende øjne, jeg nogen-

sinde havde set. De så på mig, som om de ventede på instrukser. En af englene sagde: "De kan arbejde for jer. Disse ørne spiser slanger." Jeg sagde: "Gå! Fjern skammen, som har bundet vore brødre." De spredte deres vinger ud, og en vældig vind kom og løftede dem i vejret. Ørnene fyldte himlen med en blændende herlighed. Selv om vi var så højt oppe, kunne jeg høre lyden af rædsel komme op fra fjendens lejr ved synet af de opstigende ørne.

KONGEN KOMMER

Så kom Herren Jesus frem lige midt iblandt os. Han tog sig tid til at hilse på hver af os personligt, idet Han lykønskede os med at have nået toppen af bjerget. Så sagde Han: *"Jeg må nu sige det samme til jer, som Jeg sagde til jeres brødre efter Min himmelfart - Mit Riges budskab. Fjendens mest kraftfulde hær er nu slået på flugt, men ikke ødelagt. Det er nu tiden for os at gå frem med Mit Riges evangelium. Ørnene er blevet forløst og vil gå med os. Vi vil tage pile fra hvert niveau, men Jeg er jeres sværd, og Jeg er jeres kaptajn. Nu er det tiden, hvor Herrens sværd drages."*

Jeg vendte mig og så, at hele Herrens hær stod i haven. Der var mænd, kvinder og børn fra alle racer og nationer. De bar hver deres banner, som bevægede sig i vinden i fuldkommen enhed. Jeg vidste, at lignende endnu aldrig var set på jorden. Jeg vidste, at selv om fjenden havde mange flere hære og fæstningsværker ud over jorden, kunne ingen holde stand mod denne hær. Jeg sagde åndeløst: "Dette må være Herrens dag." Hele hæren svarede med en ære-

frygtindgydende torden: "Hærskarers Herres dag er kommet."

SAMMENFATNING

Måneder senere sad jeg og spekulerede over denne drøm. Alarmerende ting, der skete, og tilstanden i kirken, syntes at være paralleller til det, jeg lige havde set, da horderne fra helvede begyndte at marchere. Jeg blev mindet om Abraham Lincoln, som for at bevare De forenede Stater blev nødt til at udkæmpe en borgerkrig. Han skulle ikke alene beslutte at udkæmpe den, men han skulle gøre det med den hensigt ikke at standse, før sejren var vundet. Han fik også nåde til at udkæmpe den blodigste krig i vor historie uden at 'dæmonisere' fjenden gennem propaganda. Hvis han havde gjort det, ville han måske have vist nordstaternes hensigt meget hurtigere og også have vundet en meget hurtigere sejr, men det ville have gjort genforeningen efter krigen meget vanskelig. Fordi han i sandhed sloges for at bevare unionen, gjorde han aldrig mænd og kvinder fra sydstaterne til fjenden, men snarere det onde, som holdt dem i fangenskab.

En stor, åndelig borgerkrig lurer nu foran kirken. Mange vil gøre alt, hvad de kan, for at undgå den. Det er forståeligt, det er endda ædelt. Men kompromiser vil aldrig vare. Det vil kun gøre den endelige konflikt meget vanskeligere, når den kommer, og den kommer.

Herren forbereder et lederskab, som er villigt til at udkæmpe en åndelig borgerkrig for at sætte menne-

sker fri. Hovedtemaet vil være slaveri versus frihed. Det andet tema, som vil være hovedtemaet for nogle, er penge. Ganske som den amerikanske borgerkrig til tider så ud til at ville ødelægge hele nationen, så vil det, der kommer over kirken, sommetider se ud, som om det skal ødelægge hele kirken. Men ligesom Amerika ikke blot overlevede, men blev verdens stærkeste land, sådan skal det ske med kirken. Kirken vil ikke blive ødelagt, men de institutioner og doktriner, som har holdt mennesker bundet i åndeligt slaveri, skal blive ødelagt.

Selv efter dette vil fuldkommen ret ikke komme lige i løbet af en nat. Der vil stadig være kamp for kvinders plads i tjeneste og på andre områder med racisme og undertrykkelse. Alt sammen områder som må finde deres guddommelige orden. Men midt i den kommende, åndelige borgerkrig vil Tro, Håb og Kærlighed, og Guds Rige, som de står i, begynde at komme til syne som aldrig nogensinde før. Det vil begynde at drage mennesker til Guds rige. Guds herredømme vil blive demonstreret som større end nogen menneskelig regering.

Og lad os altid huske, at med Herren 'er tusind år som én dag'. Han kan gøre i os på en dag, hvad vi tror vil tage tusind år. Arbejdet med at frigøre kirken og løfte den op vil blive gennemført meget hurtigere, end vi tror det menneskeligt muligt. Og vi taler ikke om menneskelige muligheder.

2. del

Det hellige bjerg

Vi stod i Guds have under Livets Træ. Det lod til, at hele hæren var der, og mange af dem knælede for Herren Jesus. Han havde netop sagt, at vi skulle vende tilbage til kampen for de af vore brødres skyld, som endnu var bundet, og for verden, som Han elskede. Det var både en vidunderlig og en frygtelig ordre. Den var vidunderlig, fordi den kom fra Ham. Den var frygtelig, fordi det betød, at vi måtte forlade Hans manifesterede nærvær, og haven var endnu mere vidunderlig end noget andet sted, vi havde været. Så at forlade alt dette for at tage tilbage i kampen syntes ufatteligt.

Herren fortsatte sine formaninger: *"Jeg har givet jer åndelige gaver og kraft og en voksende forståelse af Mit Ord og Mit Rige, men det største våben I har fået, er Fa-*

derens kærlighed. Så længe I vandrer i Faderens kærlighed, vil I aldrig fejle. Frugten af dette træ er Faderens kærlighed manifesteret i Mig. Denne kærlighed som er i Mig, skal være jeres daglige brød."

I disse fantastiske omgivelser syntes det ikke som om Herren fremstod i sin herlighed. Egentlig var Hans fremtoning ganske almindelig. Alligevel gjorde den måde, Han bevægede sig på og talte på, Ham til den mest attraktive person, jeg nogensinde har mødt. Han var udover al menneskelig definition på værdighed og ædelhed. Det var nemt at forstå, at Han er alt det, Faderen elsker og værdsætter. Han er virkelig fuld af nåde og sandhed helt til det punkt, hvor intet andet synes at betyde noget.

Mens jeg spiste af frugten fra Livets Træ, fyldtes min sjæl med tanker om alt det gode, jeg har kendt i mit liv. Da Jesus talte, var det det samme - blot endnu større. Alt hvad jeg ønskede var at være i Hans nærhed og lytte til Ham. Jeg huskede, hvordan jeg engang havde tænkt, at det måtte være kedeligt for de engle, der ikke lavede andet end at tilbede Ham hele tiden foran tronen. Nu vidste jeg, at der i al fremtid aldrig ville være noget mere fantastisk eller oplivende end det at tilbede Ham foran tronen. Det er, hvad vi er skabt til, og det bliver den herligste del af Himlen. Jeg kunne slet ikke forestille mig, hvor herligt det ville komme til at lyde med alle de himmelske kor samlet. Det var svært at tro, at jeg plejede at kæmpe så meget med kedsomhed under lovsangsgudstjenesterne. Jeg vidste nu, at det var, fordi jeg havde været fuldstændig ude af trit med virkeligheden.

Jeg var ganske overvældet af ønsket om at gå tilbage og gøre op med alle de gange, hvor jeg under lovsangsgudstjenester havde tilladt mit sind at gå på afveje og beskæftige sig med andre ting. Ønsket om at udtrykke min tilbedelse af Ham blev næsten umætteligt. Jeg måtte prise Ham! Da jeg åbnede min mund, blev jeg chokeret over den spontane tilbedelse, der vældede frem fra hele hæren på en gang. Jeg havde næsten glemt, at der var andre til stede, men vi var alle ét i fuldkommen enhed. Den herlige tilbedelse, som fulgte, kunne ikke udtrykkes i menneskeligt sprog. Mens vi tilbad, begyndte en gylden glød at strømme ud fra Herren. Så kom der sølv rundt om guldet. Så begyndte farver i en fylde, jeg aldrig har set magen til med mine naturlige øjne, at indhylde os alle. Med denne herlighed kom jeg ind i en verden af følelser, jeg aldrig har oplevet før. På en eller anden måde forstod jeg, at denne herlighed havde været der hele tiden, men da vi fokuserede på Ham på den måde i tilbedelsen, begyndte vi at se mere af Hans herlighed. Jo mere intenst vi tilbad, des mere herlighed så vi. Hvis dette var Himlen, så var det meget, meget bedre, end jeg nogensinde havde drømt om.

HANS BOLIG

Jeg havde ingen anelse om, hvor længe tilbedelsen varede. Den kunne have varet minutter, den kunne have varet måneder. Det var ikke muligt at måle tiden i den slags herlighed. Jeg lukkede øjnene, fordi den herlighed, jeg så i hjertet, var lige så stor, som den jeg så med mine fysiske øjne. Da jeg åbnede øj-

nene, var jeg overrasket over, at Herren ikke var der længere, men en flok engle stod der, hvor Han havde stået. En af dem sagde til mig: "Luk øjnene igen." Da jeg gjorde det, så jeg Herrens herlighed. Det var en fantastisk lettelse. Jeg vidste, at jeg ikke kunne leve uden den herlighed nu, da jeg havde erfaret den.

Englen forklarede: "Hvad du ser med dit hjertes øjne er mere virkeligt end det, du ser med dine fysiske øjne." Det var noget, jeg tit selv havde sagt, men hvor måtte jeg sande, at jeg sjældent havde vandret i det. Englen fortsatte: "Det var grunden til, at Herren sagde til sine disciple, det var bedre for dem, at Han forlod dem, så Helligånden kunne komme. Herren bor i dig. Du har ofte undervist om det, men du må leve i det, for du har spist af Livets Træ." Englen begyndte så at lede mig tilbage til indgangen. Jeg protesterede, for jeg ønskede ikke at forlade haven. Englen så overrasket ud, tog mig om skuldrene og så mig ind i øjnene. Pludselig genkendte jeg ham og så, at det var Visdom: *"Du skal aldrig forlade denne have. Haven er i dit hjerte, fordi Skaberen selv er i dig. Du har valgt den gode del: at tilbede og sidde i Hans nærvær for altid, og det skal aldrig tages fra dig. Men du må bringe det herfra og dertil, hvor der er mest behov for det."*

Jeg vidste, han havde ret. Jeg så bag om ham hen på Livets Træ. Jeg havde lyst til at gribe al den frugt, jeg kunne, inden jeg gik. Visdom kendte mine tanker, og han ruskede mig let: *"Nej, selv denne frugt rådner, når den plukkes af frygt. Frugten og træet er i dig, fordi Han er i dig. Du må tro."*

Jeg lukkede øjnene og forsøgte at se Herren, men jeg

kunne ikke. Da jeg åbnede øjnene igen, kiggede Visdom stadig på mig. Med stor tålmodighed fortsatte han: *"Du har smagt af den himmelske verden, og ingen som har smagt, hvad du har smagt, ønsker nogensinde at gå tilbage til kampen. Ingen ønsker at forlade Herrens nærvær. Efter at apostlen Paulus var her, kæmpede han resten af sine dage med, om han skulle blive på jorden og tjene kirken, eller om han skulle gå ind til sin arv. Hans arv blev dog større, jo længere han blev på jorden og tjente. Nu, da du har fået en sand tilbeders hjerte, vil du altid ønske at være her, men du er her, når du går ind i sand tilbedelse. Jo mere fokuseret du er på Ham, des mere herlighed skal du se, uanset hvor du befinder dig."*

Visdoms ord havde endelig beroliget mig. Igen lukkede jeg mine øjne for at takke Herren for denne dejlige oplevelse og for livet, Han havde givet mig. Med det samme så jeg Hans herlighed igen, og alle følelserne fra den tidligere tilbedelsesoplevelse gennemstrømmede min sjæl. Herrens ord til mig var så tydelige og klare, at jeg var sikker på, de var hørlige: *"Jeg vil aldrig slippe dig og aldrig forlade dig."*

"Herre, tilgiv mig min vantro," svarede jeg. "Hjælp også mig til hverken at slippe eller forlade dig." Det var både en vidunderlig tid og en prøvelsens tid. Her var den 'virkelige' verden ikke virkelig, og den åndelige verden så meget mere virkelig, at jeg ikke kunne forestille mig at skulle tilbage til den anden. Jeg var grebet af både undren og en voldsom frygt for at vågne op og finde ud af, at det hele var en drøm.

Visdom forstod, hvad der skete inde i mig. *"Du drøm-*

mer," sagde han. *"Men denne drøm er mere virkelig end det, du oplever som virkeligt. Faderen gav mennesker drømme for at hjælpe dem til at se døren til Hans bolig. Han vil kun bo i menneskers hjerter, og drømme kan være en dør til dit hjerte, og de kan lede dig til Ham. Det er derfor, engle så ofte viser sig for mennesker i deres drømme. I drømme kan de gå forbi menneskets faldne sind og gå lige til dets hjerte."*

Da jeg igen åbnede øjnene, holdt Visdom mig stadig om skuldrene. *"Jeg er den første gave, der er givet dig til dit arbejde," sagde han. "Jeg vil vise dig vejen, og jeg vil holde dig på den, men kun kærlighed vil bevare dig trofast. Herrens frygt er visdoms begyndelse, men den højeste visdom er at elske Ham."*

Så slap han grebet om mine skuldre og gik hen imod porten. Jeg fulgte ham med blandede følelser. Jeg huskede kampstemningen og vejen op ad bjerget, og det var stort, men det var intet i sammenligning med Herren nærvær og den tilbedelse, jeg lige havde oplevet. At forlade dette var mit livs største offer. Så huskede jeg på, at det alt sammen var inden i mig, og jeg var forbavset over, at jeg kunne glemme det så hurtigt. Det føltes, som om en voldsom kamp blev udkæmpet inden i mig, mellem det, jeg så med mine fysiske øjne, og det, jeg så med mit hjerte.

Jeg gik lidt hurtigere, så jeg kom op på siden af Visdom og spurgte: "Jeg har bedt i 25 år om at blive taget op til den tredje Himmel ligesom apostlen Paulus. Er dette den tredje Himmel?"

"Det er en del af den," svarede han, *"men der er meget mere."*

"Får jeg lov til at se mere?" spurgte jeg.

"Du skal få mere at se. Jeg viser dig det nu," svarede han.

Jeg tænkte på Åbenbaringsbogen. "Var Johannes' åbenbaring en del af den tredje Himmel?" spurgte jeg.

"Dele af Johannes' åbenbaring var fra den tredje Himmel, men det meste var fra den anden himmel. Den første himmel var før syndefaldet. Den anden himmel er den åndelige verden, mens det onde hersker over jorden. Den tredje Himmel er, når kærligheden og Faderens herredømme igen underlægger sig jorden gennem Kongen."

"Hvordan var den første himmel?" spurgte jeg, mens et kuldegys gik gennem mig.

"Det er visdom ikke at beskæftige sig med den slags nu," svarede Visdom med tiltagende alvor eftersom mit spørgsmål syntes at støde ham. *"Visdom er at stræbe efter at kende den tredje Himmel ligesom du har stræbt. Der er meget mere at vide om den tredje Himmel, end du kan nå at lære at kende i dette liv; og det er den tredje Himmel, Guds Rige, som du skal forkynde i dette liv. I tiderne som kommer, skal du få mere at vide om den første himmel, men det er ikke godt for dig at vide nu."*

Jeg besluttede at huske den kuldegysen, jeg havde mærket, og Visdom nikkede, hvilket jeg antog for et ja til det, jeg netop havde tænkt. "Hvilken herlig ven du er." Jeg måtte sige det til ham, for jeg havde fattet, hvilken uvurderlig gave han var. "Du vil i sandhed holde mig på den rette vej."

"Nemlig," svarede han.

Jeg var sikker på, at jeg følte kærlighed komme fra denne engel, hvilket var enestående, for det havde jeg ikke følt fra nogen af de andre engle. Sædvanligvis viste de deres omsorg mere ud af forpligtelse end af kærlighed. Visdom gav gensvar på mine tanker, som om jeg havde talt højt.

"Det er visdom at elske, og jeg kunne ikke være Visdom, hvis jeg ikke elskede dig. Det er også visdom at se Guds godhed og strenghed. Det er visdom at elske Ham og frygte Ham. Du lader dig bedrage, hvis du gør noget andet. Det er det næste, du må lære," sagde han med utilsløret ærlighed.

"Jeg ved det og har undervist om det mange gange," svarede jeg, mens jeg for første gang følte, at Visdom ikke rigtigt kendte mig.

"Jeg har fulgt dig i temmelig lang tid, og jeg kender din undervisning," svarede Visdom. *"Nu skal du til at lære noget om, hvad din undervisning betyder. Som du har sagt det mange gange: 'Det er ikke troen i jeres sind, men troen i jeres hjerter, der giver retfærdighed.'"*

Jeg undskyldte med en følelse af skam at have sat spørgsmålstegn ved Visdom. Han tog nådigt imod min undskyldning. Jeg forstod, at jeg havde sat spørgsmålstegn ved og udfordret ham det meste af mit liv - oftest til skade for mig selv.

KÆRLIGHEDENS ANDEN HALVDEL

"Der er en tid til at tilbede Herren," fortsatte Visdom, *"og der er en tid til at ære Ham med den største frygt og*

respekt, ligesom der er en tid til at så og en tid til at høste. Det er visdom at kende tiderne. Sand visdom kender Guds tider. Jeg bragte dig hertil, fordi det var tiden til at tilbede Herren i Hans kærligheds herlighed. Det er, hvad du har mest behov for efter sådan en kamp. Jeg tager dig nu til et andet sted, fordi det er tiden for dig at tilbede Ham i frygten for Hans dom. Indtil du kender begge dele, er der fare for, at vi kan blive skilt fra hinanden."

"Mener du, at hvis jeg var blevet tilbage i den herlige tilbedelse, ville jeg have mistet dig?" spurgte jeg vantro.

"Ja, jeg ville altid have besøgt dig, når jeg havde mulighed for det, men vore veje ville næppe krydses. Det er hårdt at forlade sådan en herlighed og fred, men det er ikke hele åbenbaringen om Kongen. Han er både en Løve og et Lam. For de åndelige børn er Han Lammet. For de mere modne er Han Løven. For de fuldmodne er Han både Løven og Lammet. Igen: Jeg ved, at du forstår dette, men du forstår det i din hjerne. Du skal snart lære at forstå det i dit hjerte, for du skal opleve Kristi dommersæde."

TILBAGE TIL KAMPEN

Lige inden jeg gik ud af porten til haven, spurgte jeg Visdom, om jeg måtte sætte mig ned et øjeblik for at tænke på alt det, jeg lige havde oplevet. *"Ja, det skulle du gøre,"* svarede han, *"men jeg har et sted, hvor det er bedre for dig at gøre det."*

Jeg fulgte Visdom ud af porten, og vi begyndte at gå ned ad bjerget. Til min overraskelse var kampen stadig i gang, men knapt så intenst, som da vi forlod den. Der var stadig pile med anklage og bagtalelse i

luften på de lavere niveauer, men størstedelen af fjendens horder angreb indædt de store hvide ørne. Ørnene holdt sagtens stand. Vi blev ved med at gå nedad, indtil vi næsten nåede bunden. Lige omkring niveauerne Frelse og Helliggørelse var niveauet Taknemmelighed og Pris. Jeg huskede dette niveau meget vel, eftersom et af fjendens hårdeste angreb kom netop, som jeg første gang forsøgte at nå det. Da vi først var nået derop, blev resten af klatreturen meget nemmere, og når en pil trængte gennem vores rustning, heledes såret meget hurtigere.

Så snart mine fjender opdagede mig på dette niveau (de kunne ikke se Visdom), væltede en regn af pile ind over mig. Jeg slog dem tilbage med mit skjold så nemt, at de opgav at skyde. Deres pile var snart brugt op, så de kunne ikke tillade sig at spilde dem.

Soldaterne, som stadig kæmpede fra dette niveau, så forbavsede på mig med en agtelse, som fik mig til at føle mig dårligt tilpas. Først da opdagede jeg, at Herrens herlighed stadig flød ud fra min rustning og mit skjold. Jeg opfordrede dem til at klatre op til toppen af bjerget uden stop, så skulle de også se Herren. Så snart de indvilligede, fik de øje på Visdom. De faldt ned for at tilbede ham, men han stoppede dem og sendte dem afsted.

De trofaste

Jeg var fyldt med kærlighed til disse soldater. Mange af dem var kvinder og børn. Deres rustninger var i stykker, de var dækket af blod, men de havde ikke opgivet. De var faktisk glade og opmuntrede. Jeg

fortalte dem, at de tilkom mere ære end jeg, fordi de havde båret den største byrde i kampen og havde holdt stand. De lod ikke til at tro mig, men var glade for, at jeg sagde det. Jeg følte dog, at det var sandt.

Hvert niveau på bjerget måtte dækkes, ellers kom gribbene, der stadig var i live, og overøste det med opkast og ekskrementer, indtil det var vanskeligt at finde fodfæste. De fleste afsatser var besat med soldater, jeg genkendte fra forskellige kirkeretninger eller bevægelser, som fremhævede netop den sandhed, repræsenteret på det niveau, som de forsvarede. Jeg var flov over min holdning overfor nogle af disse grupper. Jeg havde anset dem for at være nærmest udenfor det, der skete, men her var de og kæmpede trofast imod fjendens frygtelige angreb. Deres forsvar af deres stillinger havde måske sat mig fri til at klatre på den måde, jeg havde kunnet.

Nogle af niveauerne var placeret sådan på bjerget, at der var godt udsyn enten til dele af bjerget eller kamppladsen, mens andre var så isolerede, at soldaterne på dem kun kunne se deres egen stilling. De syntes uden fornemmelse for resten af slaget og resten af Herrens hær. De var så sårede af sladder og anklager, at de modstod enhver, som kom ned til dem fra et højere niveau for at opmuntre dem til at klatre højere op. Da der begyndte at komme nogen ned oppefra, som strålede af Herrens herlighed, begyndte de dog at lytte - mange af dem med stor glæde - og snart begyndte de selv at klatre med stort mod og stor beslutsomhed. Mens jeg betragtede hele sceneriet, sagde Visdom ikke meget, men han syntes meget interesseret i mine reaktioner.

Jeg kiggede, mens mange soldater, som havde været oppe på toppen, begyndte at gå ned på alle niveauer for at afløse dem, der havde stået på disse sandheder. Eftersom de kom ned, begyndte alle niveauerne at skinne med den herlighed, de bar. Snart skinnede hele bjerget af en herlighed, som blændede gribbene og de tiloversblevne dæmoner. Efter en tid var der så meget herlighed på bjerget, at der blev den samme stemning som i haven. Jeg begyndte at takke og prise Herren, og straks var jeg i Hans nærvær igen. Det var vanskeligt at rumme følelserne og herligheden, som jeg følte, mens jeg gjorde dette. Oplevelsen blev så intens, at jeg stoppede. Med sin hånd på min skulder sagde Visdom, som stod ved siden af mig. *"Du kommer ind ad Hans porte med takkesang, ind i Hans forgårde med lovprisning."*

"Men det var så virkeligt! Jeg følte, at jeg atter var der," forklarede jeg.

"Du var der," gav Visdom igen. *"Dét er ikke blevet mere virkeligt, men du er. Ligesom Herren sagde til røveren på korset at "i dag skal du være med mig i Paradis", sådan kan du komme ind i Paradis når som helst. Hans Paradis og dette bjerg er i dig, fordi Han er i dig. Det, der tidligere bare var en forsmag, er nu virkelighed for dig, fordi du har besteget bjerget. Årsagen til, at du ser mig, hvad andre ikke kan, er ikke, fordi jeg er kommet ind i din verden, men fordi du er kommet ind i min. Dette er den virkelighed, som profeterne kendte, hvilket gav dem stor frimodighed, selv når de stod alene over for fjenden. De så, at*

den himmelske hær var med dem, de så ikke kun den jordiske, som var imod dem."

DØDENS FÆLDE

Jeg kiggede ud over blodbadet nedenunder og den dæmoniske hærs langsomme tilbagetrækning. Bag mig var endnu flere skinnende krigere ved at indtage deres pladser på bjerget. Jeg vidste, at de nu var stærke nok til at angribe og ødelægge det, der var tilbage af fjendens hær. *"Ikke endnu,"* sagde Visdom. *"Se der!"*

Jeg kiggede i den retning, han pegede, men jeg måtte skærme mine øjne for skinnet fra min rustning for at kunne se noget. Så så jeg et glimt af bevægelse i en lille dal. Jeg kunne ikke finde ud af, hvad det var, fordi herligheden, som skinnede fra min rustning, gjorde det vanskeligt for mig at se i mørket. Jeg spurgte Visdom, om der var noget, jeg kunne dække min rustning med, så jeg kunne se, hvad der foregik. Så rakte han mig en ganske almindelig kappe til at tage på. "Hvad er det?" spurgte jeg lidt fornærmet over, hvor kedelig den så ud.

"Ydmyghed," sagde Visdom. *"Du vil ikke kunne se særlig godt uden den."* Modstræbende tog jeg den på, og straks kunne jeg se mange ting, jeg ikke havde kunnet se før. Jeg så atter mod dalen og den bevægelse, jeg havde set. Til min forbløffelse stod der en hel enhed af fjendens horde og ventede på at angribe folk oppe fra bjerget.

"Hvilken hær er det?" spurgte jeg, "og hvordan er de undsluppet kampen uden mén?"

"Det er Stolthed," forklarede Visdom. *"Det er den hårdeste fjende at møde efter, at du har været i herligheden. De, som nægter at tage denne kappe på, vil lide meget fra denne snigende fjende."*

Da jeg så mig tilbage, så jeg mange skinnende krigere på vej tværs over sletten for at angribe resten af fjendens horde. Ingen af dem bar ydmyghedens kappe, og de havde ikke set fjenden, som var klar til at angribe dem bagfra. Jeg begyndte at løbe for at stoppe dem, men Visdom holdt mig tilbage. *"Du kan ikke stoppe dette,"* sagde han. *"Kun soldater, som bærer denne kappe, vil genkende din autoritet. Kom med mig. Der er noget andet, du må se, inden du kan hjælpe med at lede i det store slag, som kommer."*

HERLIGHEDENS GRUNDLAG

Visdom ledte mig ned ad bjerget til det nederste niveau, som hed Frelse. *"Du tror, at dette er det nederste niveau,"* påstod Visdom, *"men det er fundamentet for hele bjerget. I enhver rejse er det første skridt vigtigt, og det er sædvanligvis det vanskeligste. Uden Frelse ville der ikke være noget bjerg."*

Massakren på dette frelsesniveau frastødte mig. Hver soldat var hårdt såret, men ingen af dem var døde. Masser klyngede sig blot til kanten. Mange syntes allerede at være ved at falde, men ingen faldt. Overalt hjalp engle soldaterne med en sådan glæde, at jeg måtte spørge: "Hvorfor er de så glade?"

"Disse engle har set det mod, folkene her har udvist for at blive. De har måske ikke kunnet komme videre, men de

har heller ikke givet op. De vil snart være helbredt, og så vil de se herligheden over resten af bjerget, og så vil de begynde at klatre. Disse folk vil blive store krigere i den kamp, som kommer."

"Men ville det ikke have været bedre, hvis de havde klatret sammen med resten af os?" protesterede jeg med henblik på deres tilstand.

"Det ville have været bedre for dem, men ikke for dig. Ved at blive her har de gjort det lettere for dig at klatre, fordi de har opholdt de fleste af dine fjender. Meget få fra de højere niveauer har rakt ud for at hjælpe andre med at komme til bjerget, men disse har gjort det. Selv i situationer hvor folkene blot klyngede sig til bjerget, har de rakt ud for at trække andre op. Faktisk er nogle af de største krigere blevet ledet til bjerget af disse trofaste. De er ikke mindre helte end dem, som kom helt op til toppen. De har bragt stor glæde til Himlen ved at lede andre til frelse. Det var derfor, alle englene i Himlen ønskede at komme og betjene dem, men kun de mest ærede fik lov."

Jeg skammede mig igen over min forudindtagne holdning over for disse store hellige. Mange af os havde hånet dem, mens vi klatrede op på de højere niveauer. De havde gjort nogle fejltagelser i kampen, men de havde også udvist mere af Hyrdens hjerte end resten af os. Herren ville efterlade de 99 får for at gå efter det ene, som manglede. Disse var blevet dér, hvor de stadigvæk kunne nå ud til de fortabte, og de havde betalt en høj pris for det. Jeg ville også gerne hjælpe, men jeg vidste ikke, hvor jeg skulle begynde.

Så sagde Visdom: *"Det er rigtigt af dig, at du ønsker at*

hjælpe, men du hjælper bedst ved at blive ved med det, du er kaldet til at gøre. Folkene her vil alle blive helbredt og klatre til toppen. De kan klatre hurtigere nu, fordi du og de andre, som gik foran dem, både har slået fjenden og banet en vej for dem. De vil kæmpe sammen med jer senere i kampen. De er frygtløse, som aldrig vil træde til side for fjenden."

STOLTHEDS KRAFT

Jeg funderede over, hvordan jeg lærte lige så meget ved at gå ned ad bjerget, som jeg havde lært, mens jeg klatrede op, da larm fra kamppladsen fangede min opmærksomhed. Nu var der tusindvis af mægtige krigere, som havde krydset sletten for at angribe resten af fjendens horder. Fjenden flygtede i alle retninger, undtagen den ene enhed, Stolthed. Fuldstændig ubemærket var den marcheret lige op til bagsiden af de fremstormende krigeres formation og skulle til at skyde en regn af pile af. Det var på det tidspunkt, jeg opdagede, at krigerne ikke havde nogen rustning, som dækkede ryggen. De var fuldstændig sårbare overfor hvad som helst, der kunne ramme dem.

Visdom sagde så: *"Du har undervist om, at der ikke er nogen rustning på ryggen, hvilket betyder, at du er sårbar, hvis du løber fra fjenden. Men du forstod aldrig, hvordan fremstormende stolthed også gør dig sårbar."*

Jeg kunne kun nikke. Det var for sent at gøre noget, og det var næsten ikke til at bære, men Visdom sagde, at jeg skulle. Jeg vidste, at Guds rige ville lide et stort

nederlag. Jeg havde tidligere følt sorg, men jeg havde aldrig følt denne form for sorg.

Til min store forbløffelse bemærkede krigerne ikke, når de blev ramt i ryggen af pilene. Men fjenden blev ved med at skyde. Krigerne blødte og blev svagere, men de tog ingen notits af det. Snart var de for svage til at holde på deres sværd og skjolde, så de kastede dem fra sig. De tog deres rustninger af, for de mente ikke længere at have behov for dem. Så kom en anden fjendeenhed, som hurtigt bevægede sig frem. Dens navn var Selvbedrag. Dens dæmoner sendte en regn af pile afsted, og de syntes at ramme målene. Blot nogle få selvbedragsdæmoner, som alle var små og tilsyneladende svage, ledte denne engang så store hær af vældige krigere væk. De blev ført til forskellige fangelejre, som hver var opkaldt efter forskellige dæmoners lære. Jeg var overrasket over, hvordan dette store kompagni af retfærdige så let havde lidt nederlag, og at de stadigvæk ikke vidste, hvad der havde ramt dem.

Det røg ud af munden på mig: "Hvordan kunne de, der var så stærke, som havde været hele vejen op ad bjerget, som havde set Herren, som de havde, være så sårbare?"

"Stolthed er den sværeste fjende at opdage, og den sniger sig altid ind bag på dig," klagede Visdom. *"På nogen måder kan man sige, at de, som har været på de højeste tinder, har størst risiko for at falde. Du må altid huske på, at i dette liv kan man falde fra ethvert niveau."*

"Derfor skal den, som tror, at han står, se til, at han

ikke falder," føjede jeg til. "De skriftsteder får liv for mig nu."

"Når du synes, der er mindst risiko for, at du falder, så er du i sandhed mest sårbar. De fleste falder lige efter en stor sejr," sagde Visdom.

"Hvordan kan vi holde os fra at blive angrebet som dette her?" spurgte jeg.

"Hold dig tæt til mig, søg Herren inden du tager store beslutninger og behold din kappe på. Så vil fjenden ikke have så store chancer for at vælte dig, som han gjorde med disse her."

Jeg så på min kappe. Den så så almindelig og ubetydelig ud. Jeg syntes, den fik mig til nærmere at ligne en hjemløs fremfor en kriger. Visdom reagerede, som om jeg havde talt højt.

"Herren er nærmere de hjemløse end kongerne. Du har kun sand styrke til den grad, du vandrer i Guds nåde, og Han 'giver ydmyge sin nåde'. Intet våben kan gennemtrænge denne kappe, for intet kan overvinde Hans nåde. Så længe du bærer denne kappe, er du i sikkerhed for den slags angreb."

Jeg kiggede op for at se, hvor mange krigere, der var tilbage på bjerget. Jeg blev chokeret over at se, hvor få der var. Jeg bemærkede dog, at de alle havde den samme ydmyghedens kappe på. "Hvordan er det sket?" spurgte jeg.

"Da de så den kamp, du netop var vidne til, kom de alle til mig for hjælp, og jeg gav dem deres kapper," svarede Visdom.

"Men jeg troede, du var sammen med mig hele tiden?"

"Jeg er med alle dem, som går frem i Min Faders vilje," svarede Visdom.

"Du er Herren," råbte jeg.

"Ja," svarede Han. *"Jeg fortalte dig, at Jeg aldrig ville slippe dig eller forlade dig. Jeg er med Mine krigere ganske, som Jeg er med dig. Jeg vil være alt det for dig, du har behov for for at fuldføre Min vilje, og du har behov for visdom."* Så forsvandt Han.

RANG I GUDS RIGE

Han efterlod mig midt i en stor flok engle, som betjente de sårede på niveauet Frelse. Da jeg gik forbi englene, bøjede de sig ned på det ene knæ og viste mig stor respekt. Jeg spurgte en af dem, hvorfor de gjorde det, da selv den mindste af dem var fuld af meget mere kraft end jeg. "På grund af kappen," svarede han. "Det er den højeste rang i Guds rige."

"Det er bare en almindelig kappe," protesterede jeg.

"Nej," gav englen igen. "Du er klædt i Guds nåde. Der findes ingen større kraft end den."

"Men der er tusindvis af os, som bærer den samme kappe. Hvordan kan den repræsentere en rang?" spurgte jeg.

"I er de frygtede champions, Kongens sønner og døtre. Han bar den samme kappe, mens Han vandrede på jorden. Så længe du er klædt i den, er der ingen kraft, hverken i himlen eller på jorden, som

kan bestå for dig. Alle i himlen og helvede genkender den kappe. Vi er i sandhed Hans tjenere, Han bor i jer, og I er klædt i Hans nåde."

Jeg tror på en eller anden måde, at hvis jeg ikke havde båret kappen, og hvis min skinnende rustning havde været synlig, ville englens udtalelser og deres opførsel over for mig have befordret min stolthed. Det var ganske enkelt umuligt at føle sig stolt eller arrogant, når man var klædt i sådan en kedelig, almindelig frakke. Så min tillid til kappen voksede hurtigt.

3. del

ØRNENE VENDER TILBAGE

I horisonten så jeg en stor hvid sky nærme sig. Håbet voksede i mig bare ved synet. Snart var alting gennemsyret af håb, ligesom når solen står op og spreder nattens mørke. Som den nærmede sig, så jeg, at det var ørnene, som var fløjet fra Livets Træ. De begyndte at lande på bjerget, hvor de satte sig på alle niveauer ved siden af krigerne. Fordi dens nærvær var så fantastisk, nærmede jeg mig forsigtigt en ørn, som var landet tæt ved mig. Da den så på mig med sine gennemborende øjne, vidste jeg, at jeg ikke kunne skjule noget for den. Dens øjne var så vilde og beslutsomme, at jeg gøs blot ved at se på den. Inden jeg nåede at spørge om noget, svarede den mig.

"Du vil gerne vide, hvem vi er? Vi er de skjulte profeter, som er blevet bevaret til denne time. Vi er øjnene hos dem, der har fået de guddommeligt magtfulde våben. Vi har fået vist alt, hvad Herren gør, og alt hvad fjenden planlægger imod jer. Vi har gennemstrejfet jorden, og sammen ved vi alt, hvad der er værd at vide inden kampen."

"Så du ikke den kamp, som netop er overstået?" spurgte jeg med så meget indignation, som jeg turde give udtryk for. "Kunne I ikke have hjulpet de krigere, som blev taget til fange?"

"Jo, vi så kampen, og vi kunne have hjulpet, hvis de havde ønsket vores hjælp. Vi kunne have hjulpet dem ved at holde dem tilbage, få dem til at sætte sig ned og være stille. Men vi kan kun kæmpe i de kampe, Faderen befaler os, og vi kan kun hjælpe dem, som tror på os. Kun dem, der modtager os som dem vi er, profeterne, kan få en profets løn eller få glæde af vores tjeneste. De, som blev lokket i baghold, havde endnu ikke den kappe, du har, og de, som ikke har den kappe, kan ikke forstå, hvem vi er. Vi har alle behov for hinanden, og det gælder også dem, som stadig er sårede, og mange andre, som du endnu ikke kender.

ØRNENS HJERTE

Mens jeg talte med ørnen, begyndte jeg at tænke ligesom den. Efter den korte samtale kunne jeg se ind i ørnens hjerte, og jeg kendte den, som den kendte mig. Ørnen så det.

"Du har nogle af de gaver, vi har," bemærkede den "selv om de ikke er særligt udviklede. Du har ikke brugt dem ret meget. Jeg er her for at vække disse gaver i dig og i mange andre som dig, og jeg vil lære dig, hvordan du skal bruge dem. På den måde bliver vores kommunikation god. Den må være god, ellers vil vi alle lide mange unødvendige tab, for ikke at nævne de mulige sejre, vi kan miste."

"Hvor kommer du fra?" spurgte jeg.

"Vi spiser slanger," sagde ørnen. "Fjenden er som brød for os. Vores næring kommer af at gøre Guds vilje, hvilket er at ødelægge djævelens værk. Hver eneste slange, vi spiser, hjælper os til at udvide vor vision. Ethvert af fjendens fæstningsværker, som vi bryder ned, styrker os, så vi kan svæve højere og blive længere i luften. Vi er lige kommet fra en fest, hvor vi fortærede slanger ved navn Skam, som havde bundet mange af dine brødre og søstre. De, som var bundet, kommer nu sammen med de ørne, vi lod blive tilbage for at hjælpe dem med at finde vej og beskytte dem mod fjendens modangreb."

Disse ørne var meget sikre på sig selv, men ikke kæphøje. De vidste, hvem de var, og hvad de var kaldet til at gøre. De kendte også os, og de kendte fremtiden. Deres tillid hjalp mig, men den hjalp de sårede, som lå omkring os, endnu mere. De, som indtil nu havde været for svage til at tale, sad og lyttede til min samtale med ørnen. De kiggede på den, lige som forsvundne børn ville se på deres forældre, som lige havde fundet dem.

Da ørnen så op på de sårede, ændredes dens ansigtsudtryk. I stedet for den strenge beslutsomhed jeg havde stået overfor, var den blid og medfølende som en gammel bedstefar. Ørnen spredte sine vinger ud og begyndte at vifte med dem, så en kold, forfriskende brise nåede ud over de sårede. Jeg havde aldrig før mærket sådan en brise. Med hvert åndedrag fik jeg fornyet styrke og klarhed i mit sind. Snart efter stod de sårede og tilbad Gud med en inderlighed, som fik tårerne frem i mine øjne.

Atter følte jeg den dybe skam over at have hånet dem, som var blevet på dette niveau. For os, der var klatret videre, havde de syntes så svage og dumme, men de havde udholdt mere end vi, og de var forblevet trofaste. Gud havde bevaret dem, og de elskede Ham inderligt.

Jeg så op på bjerget. Alle ørnene bevægede blidt deres vinger. Alle på bjerget blev fornyet af den brise, de skabte, og alle begyndte at prise Herren. I starten harmonerede lovprisningen fra de forskellige niveauer ikke med hinanden, men lidt efter lidt sang alle fra alle sider i fuldkommen harmoni.

Jeg har aldrig på jorden hørt noget så smukt. Jeg ønskede, at det aldrig ville stoppe. Jeg opdagede, at det var den samme lovsang, som den vi havde hørt i haven, men nu lød den endnu mere rig og fyldig. Jeg vidste, at det var, fordi vi tilbad midt i vore fjenders påsyn, og at det syntes så meget smukkere, fordi det var midt i mørket og ondskaben, som omgav bjer-

get. Jeg ved ikke, hvor længe tilbedelsen varede, men på et tidspunkt holdt ørnene op med at vifte med vingerne, og den standsede.

"Hvorfor holdt du op?" spurgte jeg ørnen, jeg havde talt med.

"Fordi de nu er helbredt," svarede han med henblik på de sårede, som nu alle stod op og lod til at være i fineste form. "Sand tilbedelse kan i sandhed helbrede ethvert sår," lagde han til.

"Gør det igen," bad jeg.

"Vi vil gøre dette igen mange gange, men vi bestemmer ikke hvornår. Brisen, du følte, var Helligånden. Han leder os, vi leder ikke Ham. Han har helbredt de sårede og er begyndt at forme den enhed, som er nødvendig for de kampe, der ligger foran. Sand tilbedelse udgyder også dyrebar olie ud over hovedet, Jesus, og fra hovedet flyder olien ned over hele legemet og gør os ét med Ham og med hinanden. Ingen, som kommer ind i enhed med Ham, kan blive ved med at være såret eller uren. Hans blod er sandt liv, og det flyder, når vi er forenet med Ham. Når vi er forenede med Ham, er vi også forenede med resten af legemet, så Hans blod flyder gennem alt. Er det ikke netop sådan, du får helbredt et sår på dit legeme - ved at såret lukkes, så blodet kan flyde til det sårede lem og bringe lægedom? Når en del af Hans legeme er såret, må vi forenes i enhed, indtil såret atter er helt lægt. Vi er alle ét."

I den opstemthed, som fulgte tilbedelsen, syntes denne korte undervisning næsten esoterisk, selv om

jeg vidste, at den var temmelig grundlæggende. Når Helligånden bevægede sig, var det, som om alle ordene blev omtvundet med herlighed, selv om de var ganske almindelige. Jeg var så fyldt med kærlighed, at jeg ønskede at omfavne alle - selv den gamle strenge ørn.

Og så kom det som en stød gennem mig, det med de stærke krigere, der netop var blevet taget til fange. Ørnen opfattede det, men den sagde ikke noget. Den så blot intenst på mig. Til sidst spurgte jeg: "Kan vi få dem tilbage, vi lige har mistet?"

KONGENS HJERTE

"Ja, du gør ret i at føle, som du gør," sagde ørnen endelig. "Vi er ikke fuldkomne, og vores tilbedelse er ikke fuldkommen, før hele legemet er genoprettet. Selv i den herligste tilbedelse, selv i Kongens nærhed, vil vi føle denne tomhed, indtil vi alle er ét, for Kongen har det også sådan. Vi sørger alle over vore brødre, som er i fangenskab, men vi sørger endnu mere for Kongens hjertes skyld. Selv om du elsker alle dine børn, ville du være særlig bedrøvet, hvis et af dem var sygt eller såret. Han elsker alle sine børn, men de sårede og bundne har Hans største opmærksomhed lige nu. For Hans skyld må vi ikke slå os til ro, før alle er kommet tilbage. Så længe nogle er sårede, er Han såret."

TRO SOM FLYTTER BJERGE

Siddende blandt ørnene grundede jeg over dens ord. Til sidst spurgte jeg: "Jeg ved, at Visdom nu taler til

mig gennem jer, for jeg kan høre Hans stemme, når I taler. Jeg var så sikker på mig selv inden denne sidste kamp, og jeg var nærmest fyldt med de samme holdninger, som de var fyldt med. Jeg kunne nemt være blevet fanget sammen med dem, hvis ikke Visdom havde stoppet mig. Jeg var mere optændt af had til fjenden end af ønsket om at se mine brødre fri. Jeg tror, at de rigtige ting, jeg gjorde, da jeg kom til bjerget, og også under det store slag, blev gjort med forkerte holdninger. Og mange af de forkerte ting jeg gjorde, havde jeg gode motiver til. Jo mere jeg lærer, des mere usikker bliver jeg på mig selv."

"Du må have været sammen med Visdom i lang tid," svarede ørnen.

"Han var længe sammen med mig, inden jeg begyndte at se Ham, men jeg er bange for, at jeg modstod Ham det meste af tiden. På en eller anden måde ved jeg også nu, at jeg mangler noget meget vigtigt, noget jeg skal have, inden jeg går ind i kampen igen, men jeg ved ikke, hvad det er."

Den store ørns øjne blev endnu mere gennemtrængende, da den sagde: "Du kender også Visdoms stemme, når Han taler i dit hjerte. Du lærer godt, fordi du har kappen. Det, du føler nu, er sand tro."

"Tro? Jeg taler om alvorlige tvivl!"

"Du er klog nok til at tvivle på dig selv. Men sand tro afhænger af Gud, ikke af dig selv, ikke af din tro. Du er nær den slags tro, der kan flytte bjerge, og vi skal flytte bjerge. Det er tid til at flytte dem hen, hvor de aldrig har været før. Men du har ret. Du mangler

stadig noget meget vigtigt. Du mangler en åbenbaring. Selv om du har klatret til toppen af bjerget og modtaget noget fra hver eneste sandhed langs ad vejen, og skønt du har stået i Guds have, smagt af Hans ubegrænsede kærlighed og har set Hans Søn mange gange nu, så forstår du stadig kun en del af hele Guds plan, og det kun overfladisk."

Jeg vidste, at det var så sandt, at det faktisk var befriende at høre det. "Jeg har dømt så mange mennesker og så mange situationer forkert. Visdom har reddet mit liv mange gange nu, men Visdoms stemme er stadig meget lille inde i mig, og larmen fra mine egne tanker og følelser er stadigvæk alt for høj. Jeg hører Visdom tale gennem jer meget tydeligere, end jeg hører Ham i mit hjerte, så jeg ved, at jeg må holde mig nær til jer."

"Vi er her, fordi du har brug for os," svarede ørnen. "Vi er her også, fordi vi har brug for dig. Du har fået gaver, som jeg ikke har, og jeg har fået gaver, som du ikke har. Du har erfaret ting, som jeg ikke har erfaret, og jeg har erfaret ting, som du ikke har. Ørnene er blevet givet til dig indtil afslutningen, og du er blevet givet til os. Jeg vil holde mig meget nær til dig for en tid, og derefter må du tage imod andre ørne i mit sted. Hver ørn er forskellig fra de andre. Det er sammen, *ikke hver for sig*, at vi har fået lov til at kende Herrens hemmeligheder."

SANDHEDENS DØRE

Ørnen rejste sig fra klippen, den havde siddet på, og kiggede ud over kanten på det niveau, vi stod på.

"Kom," sagde han. Da jeg kom hen til ham, så jeg nogle trin, som førte ned til selve foden af bjerget - og en lille dør.

"Hvorfor har jeg ikke set det her før?" spurgte jeg.

"Da du kom til bjerget, blev du ikke på dette niveau længe nok til at kigge dig omkring," svarede han.

"Hvorfra ved du det? Var du her, da jeg kom til bjerget?"

"Jeg ville have vidst det, selv om jeg ikke havde været her, for alle, som passerer forbi denne dør uden at se den, gør det af samme grund. Men jeg var her rent faktisk," svarede han. "Jeg var en af de soldater, du gik hurtigt forbi på din vej op ad bjerget."

Det var på det tidspunkt, jeg genkendte ørnen som en mand, jeg mødte kort efter min omvendelse, og som jeg faktisk havde haft nogle samtaler med. Ørnen fortsatte: Jeg ønskede virkelig at kunne følge dig på det tidspunkt. Jeg havde været på det niveau så længe, at jeg trængte til en forandring. Jeg kunne bare ikke forlade alle de fortabte sjæle, som jeg forsøgte at lede hertil. Da jeg endelig overgav mig til Herrens vilje, hvadenten det var at blive eller klatre, kom Visdom til mig og viste mig denne dør. Han sagde, at det var en genvej til toppen. Så sådan kom jeg til toppen før dig. Og der blev jeg forvandlet til en ørn."

Jeg huskede pludselig, at jeg havde set døre som denne på flere niveauer. Jeg var endda gået ind af en af dem, og jeg huskede, hvor forbløffet jeg blev over det, jeg så. Jeg gik ikke langt ind, for jeg var så optaget af kampen og af at komme op til toppen. "Kunne

jeg være gået ind ad en af de døre og lige til toppen?" spurgte jeg.

"Helt så nemt er det ikke," sagde ørnen en smule spidst. "I hver indgang er der forskellige korridorer, og en af dem leder til toppen." Den fortsatte, idet den forudså mit næste spørgsmål: "De andre leder til andre niveauer på bjerget. Faderen formede hver korridor sådan, at ens grad af modenhed vil lede ens valg af korridor."

"Utroligt! Hvordan kunne Han dog det?" tænkte jeg for mig selv, men ørnen hørte mine tanker.

"Det var meget enkelt," fortsatte ørnen, som om jeg havde udtalt min tanker. "Åndelig modenhed er altid bestemt af vores villighed til at ofre vore egne ønsker for Guds riges sag eller for andres skyld. Den dør, der kræver det største offer, vil altid lede os til det højeste niveau."

Jeg forsøgte at huske, hvad ørnen sagde til mig. Jeg vidste, at jeg måtte gå ind ad døren foran mig, og at det ville være klogt af mig at lære alt, hvad jeg kunne fra nogen, som var gået foran mig, og åbenbart havde valgt den rette dør til toppen.

"Jeg gik ikke direkte til toppen, og jeg har ikke mødt nogen endnu, som har gjort det," sagde ørnen. Men jeg kom derop langt hurtigere end så mange andre, fordi jeg havde lært meget om det at ofre sig selv, mens vi kæmpede her på Frelsesniveauet. Jeg har vist dig denne dør, fordi du bærer kappen. Du ville have fundet den alligevel, men tiden er kort, og jeg er her for at hjælpe dig til at modnes hurtigt."

"Der er døre på alle niveauer, og nogle af dem leder til skatte, der er ud over, hvad du kan fatte og forstå," fortsatte han. "De kan ikke samles sammen rent fysisk, men hver skat, du holder i dine hænder, vil du være i stand til at holde i dit hjerte. Dit hjerte er skabt til at være Guds skatkammer. Når du igen når toppen, vil dit hjerte indeholde skatte, som er mere værd end alle jordens herligheder. De skal aldrig tages fra dig, de er dine i al evighed. Gå hurtigt nu. Mørke skyer samler sig, og en ny, stor kamp rejser sig faretruende."

"Går du med mig?" bad jeg.

"Nej! Jeg hører til her. Jeg må hjælpe dem, der er sårede. Men jeg vil se dig her igen engang. Du skal møde mange af mine søster- og broderørne, inden du kommer tilbage, og de kan hjælpe dig bedre end jeg kan, dér hvor du møder dem."

Himlens skatte

Jeg elskede allerede ørnen så meget, at jeg næsten ikke kunne klare at forlade den. Jeg var glad for at vide, at jeg skulle se den igen. Døren virkede nu på mig som en magnet. Jeg åbnede den og gik indenfor.

Herligheden, der slog mig i møde, var så utrolig, at jeg faldt på knæ. Guldet, sølvet og de kostbare sten var langt smukkere, end jeg kan beskrive det. Det var lige så utroligt som herligheden fra Livets Træ. Rummet var så stort, at det syntes uden ende. Gulvet var sølv, pillerne var af guld, og loftet, som var af ren diamant, reflekterede alle farver, jeg kendte, og endda mange, som jeg ikke kendte. Her var flere

engle, end jeg kunne tælle, og de var klædt i forskellige dragter og uniformer, som ikke var af jordisk oprindelse.

Da jeg begyndte at gå gennem rummet, bøjede alle englene sig til hilsen. En trådte frem og hilste på mig ved navn og bød mig velkommen. Han forklarede, at jeg kunne gå hvor som helst, jeg ville, og jeg måtte se alt, hvad jeg havde lyst til i rummet. Intet var skjult for dem, der kom gennem døren.

Jeg var så overvældet af skønheden, at jeg end ikke kunne tale. Til sidst sagde jeg, at det var endnu smukkere, end haven havde været. Overrasket svarede englen: "Dette er haven! Det er et af rummene i din Faders hus. Vi er dine tjenere."

Mens jeg gik omkring, fulgte et stort antal engle mig. Jeg vendte mig og spurgte lederen om, hvorfor de fulgte mig. "På grund af kappen," sagde han. "Vi er blevet givet til dig, vi skal tjene dig her og i den kamp, der kommer."

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle stille op med englene, så jeg blev ved med at gå. Jeg blev tiltrukket af en stor blå sten, som syntes at have solen og skyerne i sig. Da jeg rørte den, blev jeg overvældet af de samme følelser, som da jeg spiste frugten af Livets Træ. Jeg oplevede energi, overjordisk åndelig klarhed, og kærligheden til alt og alle blev større. Jeg begyndte at se Herrens herlighed. Jo længere jeg rørte stenen, des mere tiltog herligheden. Jeg havde slet ikke lyst til at slippe, men herligheden blev så stærk, at jeg til sidst måtte trække mig.

Så faldt mine øjne på en smuk, grøn sten. "Hvad har den i sig?" spurgte jeg englen, som stod ved siden af. "Alle disse sten er frelsens skatte. Du rører nu den himmelske verden, og den dér er genoprettelsen af livet," sagde han.

Da jeg rørte den grønne sten, så jeg jorden i rige og fantastiske farver. De voksede i fylde jo længere, jeg havde min hånd på stenen, og min kærlighed for alt det, jeg så, voksede også. Så begyndte jeg at se en harmoni mellem alt levende på et plan, jeg aldrig havde set før. Jeg begyndte at se Herrens herlighed i skabelsen. Den voksede, indtil jeg atter var nødt til at trække mig på grund af intensiteten.

Jeg vidste, at jeg ikke havde nogen anelse om, hvor længe jeg havde været der. Jeg vidste, at min forståelse for Gud og Hans univers var vokset væsentligt blot ved at have rørt de to sten, og der var mange, mange flere at røre. Der var mere i det rum, end noget menneske kunne optage i sig gennem et helt liv. "Hvor mange rum er der?" spurgte jeg englen.

"Der er rum som dette på hvert eneste niveau af det bjerg, du besteg."

"Hvordan kan man nogensinde erfare alt det, der er bare i ét af disse rum, endnu mindre i dem alle?" spurgte jeg.

"Du har evigheden til det. De skatte, som er samlet i blot de mest grundlæggende af Jesu sandheder, er nok til at vare længere end du kan forestille dig. Intet menneske kommer til at vide alt, hvad der er at vide om dem i løbet af bare et menneskeliv, men du

må tage det, du har behov for nu og gå videre hen imod dit bestemmelsessted."

Jeg tænkte atter på den forestående kamp og på de tilfangetagne krigere. Det var ikke særlig spændende tanker på sådan et herligt sted, men jeg vidste, at jeg havde evigheden til at komme tilbage til dette rum; hvorimod jeg kun havde kort tid til at finde tilbage til toppen af bjerget og derefter tilbage til kampen.

Jeg vendte mig mod englen. "Du må hjælpe mig med at finde døren, som fører til toppen."

Englen så forvirret ud. "Vi er dine tjenere," sagde han, "men du må lede os. Hele dette bjerg er et mysterium for os. Vi ønsker alle at se ind i mysteriet, men når vi kommer uden for dette rum, som vi kender noget til, vil vi lære mere end du."

"Ved I, hvor alle dørene er?" spurgte jeg.

"Ja, men vi ved ikke, hvor de fører hen. Der er nogle, som ser indbydende ud, andre der er almindelige og andre igen, som er direkte frastødende. En er endda frygtelig."

"Hvordan kan noget være frastødende på dette sted?" spurgte jeg vantro. "Og én frygtelig? Hvordan hænger det sammen?"

"Vi ved det ikke, men jeg kan vise dig den," svarede han.

"Ja tak," sagde jeg.

Vi gik temmelig længe, passerede skatte af unævnelig herlighed, som var vanskelige at gå forbi. Der var også mange døre hver med deres bibelske sandhed

skrevet ovenover. Englen havde kaldt dem 'indbydende', men jeg syntes, det var en undervurdering af deres udstråling. Jeg ville så gerne gå gennem dem alle, men min nysgerrighed angående den 'frygtelige dør' fik mig videre.

Så så jeg den. 'Frygtelig' var også en undervurdering. Jeg blev grebet af så stor frygt, at jeg var bange for, at den ville tage livet af mig.

NÅDE OG SANDHED

Jeg vendte mig fra døren og gik hurtigt væk. Tæt ved var der en smuk rød sten, som jeg nærmest løb hen for at lægge mine hænder på. Med det samme var jeg i Getsemane have, hvor jeg så Jesus i bøn. Den smerte, jeg så, var endnu mere frygtelig end den dør, jeg lige havde set. Chokeret trak jeg hænderne fra stenen og faldt udmattet om på gulvet. Jeg var helt vild efter at komme tilbage til den blå eller grønne sten, men jeg måtte først genvinde lidt kræfter og finde min retningssans. Englene kom hurtigt hen til mig og betjente mig. Jeg fik noget meget livgivende at drikke. Snart efter følte jeg mig i stand til at stå og begyndte at gå tilbage til de andre sten. Og alligevel var der noget ved synet af den bedende Jesus, som fik mig til at stoppe.

"Hvad var det?" spurgte jeg.

"Når du rører stenene, er vi i stand til at føle lidt af, hvad du føler," sagde englen. "Vi ved, at alle disse sten er store skatte, og alle åbenbaringerne, de indeholder, er uvurderlige. Vi så i et øjeblik Herren inden Hans korsfæstelse, og vi følte kort, hvad Han

følte den frygtelige nat. Det er svært for os at forstå, hvordan vor Gud nogensinde kunne lide sådan. Det får os til endnu mere at forstå, hvilken ære det er at tjene de mennesker, for hvem Han betalte så frygtelig en pris."

Englens ord slog som lyn gennem min sjæl. Jeg var klatret op til toppen af bjerget. Jeg var blevet så bekendt med den åndelige verden, at jeg knapt nok bemærkede engle længere, og jeg kunne tale på noget nær lige fod med de store ørne. Alligevel kunne jeg ikke bære at dele bare et øjeblik af Herrens lidelser uden straks at ønske at flygte til mere behagelig oplevelser. "Jeg skulle ikke være her!" Jeg råbte næsten. "Jeg fortjener at være en af den ondes fanger!"

"Nej," sagde englen ængsteligt. "Vi har forstået, at ingen er her, fordi han har fortjent det. Du er her, fordi du blev udvalgt med et formål fra før verdens grundlæggelse. Vi kender ikke formålet, men vi ved, at det er stort for alle, som er her på bjerget."

"Tak! Du er til stor hjælp. Mine følelser bliver voldsomt udvidet på dette sted, og de overtager næsten min forstand. Du har ret. Ingen er her, fordi de er værdige til det. I sandhed, jo højere vi klatrer op ad bjerget, des mere uværdige er vi til at være der, og des mere nåde har vi behov for for at blive der. Hvordan i alverden klarede jeg at komme op til toppen første gang?"

"Nåde," svarede min engel.

"Hvis du vil hjælpe mig," sagde jeg, "så bliv venligst ved med at gentage det ord, når du ser mig for-

virret eller fortvivlet. Det ord kommer jeg til at forstå bedre end noget andet."

"Nu må jeg tilbage til den røde sten. Jeg ved, at det er den største skat i dette rum, og jeg må ikke gå fra den, før jeg bærer den skat i mit hjerte."

NÅDENS SANDHED

Den tid, jeg tilbragte ved den røde sten, var den mest smertefulde, jeg nogensinde har oplevet. Mange gange kunne jeg simpelthen ikke tage mere og måtte trække hånden til mig. Adskillige gange gik jeg tilbage til den blå eller den grønne sten for at forny min sjæl, inden jeg gik tilbage. For hver gang var det hårdere at gå tilbage til den røde sten, men min kærlighed og værdsættelse af Herren voksede mere gennem dette end noget andet, jeg havde lært eller erfaret.

Da Faderens nærvær til sidst forlod Jesus på korset, kunne jeg ikke klare det længere. Jeg slap. Englene, som til en vis grad også erfarede, hvad jeg erfarede, var enige med mig om at slippe. Den viljestyrke jeg skulle have for at røre stenen igen, havde jeg ikke længere. Jeg brød mig ikke engang om at gå tilbage til den blå sten. Jeg lå udstrakt på gulvet. Jeg græd over det, Herren var gået igennem. Jeg græd også, fordi jeg vidste, at jeg havde forladt Ham ligesom disciplene. Da Han havde mest brug for mig, var jeg der ikke, ganske som de.

Efter hvad der syntes som flere dage, åbnede jeg mine øjne. En ørn stod ved siden af mig. Foran ham var

der tre sten, en blå, en grøn og en rød. "Spis dem," sagde den. Da jeg gjorde det, blev hele mit væsen fornyet, og stor glæde og stor besindighed gennemstrømmede min sjæl.

Da jeg rejste mig, fik jeg øje på de samme tre sten i fæstet på mit sværd og på hver af mine skuldre. "Disse er nu dine for altid," sagde ørnen. "De kan ikke tages fra dig, og du kan ikke tabe dem."

"Men jeg gjorde ikke den sidste sten færdig," protesterede jeg.

"Kun Kristus kan afslutte den prøve," sagde den. "Du har gjort det godt nok, og du må nu gå videre."

"Hvorhen?" spurgte jeg.

"Du må vælge, men nu, hvor tiden er kort, vil jeg foreslå, at du prøver at nå toppen snart." Ørnen forlod mig, tydeligvis i hast.

Så huskede jeg dørene. Jeg gik hen imod dem, som havde været så tiltrækkende. Da jeg nåede den første, tiltrak den mig overhovedet ikke mere. Så gik jeg hen til en anden, og det var det samme. "Noget synes at være forandret," sagde jeg højlydt.

"*Du* er forandret," svarede englene med det samme. Jeg vendte mig og så på dem og var forundret over, hvor meget de havde forandret sig. De havde ikke længere det naive udtryk over sig, men nu så de mere kongelige og vise ud. Jeg vidste, at de genspejlede det, der var sket i mig, men lige nu havde jeg det dårligt med at tænke på mig selv.

"Jeg beder om jeres råd?" sagde jeg til lederen.

"Lyt til dit hjerte," sagde han. "Det er dér disse store sandheder er nu."

"Jeg har aldrig været i stand til at stole på mit hjerte," svarede jeg. "Det er offer for så mange konflikter. Jeg er offer for blændværk, bedrag og selviske ambitioner. Det er svært for mig at høre selv Herren tale til mig midt i al den larm."

"Men med den røde sten, du har i dit hjerte, tror jeg ikke, det fortsat vil være tilfældet," sagde lederen med en ny tillid.

Jeg lænede mig mod væggen og tænkte, at ørnen selvfølgelig ikke var her, når jeg havde mest brug for den. Den havde været her før og vidste hvilken dør, jeg skulle vælge. Men jeg vidste, at den ikke ville komme tilbage, og jeg vidste, at det var vigtigt, hvad jeg valgte. Mens jeg overvejede, var den 'frygtelige dør' den eneste, jeg tænkte på. Af nysgerrighed besluttede jeg at gå tilbage og se på den. Jeg havde trukket mig tilbage fra den i sådan en fart, at jeg ikke engang vidste, hvilken sandhed den repræsenterede.

Da jeg nærmede mig, kunne jeg føle frygten vælde op inden i mig, men ikke nær så voldsomt som første gang. Til forskel fra de andre døre var der mørkt rundt om denne her, og jeg måtte helt tæt til for at kunne læse sandheden ovenover. Noget overrasket læste jeg: "KRISTI DOMMERSÆDE".

"Hvorfor er denne sandhed så frygtindgydende?" spurgte jeg højt, velvidende at englene ikke kunne svare mig. Jeg blev ved med at se på den og vidste så, at det var den, jeg skulle gå ind ad.

"Der er mange grunde til, at den en frygtindgydende," lød ørnens velkendte stemme.

"Ih, hvor er jeg glad for, at du er kommet tilbage," sagde jeg. "Har jeg foretaget et dårligt valg?"

"Nej, du har valgt godt. Denne dør vil føre dig tilbage til toppen meget hurtigere end nogle af de andre. Den er frygtindgydende, fordi den største frygt i skabelsen har sin kilde på den anden side af den dør. Den største visdom et menneske kan få i dette liv, eller i det liv, som kommer, findes også på den anden side af den dør. Alligevel er der kun få, der vil gå gennem den."

"Hvorfor er den så mørk?" spurgte jeg.

"Dørenes lys repræsenterer den opmærksomhed, kirken for nuværende giver sandheden bag dem. Sandheden bag denne dør er en af de mest oversete til alle tider, skønt den er en af de vigtigste. Du vil forstå det, når du kommer indenfor. Den største autoritet et menneske kan modtage vil udelukkende blive givet til dem, der går gennem denne dør. Når du ser Jesus Kristus sidde på sin trone, vil du også blive forberedt til at sidde der sammen med Ham."

"Det vil sige, at denne dør ikke ville have været så mørk, hvis vi havde givet sandheden bag den mere opmærksomhed?" spurgte jeg.

"Det er korrekt. Hvis mennesker vidste hvilken herlighed, der er åbenbaret bag denne dør, ville den have været en af de mest strålende," klagede ørnen. "Men det er stadigvæk en vanskelig dør at gå gennem. Jeg fik besked på at gå tilbage og opmuntre dig, for du

vil snart få brug for det. Du skal opleve en større herlighed, men også en større skræk, end du før har kendt. Men vid, at fordi du har valgt den vanskelige vej nu, vil det blive lettere for dig senere. Fordi du er villig til at stå ansigt til ansigt med denne skarpe sandhed nu, skal du ikke lide tab senere. Mange elsker at kende Hans godhed, men kun få er villige til at kende Hans strenghed. Hvis du ikke tager imod begge dele, vil du altid være i fare for at blive bedraget eller falde fra Hans nåde."

"Jeg ved, at jeg aldrig ville været kommet hertil, hvis jeg ikke havde tilbragt så meget tid ved den røde sten. Hvordan kunne jeg blive ved med at forsøge at gå den lette vej, når den er lige modsat Herrens væsen?" spurgte jeg.

"Men nu har du valgt, så gå hurtigt. En ny stor kamp står for, og der er behov for dig på fronten," sagde den.

Mens jeg så på ørnen og dens store beslutsomhed, voksede min tillid. Og så vendte jeg mig mod døren.

4. del

TRONEN

For sidste gang lod jeg mit blik glide rundt i det store rum inde i bjerget. Skattene, som repræsenterede Frelsens sandheder, var overvældende i deres herlighed. Det syntes, som om der ingen ende var på dem, og det var umuligt at fatte deres skønhed fuldt ud. Jeg kunne ikke forestille mig, at de øvrige rum, som indeholdt andre store trossandheder, kunne være herligere. Det hjalp mig til at forstå, hvorfor så mange kristne aldrig ønsker at forlade dette niveau, og at de er tilfredse med at henrykkes af disse grundlæggende trossætninger. Jeg vidste, at jeg kunne blive her for altid og aldrig blive træt.

Ørnen, som stod ved siden af mig, sagde opmuntrende: "Du må videre!" Jeg vendte mig og så på ham, og med sagte stemme fortsatte han: "Der er ingen større fred og tryghed end at være i Herrens frelse. Det blev du bragt hertil for at lære, fordi du vil få brug for den tro dér, hvor du nu skal hen, men nu må du ikke blive her længere."

Ørnens udtalelser om fred og tryghed fik mig til at tænke på de modige krigere, som havde kæmpet i slaget fra det første niveau på bjerget Frelse. De havde kæmpet så bravt og forløst så mange, men de var også blevet slemt sårede. Det syntes ikke, som om de havde fundet fred og tryghed her. Ørnen blandede sig i mine tanker, som om den atter lyttede til dem.

"Guds definition på fred og tryghed er anderledes end vores. At blive såret i kampen er en stor ære. Det er ved Herrens sår, at vi får lægedom, og det er ved vore sår, at vi også får autoritet til at læge. I det omfang fjenden sårer os, får vi, når vi er helbredt, givet kraft til at læge andre. Helbredelse var en grundlæggende del af Herrens tjeneste på jorden, og den er også en grundlæggende del af vores. Det er en af årsagerne til, at Herren tillader, at Hans folk rammes af dårlige ting, så de kan lære at have den medfølelse for andre, som er det, kraften til at helbrede arbejder igennem. Derfor fortalte apostlen Paulus, når nogle satte spørgsmålstegn ved hans autoritet, om sine sår og steninger. Ethvert sår, enhver dårlig ting, som rammer os, kan vendes til autoritet til at gøre det gode. Hver gang, den store apostel blev slået, resulterede det i andres frelse. Ethvert sår, som alle soldater får, vil resultere i, at andre bliver frelst, helbredt eller genoprettet."

Ørnens ord var opmuntrende. At stå her i herligheden fra alle frelsens skatte, gjorde sandheden i dens ord endnu mere klare og gennemtrængende. Jeg ønskede at råbe det ud fra toppen af bjerget, så alle

de, der stadigvæk kæmpede, kunne blive opmuntret af det.

Så fortsatte ørnen: "Der er også en anden grund til, at Herren tillader, at vi bliver såret. Der er ikke noget mod, uden der er virkelig fare. Herren lovede Josua at ville gå med ham i kampen for Det forjættede Land, men igen og igen formanede Han ham til at være stærk og modig. Det gjorde Han, fordi Josua ville komme til at kæmpe, og fordi der ville være virkelig fare. Det er på denne måde, Herren tester dem, som er værdige til Løfterne."

Jeg så på den gamle ørn, og for første gang bemærkede jeg arrene under hans forrevne og brækkede fjer. Arrene var ikke grimme, de var kantede med guld, ikke som et metal, men snarere som kød og fjer. Så kunne jeg se, at det var guldet, der gav den herlighed fra sig, som flød fra ørnen, og som gjorde dens fremtoning så fantastisk.

"Hvorfor har jeg ikke set det før?" undrede jeg mig.

"Indtil du har set og sat pris på dybderne i frelsens skatte, kan du ikke se herligheden, som kommer af at lide for evangeliets skyld. Når du én gang har set det, så er du parat til de prøver, der skal forløse den åndelige autoritets højeste grader i dit liv. Arrene er den herlighed, de skal bære i evigheden. Det er derfor, de sår vor Herre blev påført i sin lidelse, er med Ham i Himlen. Du kan stadigvæk se Hans sår, og de sår, som Hans udvalgte har fået for Hans skyld. Det er æresbevisningerne i Himlen. Alle, som bærer dem, elsker Gud og Hans sandhed mere end deres egne

liv. De er dem, der følger Lammet, hvorhen det går, og som er villige til at lide for sandhedens sag, for retfærdiggørelse og menneskers frelse. Hans folks sande ledere, som bærer ægte åndelig autoritet, må først have bevist deres overgivelse på denne måde."

Jeg så hen på lederen af engledelegationen, som fulgte mig. Jeg havde aldrig set dyb bevægelse i en engel før, men disse ord bevægede ham uden tvivl dybt - så vel som de bevægede resten af gruppen. Jeg så, de var nær ved at græde. Så talte lederen:

"Vi har set mange undere siden skabelsen. Men menneskers frivillige lidelse for Herren og for deres medmennesker er det største under af alle. Vi må også sommetider kæmpe og lide, men fordi vi kan dvæle her, hvor der er sådan et lys og herlighed, er det nemt at udholde kampen. Når mænd og kvinder, som bor på mørke og onde steder med meget lidt opmuntring, og som ikke er i stand til at se Herrens herlighed, men kun til at have et håb om den, vælger at lide for det håb, de kun svagt kan se i det fjerne, så får det de største engle til at bøje deres knæ og med glæde tjene disse arvinger til frelsen. Først forstod vi ikke Faderens beslutning om, at mennesket skulle vandre i tro, uden at se virkeligheden af den himmelske verdens herlighed og lide sådan en modstand. Men nu forstår vi, at gennem disse lidelser bliver deres værdighed til at modtage så stor autoritet, som de vil få som medlemmer af Hans husholdning, virkelig prøvet. Nu er trosvandringen det største under i Himlen. De, som består disse prøvelser, er værdige til at sidde sammen med Lammet på Hans

trone, ganske som Han har gjort dem værdige, og de har bevist deres kærlighed."

Ørnen indskød: "Mod er en demonstration af tro. Herren har aldrig lovet, at Hans vej ville være let, men Han har forsikret os om, at den vil være det værd. Modet hos dem, som kæmpede fra Frelsens niveau, bevægede Guds himmelske engle til at sætte pris på det, Han har virket i det faldne menneske. De tog deres andel af den frygtelige kamp uden at kunne se andet end mørke og noget, der syntes at være et nederlag for sandheden, lige som Herren gjorde det på sit kors. Og på trods af det gav de ikke op, de løb ikke tilbage."

Jeg begyndte igen at fortryde, at jeg ikke var blevet på Frelsesniveauet og kæmpet sammen med de modige sjæle. Ørnen forstod atter mine tanker og afbrød: "Ved at klatre op ad bjerget udviste du tro og visdom, som forløser autoritet. Din tro friede mange sjæle, så de kunne komme til bjerget og blive frelst. Du modtog også nogle sår, men din autoritet i Guds rige er kommet mere af troshandlinger end af lidelse. Fordi du har været trofast i nogle få ting, vil du nu modtage stor ære ved at gå tilbage og lide, så du kan blive hersker over mange flere. Men husk, at vi alle arbejder sammen mod det samme mål, uanset om vi bygger eller lider. Mange flere sjæle skal fylde disse rum - til Himlens store glæde, hvis du går højere op. Du er nu blevet kaldet til at klatre og til at bygge, men senere vil du få æren til at lide, hvis du er tro i dette."

Jeg vendte mig og kiggede på den mørke og ildevarslende dør, over hvilken der stod skrevet: **"Jesu dommersæde."** Ganske som varme og fred havde flydt gennem min sjæl, hver gang jeg så på frelsens store skatte, fyldtes jeg af frygt og usikkerhed, når jeg så på denne dør. Nu syntes det, som om alting i mig ønskede at blive i dette rum, og intet i mig ønskede at gå gennem døren. Igen svarede ørnen på mine tanker.

"Inden du går gennem en hvilken som helst dør til en eller anden stor sandhed, vil du have disse følelser. Du havde det på samme måde, inden du kom herind, hvor der er fyldt med frelsens skatte. Frygten er et resultat af syndefaldet. Den er frugten af Kundskabens træ om godt og ondt. Kundskaben fra det træ gør os alle usikre og selvcentrerede. Kundskaben om godt og ondt får den sande kundskab om Gud til at synes fuld af frygt, rent faktisk selv om hver eneste sandhed fra Gud leder os til endnu større fred og tryghed. Selv Guds domme er efterstræbelsesværdige, for alle Hans veje er fuldkomne."

Jeg havde på nuværende tidspunkt lært nok til at vide, at det, der synes rigtigt, sædvanligvis er den mindst frugtbare sti, og ofte vejen til fejltagelse. Gennem hele min rejse havde de mest risikable stier været dem, der ledte til den største belønning. Alligevel syntes det hver gang, som om der stod mere på spil. Det blev derfor for hver gang vanskeligere at vælge. Jeg begyndte at sympatisere med dem, der stoppede på et bestemt sted af rejsen og nægtede at gå videre, også selv om jeg bedre end nogensinde vidste, at det

var forkert. Den eneste sande tryghed lå i kontinuerligt at bevæge sig fremad ind i de områder, som kræver mere tro, hvilket kræver mere afhængighed af Herren. "Ja, det kræver mere tro at gå i de højere åndelige sfærer," tilføjede ørnen. "Herren gav os kortet til sit rige, da Han sagde: "Hvis I søger at vinde jeres liv, vil I miste det, men hvis I mister jeres liv for min skyld, skal I finde det." Disse ord alene kan holde dig på stien til bjergets top, og de vil lede dig til sejr i det store slag, der ligger forude. De vil også hjælpe dig til at stå foran Kristi dommersæde."

Jeg vidste, at det var tiden for mig til at gå. Jeg besluttede, at jeg altid ville huske herligheden i dette rum, som indeholdt frelsens skatte, men jeg vidste også, at jeg måtte gå videre. Jeg måtte videre. Jeg vendte mig, og med alt det mod, jeg kunne opvise, åbnede jeg døren til Kristi dommersæde og trådte gennem den. Englene, som var givet til mig, stillede sig rundt om døren, men de kom ikke ind.

"Hvad er der i vejen?" spurgte jeg, "kommer I ikke?"

"Der, hvor du skal hen, må du gå alene. Vi vil vente på dig på den anden side."

Uden at svare vendte jeg mig og begyndte at gå, inden jeg ændrede mening. På en eller anden måde vidste jeg, at det var rigtigt, at jeg ikke havde min tryghed i en delegation engle. Som jeg gik der i mørket, hørte jeg englens sidste ord: "Efter dette vil du ikke have din tryghed i nogen, ikke engang i dig selv, men kun i Herren."

Jeg var i det mest frygtindgydende mørke, jeg no-

gensinde havde oplevet. Hvert skridt blev en frygtelig kamp mod frygt. Det varede ikke længe, før jeg troede, jeg var trådt ind i selve helvede. På et tidspunkt besluttede jeg mig for at vende om, men da jeg vendte mig for at gå tilbage, kunne jeg ingenting se. Døren var lukket, og jeg kunne ikke se, hvor den var. Jeg følte, at alt, hvad der var hændt mig, og alt hvad ørnene og englene havde sagt, havde været snarer for at fange mig i dette helvede. Jeg var blevet bedraget!

Jeg råbte til Herren om at tilgive mig og hjælpe mig. Øjeblikkeligt kunne jeg se Ham på korset, lige som da jeg lagde mine hænder på den røde sten i rummet, jeg lige havde forladt. Igen så jeg Hans sjæls mørke, da Han stod alene og bar verdens synder. I det andet rum havde det været et frygteligt mørke, men her var det lys. Jeg besluttede at fæste mine øjne på Ham og gå videre. For hvert skridt jeg nu tog, voksede freden i mit hjerte, og til forskel fra før blev det nu for hvert skridt nemmere at gå.

Det varede ikke længe før jeg ikke engang bemærkede mørket, og jeg frøs ikke mere. Så så jeg et svagt lys. Lidt efter lidt blev det mere og mere herligt. Det blev så vidunderligt, at jeg troede, jeg var kommet ind i selve Himlen. For hvert skridt voksede herligheden. Det undrede mig, hvordan noget så vidunderligt kunne have sådan en mørk og ildevarslende indgang. Nu nød jeg hvert skridt.

Korridoren mundede ud i en hal, der var så stor, at jeg ikke tror, jorden ville kunne rumme den. Ingen former for menneskelig arkitektur ville være i stand

til at gengive noget af dens skønhed. Dette overgik alt, hvad jeg havde set af undere indtil nu, både haven og rummet med frelsens skatte. På dette tidspunkt var jeg lige så overvældet af glæde, som jeg få minutter før havde været fyldt af mørke og frygt. Så forstod jeg, at hver gang, jeg havde været overvældet af stor smerte eller sjælemørke, var det altid blevet fulgt af en meget større åbenbaring af herlighed og fred.

I den fjerneste ende var kilden til herligheden, som skinnede fra alt i rummet. Jeg vidste, at det var Herren selv, og selv om jeg havde set Ham mange gange nu, begyndte jeg at blive en lille smule bange for Ham, mens jeg gik hen imod Ham.

Den frygt, jeg følte, var en hellig frygt, som øgede den store glæde og fred, jeg også følte. Jeg vidste, at Kristi dommersæde var en kilde til mere tryghed, end jeg havde kendt før, men på samme tid også en kilde til større, men mere ren frygt.

Jeg lagde ikke mærke til, hvor langt der var hen til tronen. Det var bare så vidunderligt at gå der, at jeg var ligeglad med, om det skulle tage mig tusind år at komme derhen. I jordisk målestok tog det mig lang tid at komme derhen. På en måde følte jeg, at det tog dage, og på en anden måde føltes det som år. Men jordisk tid var ligegyldig her.

Mine øjne var så fikserede på Herrens herlighed, at det varede længe, inden jeg bemærkede, at jeg passerede menneskemasser, som stod i rækker på min venstre side (der var lige så mange til højre, men de

var så langt væk, at jeg ikke kunne se dem, før jeg nåede tronen). Så snart jeg lagde mærke til dem, stoppede jeg. De var blændende, mere kongelige, end nogen jeg før havde set. Deres udstråling var fængslende. Aldrig havde større fred og tillid smykket et menneskeansigt. Alle var smukke udover enhver jordisk sammenligning. Da jeg vendte mig imod dem, der var tæt ved mig, bøjede de sig til hilsen, som om de kendte mig.

"Kender I mig?" spurgte jeg, overrasket over min egen frimodighed til at spørge dem.

"Du er en af de hellige, som kæmper i det sidste slag," var der en mand nær ved, som svarede. "Alle her kender dig lige så vel som alle de andre, der nu kæmper på jorden. Vi er de hellige, som har tjent Herren i generationerne før din. Vi er den store sky af vidner, som har fået lov til at se den sidste kamp. Vi kender jer alle, og vi ser alt, hvad I gør.

Til min overraskelse genkendte jeg én, jeg havde kendt på jorden. Han havde været en trofast troende, men jeg tror ikke, han nogensinde gjorde noget særlig betydningsfuldt. Fysisk var han så lidt tiltrækkende, at han i sit jordiske liv havde været meget generт. Her havde han de samme træk, men var på en eller anden måde smukkere end nogen, jeg havde kendt på jorden. Han kom hen til mig med en overbevisning og værdighed, jeg ikke tidligere havde set i ham, eller i noget andet menneske.

"Himlen er meget større, end vi kunne have drømt om på jorden," begyndte han. "Dette rum er blot

tærsklen til herlighedernes riger, som er langt ud over vores fatteevne. Det er også sandt, at den anden død er langt mere frygtelig, end vi forstod. Hverken Himmel eller helvede er, som vi troede, de var. Hvis jeg havde vidst, hvad jeg ved nu, mens jeg var på jorden, ville jeg ikke have levet på den måde, jeg gjorde. Du er meget velsignet, at du får lov til at komme her, inden du er død," sagde han og kiggede på min påklædning.

Jeg kom også til at se på mig selv. Jeg havde stadigvæk ydmyghedens kappe på, og min rustning var nedenunder. Jeg følte mig både snavset og rå, som jeg stod der foran dem, der var så herlige. Jeg tænkte, at jeg var i alvorlige vanskeligheder, hvis jeg havde tænkt mig at træde frem for Herren, som jeg var. Ligesom ørnene forstod min gamle bekendt, hvad jeg tænkte, og han svarede:

"De, som kommer her med den kappe på, har intet at frygte. Den kappe er den højeste rang af ære, og det var derfor, alle bøjede sig for dig, da du gik forbi dem."

"Jeg så ingen bøje sig for mig," sagde jeg befippet. "Faktisk så jeg ingen før lige nu."

"Det gør heller ikke noget," fortsatte han. "Her viser vi hinanden den fornødne respekt. Selv englene tjener os, men det er kun vor Gud og Hans Kristus, der tilbedes. Der er en betydelig forskel på at ære hinanden i kærlighed og at tilbede dem. Hvis vi havde forstået det på jorden, ville vi have behandlet hinanden meget anderledes. Det er her i lyset af Hans

herlighed, at vi fuldt ud kan opfatte og forstå hinanden, og derfor relatere os korrekt til hinanden."

Jeg var stadig skamfuld. Jeg måtte lægge bånd på mig selv for ikke at bøje mig for dem samtidig med, at jeg ønskede at gemme mig langt væk, fordi jeg følte mig så ussel. Så begyndte jeg at klage over det faktum, at mine tanker her var lige så naragtige, som de var på jorden - og her kendte de dem allesammen! Jeg følte mig både plettet og dum foran alle dem, der var så utrolige og rene. Min gamle bekendt svarede igen på mine tanker.

"Vi har vore herlighedslegemer nu, og det har du ikke. Vore sind er ikke længere hindrede af synd. Derfor er vi også i stand til at fatte mange gange mere, end selv det største jordiske sind kan forestille sig, og vi vil bruge evigheden til at udvide vor evne til at forstå. Det er sådan, at vi kan forstå Faderen og forstå skabelsens herlighed. På jorden kan du ikke engang forstå noget af, hvad de mindste her forstår, og vi er de mindste af dem, der er her."

"Hvordan kan I være de mindste?" spurgte jeg vantro.

"Der er en art aristokrati her. Lønnen for vore jordiske liv er de positioner, vi har i evigheden. Denne store skare er dem, som Herren kaldte de 'tåbelige brudejomfruer'. Vi kendte Herren og stolede på Hans værk på Golgata for vores frelse, men vi levede ikke rigtigt for Ham, men for os selv. Vi holdt ikke vore kar fyldt med Helligåndens olie, men spildte vore liv på jorden."

Jeg blev virkelig overrasket, men jeg vidste også, at på dette sted kunne ingen lyve.

"De tåbelige jomfruer skar tænder i mørket," protesterede jeg.

"Ja, det gjorde vi. Den sorg, vi oplevede, da vi forstod, hvordan vi havde spildt vore liv, var værre end nogen form for sorg, du kan opleve på jorden. Mørket i den sorg kan kun forstås af dem, der har oplevet den. Sådan et mørke forstørres, når det åbenbares ved siden af Hans herlighed, som vi fejlede overfor. Du står nu overfor den laveste rang i Himlen. Der er ingen større dumhed end at kende Guds store frelse, og så leve for sig selv. At komme her og lære virkeligheden at kende er en sorg så stor, at den er ud over, hvad en jordisk sjæl kan erfare. Vi er dem, som led i det ydre mørke på grund af den største tåbelighed."

Jeg var stadig målløs. "Men I er mere herlige og fyldt med mere glæde og fred, end jeg nogensinde havde forestillet mig - selv for dem i Himlen. Jeg føler ingen anger i jer, og alligevel ved jeg, at I ikke kan lyve. For mig hænger det ikke sammen."

Han så mig lige ind i øjnene og fortsatte: "Herren elsker også os med en større kærlighed, end du endnu kan forstå. Foran Hans dommersæde har jeg smagt det største sjælemørke og den største anger, der kan opleves. Skønt vi ikke måler tiden her, som I gør, syntes det at vare lige så længe, som mit liv på jorden havde varet. Alle de synder og alle de tåbeligheder, som jeg ikke havde omvendt mig fra, pas-

serede revy for mig og for alle her. Du forstår ikke sorgen i dette, før du har oplevet den. Jeg følte, jeg var i helvedes dybeste huler, selv om jeg stod foran Herrens herlighed. Han var resolut, indtil mit liv var fuldkommen gennemgået. Da jeg bad Ham om tilgivelse og bad om nåde, tørrede Han tårerne af mine øjne og tog mørket væk. Jeg føler ikke den bitterhed længere, som jeg følte, da jeg stod foran Ham, men jeg husker den. Kun her er du i stand til at huske sådanne ting uden at blive ved med at føle smerten. Et øjeblik i den laveste del af Himlen er meget større end tusind år af det højeste liv på jorden. Nu er sorgen over min tåbelighed vendt til glæde, og jeg ved, at jeg skal glæde mig altid, selv om jeg er i den laveste del af Himlen."

Igen begyndte jeg at tænke på frelsens skatte. Jeg vidste på en eller anden måde, at det, manden fortalte mig, var åbenbaret ved disse skatte. Ethvert skridt, jeg havde taget op ad bjerget eller ind i det, havde åbenbaret, at Hans veje både er mere frygtelige og mere vidunderlige, end jeg hidtil havde været i stand til at fatte.

Min tidligere bekendt så indtrængende på mig og fortsatte: "Du er ikke her blot for at opnå forståelse, men for at erfare og blive forvandlet. Den næste rangklasse her er mange gange større, end vi er. Hvert niveau efter den er meget større end den forudgående. Det er ikke bare sådan, at hver rangklasse har et endnu mere herligt, åndeligt legeme, men hver højere rang er nærmere tronen, hvorfra al herligheden kommer. Og selv om det er sådan, føler jeg in-

gen sorg over mine fejltagelser. Jeg fortjener ingenting. Jeg er her af nåde alene, og jeg er så taknemlig for det, jeg har. Herren er så værdig til at blive elsket. Jeg kunne gøre mange forskellige ting rundt om i de forskellige områder af Himlen, men jeg vil hellere blive her og bare se Hans herlighed, også selv om jeg er i et af de ydre områder."

Og så tilføjede han med et fjernt blik i øjnene: "Enhver, som er i Himlen, er tilstede nu i dette rum for at se Hans store mysterium udfolde sig, og se de af jer, som vil kæmpe i den sidste kamp."

"Kan du se Ham herfra?" spurgte jeg. "Jeg ser Hans herlighed langt væk, men jeg kan ikke se Ham."

"Jeg ser meget bedre, end du gør," svarede han. "Og ja, jeg kan se Ham, og alt det Han gør, selv herfra. Jeg kan også høre Ham. Jeg kan også se jorden. Han gav os alle den kraft. Vi er den store sky af vidner, som ser jer," gentog han.

Han bøjede sig og gik tilbage til sin plads. Jeg begyndte igen at gå og forsøgte at forstå alt det, han havde sagt til mig. Mens jeg så ud over den store skare, som han sagde, var de tåbelige jomfruer, de, som åndeligt havde sovet deres liv på jorden væk, vidste jeg, at hvis én af dem viste sig på jorden nu, ville de blive tilbedt som guder. Og alligevel var de som de mindste her!

Så begyndte jeg at tænke på al den tid, jeg havde spildt i mit eget liv. Det var sådan en overvældende tanke, at jeg holdt inde. Dele af mit liv passerede revy for mig. Jeg begyndte også at opleve en frygtelig sorg

over denne synd. Jeg havde været en af de største tåber. Jeg havde haft mere olie i min lampe end mange, men nu vidste jeg, hvor tåbeligt det havde værert af mig at måle det, der var krævet af mig med det, andre var sat til at gøre. Jeg var også en af de tåbelige jomfruer!

Netop som jeg troede, jeg ville kollapse under vægten af denne frygtelige opdagelse, kom en mand, jeg havde kendt og værdsat som en af de store Guds mænd, hen til mig for at støtte mig. Hans berøring fornyede mig på en eller anden måde. Han hilste hjerteligt på mig.

Det var en mand, som jeg så inderligt havde ønsket at blive oplært af. Jeg havde mødt ham, men vi var ikke kommet særlig godt ud af det med hinanden. Ligesom en række andre havde jeg forsøgt at komme tæt nok på ham for at lære fra ham, men jeg var bare en irritation for ham, og til sidst havde han bedt mig om at gå. I årevis havde jeg følt skyld over den episode. Jeg følte, at jeg havde ladet en stor mulighed glide fra mig på grund af en svaghed i min karakter. Selv om jeg havde lagt det fra mig, bar jeg stadig på vægten af denne fejltagelse. Da jeg så ham, kom det alt sammen til overfladen, og en syg fornemmelse kom over mig. Nu var han så kongelig, at jeg følte mig endnu mere frastødende og flov over min ynkelige tilstand. Jeg ønskede at skjule mig, men der var ingen måder at undgå ham på. Til min store overraskelse var hans varme overfor mig så ægte, at han snart fik mig til at falde til ro igen. Der syntes ikke at være nogle barrierer mellem os. Faktisk var kærlig-

heden, jeg fornemmede fra ham, så helstøbt, at den tog al min selvbevidsthed væk.

"Jeg har virkelig længtes efter dette møde," sagde han.

"Ventede du på mig?" spurgte jeg. "Hvorfor?"

"Du er bare en af mange, jeg venter på. Jeg forstod ikke inden min dom, at du var en, som jeg var kaldet til at hjælpe, endda til at oplære, men som jeg forkastede."

"Men," protesterede jeg, "det ville have været en stor ære at blive oplært af dig, og jeg er meget taknemlig for den tid, jeg havde sammen med dig, men jeg var så arrogant, at jeg fortjente forkastelsen. Jeg ved, at min oprørskhed og stolthed har holdt mig fra at have en åndelig far. Det var ikke din fejl, men min."

"Det er rigtigt, at du var stolt, men det var ikke derfor, jeg blev fornærmet på dig. Jeg var fornærmet på dig på grund af min egen usikkerhed, som fik mig til at kontrollere alt og alle omkring mig. Jeg var fornærmet over, at du ikke ville acceptere alt, hvad jeg sagde, uden at sætte spørgsmålstegn ved det. Så derfor begyndte jeg at se efter alle fejl hos dig for at retfærdiggøre min forkastelse af dig. Jeg begyndte at føle, at hvis jeg ikke kunne kontrollere dig, så ville du måske en dag sætte mig og min tjeneste i forlegenhed. Jeg værdsatte min tjeneste højere end de mennesker, for hvem den var givet til mig, så jeg skubbede dig og mange andre væk fra mig," sagde han.

"Der var tider, hvor jeg må indrømme, at jeg tænkte, du var blevet en...." og jeg holdt inde, flov over, hvad jeg var lige ved at sige.

"Og du havde ret," sagde han med en ægthed, som er ukendt på jordens egne, "jeg havde fået nåde til at være en åndelig far, men jeg var en meget dårlig far. Alle børn er oprørske. De er selvcentrerede og tror, at verden drejer sig om dem. Derfor har de brug for nogle forældre til at opdrage sig. Næsten alle børn vil til tider bringe skam over deres familie, men de er stadig en del af familien. Jeg vendte mig fra mange af Guds børn, som Han havde betroet mig, og som jeg skulle bringe sikkert til modenhed. Jeg fejlede med mange af dem, som var hos mig. De fleste af dem led forfærdeligt fra unødvendige sår og fejltagelser, som jeg skulle have hjulpet dem med at undgå. Mange af dem er nu fjendens fanger. Jeg opbyggede en stor organisation, og jeg havde betydelig indflydelse i kirken, men den største gave, Herren betroede mig, var de folk, Han gav mig at oplære, og mange af dem forkastede jeg. Havde jeg ikke været så selvcentreret og bekymret for mit omdømme, ville jeg have været en konge her. Jeg var kaldet til at sidde på en af de højeste troner. Alt, hvad du opnår, vil også tælle med i mit himmelske regnskab. Desværre har meget af det, jeg gav min opmærksomhed, haft meget lille evighedsbetydning."

"Det var utroligt, hvad du fik gennemført," indskød jeg.

"Det, der ser godt ud på jorden, ser meget anderledes ud her. Hvad der vil gøre dig til en konge på

jorden vil sjældent være andet end en anstødssten, som holder dig borte fra at blive konge her. Det, der gør dig til en konge her, er lavt og upåagtet på jorden. Jeg faldt i nogle af de største prøver og største muligheder, der blev givet mig, en af dem var dig. Vil du tilgive mig?"

"Selvfølgelig," sagde jeg forlegent. "Men jeg har også behov for din tilgivelse. Jeg tror stadigvæk, det var min klodsethed og oprørskhed, der gjorde det svært for dig. Faktisk har jeg også haft nogle, jeg ikke lod komme nær til mig - af samme grunde som du."

"Det er sandt, at du ikke var fuldkommen, og jeg kunne se nogle af dine problemer korrekt, men det giver aldrig grund til at forkaste nogen," tilføjede han. "Herren forkastede ikke verden, da Han så dens fejltagelser. Han forkastede ikke engang mig, da Han så min synd. Han lagde sit liv ned for os. Det er altid den større, der skal lægge livet ned for den mindre. Jeg var mere moden. Jeg havde mere autoritet end du, men jeg blev som en af bukkene i lignelsen. Jeg forkastede Herren ved at forkaste dig og de andre, Han sendte til mig."

Hans ord ramte mig dybt. Jeg var også skyldig i alt, hvad han nævnede. Jeg havde skubbet mange unge mænd og kvinder væk, som ikke var betydningsfulde nok for min dyrebare tid, og de kom nu i mine tanker. Jeg ønskede desperat at vende tilbage og samle dem. Den sorg, der kom ind over mig, var værre end den, jeg havde følt over at spilde min tid. Jeg havde spildt mennesker! Mange af dem var fjendens fanger, sårede og fanget under slaget på bjer-

get. Hele denne kamp var for mennesker, og alligevel blev mennesker ofte betragtet som mindre vigtige. Vi vil slås for sandhederne snarere end for menneskene, de er givet til. Vi vil slås for tjenester, mens vi hundser med menneskene i dem.

"Og mange tænker på mig som en åndelig leder! Jeg er i sandhed den mindste af de hellige," tænkte jeg højt.

"Jeg kan godt forstå, hvordan du føler det," bemærkede en anden mand. Jeg genkendte ham som én, jeg havde anset for at være den største kristne leder til alle tider. "Apostlen Paulus sagde ved slutningen af sit liv, at han var den mindste af de hellige. Lige før sin død kaldte han sig endda "den største af syndere". Havde han ikke lært det i sit liv på jorden, ville han også have været i fare for at blive en af de mindste hellige i Himlen. Men fordi han lærte det på jorden, er han nu en af dem, der er tættest ved Herren, og han vil være en af højeste rang i al evighed."

At se denne mand sammen med de 'tåbelige jomfruer' var den største overraskelse, jeg endnu havde fået. "Jeg kan ikke, forstå, hvordan du kan være en af de tåbelige, som sov deres liv væk på jorden. Hvorfor er du her?"

"Jeg er her, fordi jeg begik en af de alvorligste fejltagelser, man kan gøre, når man er betroet vor Frelsers Evangelium. Ganske som apostlen Paulus voksede fra 'ikke at stå tilbage for de umådeligt store apostle' til at være den største blandt syndere, gik jeg den

modsatte vej. Jeg vidste fra begyndelsen, at jeg havde været en stor synder, som havde fundet nåde, men jeg endte med at mene, at jeg var en af de største apostle. Det var på grund af min stolthed, ikke usikkerhed som vores ven her, at jeg begyndte at angribe alle og enhver, der ikke så tingene som jeg. De, som fulgte mig, klædte jeg kaldelserne af, selv deres personligheder, for jeg ønskede, de alle skulle blive som mig. Ingen omkring mig kunne være sig selv. Ingen turde sætte spørgsmålstegn ved mig, for jeg ville pulverisere ham. Jeg mente, at ved at gøre andre mindre, gjorde jeg mig selv større. Jeg mente, at jeg måtte være Helligånden for alle. Udefra så min tjeneste ud som en velsmurt maskine, hvor alle var i enhed, og hvor der var fuldkommen orden, men det var en orden som i en koncentrationslejr. Jeg tog Herrens egne børn og gjorde dem til robotter i mit billede i stedet for i Hans. Til slut tjente jeg ikke engang Herren, men det idol jeg havde bygget mig. Ved slutningen af mit liv var jeg faktisk en fjende af det sande Evangelium, i det mindste i praksis, selv om min undervisning og mine bøger syntes ulasteligt bibelske."

Det var så utroligt, at dette skulle komme fra denne person, at jeg begyndte at spekulere på, om hvert nyt møde, jeg havde her, skulle give mig et større chok end det foregående.

"Hvis det er sandt, at du blev en fjende af Evangeliet, hvordan kan du så være her?"

"Ved Guds nåde stolede jeg på korset for min egen frelse, skønt jeg faktisk havde afholdt andre fra frel-

sen ved at lede dem til mig selv snarere end til Herren. Men den velsignede Frelser forbliver trofast mod os, selv om vi er utro. Det var også af Hans nåde, at Herren tog mig fra jorden tidligere, end Han ellers ville have gjort, så de, der var under mig, kunne finde Ham og komme til at kende Ham."

Jeg var chokeret over, hvordan det forholdt sig med denne særlige mand. Historien havde givet os et helt andet billede af ham. Han vidste, hvad der foregik i mit hjerte og fortsatte:

"Guds historiebøger er helt forskellige fra de jordiske. Du har set et glimt af det, men du ved endnu ikke, **hvor** forskellige de er. Jordens historie vil forsvinde, men bøgerne her vil bestå til evig tid. Hvis du kan glæde dig over, hvad Himlen har nedskrevet om dit liv, så er du i sandhed velsignet. Mennesker ser gennem mørkt glas, så deres historieskrivning vil altid være overskygget og sommetider fuldstændig forkert."

"Hvordan kan det være, at andre ledere satte dig så højt?" spurgte jeg, for jeg havde stadigvæk problemer med at fatte, hvad jeg hørte.

"Meget få, selv meget få kristne har den sande gave til at kunne bedømme. Uden denne gave er det umuligt præcist at bedømme sandheden i de afdøde såvel som i de nulevende. Indtil du har været her og er blevet afklædt, vil du bedømme andre efter forvrængede fordomme - enten positive eller negative. Derfor bliver vi advaret mod ikke at dømme før tiden. Inden vi har været her, ved vi ikke, hvad der bor i

andres hjerte, om det er gode eller onde gerninger, de udfører. Der er gode motiver i selv de værste mennesker, og onde motiver i selv de bedste. Kun her kan mennesker blive dømt både efter deres handlinger og deres motiver."

"Når jeg er vendt tilbage til min hverdag, vil jeg så være bedre til at bedømme historien præcist, fordi jeg har været her?"

"Du er her, fordi du har bedt Herren om at dømme dig strengt, at irettesætte dig hensynsløst, så du kan tjene Ham mere fuldkomment. Det var en af de viseste bønner, du nogensinde har bedt. De vise dømmer sig selv, ellers bliver de dømt. De endnu visere beder om Herrens domme, fordi de indser, at de ikke kan bedømme sig selv ret. At du har været her betyder, at du vil tage afsted herfra med langt mere visdom og bedømmelse, men på jorden vil du altid se gennem et mørkt glas - i det mindste i nogen grad. Din erfaring vil hjælpe dig til at kende mennesker bedre, men kun når du er her, kan du kende dem fuldt ud. Når du tager herfra, vil du være mere imponeret over, hvor lidt du kender mennesker, snarere end hvor godt du kender dem. Det viser menneskehedens historie. Jeg har fået lov til at tale med dig, fordi jeg i en vis udstrækning har oplært dig gennem mine bøger, og at kende sandheden om mig vil hjælpe dig," konkluderede den berømte kirkerevser.

Så trådte en kvinde frem, jeg ikke kendte. Hendes skønhed og ynde var fantastisk, men den var på ingen måde sensuel eller forførende. "På jorden var

jeg hans kone," begyndte hun. "Meget af det, du ved fra ham, kom rent faktisk fra mig, og derfor vil jeg ikke sige så meget om ham som om os. Du kan forny kirken uden at omvende din egen sjæl. Du kan diktere historiens gang, og alligevel ikke gøre Faderens vilje eller herliggøre Hans søn. Hvis du giver dig selv til at ændre menneskets historie, kan du gøre det, men det er flygtigt og vil forsvinde som en røgstribe."

"Men din mands arbejde, eller dit arbejde, har haft stor indflydelse på generationerne efter ham. Det er vanskeligt at forestille sig, hvor mørk verden ville have været uden ham," protesterede jeg.

"Det er sandt. Men du kan vinde hele verden og stadig miste din sjæl. Kun hvis du holder din sjæl ren, kan du påvirke verden med Guds evige hensigter. Min mand mistede sin sjæl til mig, og han vandt den kun tilbage ved slutningen af sit liv, fordi jeg blev taget fra jorden, så det blev muligt for ham. Meget af det, han gjorde, gjorde han mere for mig end for Herren. Jeg pressede ham og gav ham meget af den kundskab, han underviste om. Jeg brugte ham som en forlængelse af mit eget ego, fordi jeg som kvinde på det tidspunkt ikke kunne anerkendes som leder. Jeg overtog hans liv, så jeg kunne leve mit liv gennem ham. Jeg fik ham hurtigt til at gøre alting for at bevise sig over for mig."

"Du må have elsket hende højt," sagde jeg med et blik hen på ham.

"Nej, jeg elskede hende overhovedet ikke. Hun elskede heller ikke mig. Efter nogle få års ægteskab

syntes vi ikke engang om hinanden. Men vi havde brug for hinanden, så vi fandt en måde at arbejde sammen på. Vort ægteskab var ikke ud af kærlighed, men ud af bindinger. Jo mere succes vi fik, og jo mere ulykkelige vi blev, des mere bedrag brugte vi til at narre dem, der fulgte os. Ved slutningen af vore liv var vi tomme stakler. Jo mere indflydelse du får ved at føre dig selv frem, des mere må du kæmpe for at beholde din indflydelse, og des mere mørkt og grusomt bliver dit liv. Konger frygtede os, men vi frygtede alle fra kongen til daglejeren. Vi kunne ikke stole på nogen, fordi vi selv levede i sådan et bedrag, og vi stolede ikke engang på hinanden. Vi prædikede kærlighed og tillid, fordi vi ønskede, at alle skulle elske os og have tillid til os, men selv frygtede - og i hemmelighed foragtede - vi alle. Hvis du prædiker de største sandheder, men ikke lever i dem, er du blot den største hykler og den mest ødelagte sjæl."

Deres ord ramte mig som en hammer. Jeg kunne se, at jeg allerede nu var på vej ad samme spor. Hvor meget gjorde jeg ikke for at ophøje mig selv snarere end Kristus? Jeg begyndte at se, hvor meget jeg havde arbejdet på at bevise mig selv over for andre, især over for dem, der ikke kunne lide mig, de som forkastede mig eller dem, jeg konkurrerede med på forskellige måder. Jeg begyndte at se, hvordan meget af mit eget liv, der var bygget på facaden af et overført image, som gav et falsk billede af, hvem jeg i virkeligheden var. Men her kunne jeg ikke gemme mig. Denne store sky af vidner vidste alle, hvem jeg var bag sløret af mine overførte motiver.

Jeg så på ægteparret igen. De var nu uden svig og så noble, at det var umuligt at drage deres motiver i tvivl. De afslørede gerne deres mest underfundige synder for min skyld og havde en ægte glæde ved at fortælle om det.

"Jeg har måske haft en forkert opfattelse af dig fra historien og fra dine skriverier, men jeg har agtelse for dig nu. Jeg beder om, at jeg må være i stand til at bære den retskaffenhed og frihed, som du har, med mig herfra. Jeg er træt af at leve op til et overført billede af mig selv. Hvor jeg længes efter den frihed!" Jeg klagede mig og ønskede sådan, at jeg måtte huske enhver detalje i denne samtale. Så gav den berømte kirkerevser en sidste formaning:

"Prøv ikke at lære andre at gøre noget, du ikke selv gør. Omvendelse er ikke kun doktrin. Sand omvendelse kommer kun ud af enhed med Frelseren. Når du trækker i åg med Kristus og bærer de byrder, Han giver dig, vil Han være med dig og bære dem for dig. Du kan kun gøre Hans arbejde, når du gør det sammen med Ham, ikke kun for dig selv. Kun Ånden kan avle det, der er Ånd. Hvis du trækker i åg med Ham, vil du ikke gøre noget ud af politiske årsager eller ud af historiske. Alt hvad du gør ud af politisk pres eller muligheder, vil kun lede dig til slutningen på din sande tjeneste. Ting, der bliver gjort for at skrive historie, vil i bedste fald begrænse dine resultater til historie, og du vil ikke have haft nogen indvirkning på evigheden. Hvis du ikke lever det, du prædiker til andre, diskvalificerer du dig selv fra Guds høje kald, netop som vi gjorde."

"Jeg tror ikke engang, jeg ville overveje at stræbe efter en høj kaldelse," afbrød jeg ham. "Jeg fortjener ikke engang at sidde her på dette sted, som du siger er det laveste sted i Himlen. Hvordan kunne jeg nogensinde stræbe efter en høj kaldelse?"

"En høj kaldelse er ikke uden for rækkevidde for nogen, som Herren har kaldet. Jeg vil fortælle dig, hvad der vil holde dig på livets vej: elsk Frelseren og søg Hans ære alene. Alt, hvad du gør for at ophøje dig selv, vil en dag bringe dig den frygteligste ydmygelse. Alt, hvad du gør ud af sand kærlighed til Frelseren for at herliggøre Hans navn, vil nå til Hans evige riges grænser og sluttelig resultere i en meget højere plads for dig. Lev for det, der bliver nedskrevet her. Lad det være uden betydning for dig, hvad der skrives om dig på jorden."

Parret sagde farvel med et glad knus, men jeg følte mig alt andet end glad. Da de var gået, blev jeg igen overvældet af min egen synd. De gange jeg havde udnyttet mennesker for min egen skyld, selv Jesu navn, for at fremme mine egne ambitioner, eller for at få mig til at tage mig bedre ud, begyndte at vælte ned over mig. Her, hvor jeg kunne se kraften og herligheden fra den Ene, jeg havde misbrugt på den måde, blev det endnu mere frastødende, end jeg kunne klare. Jeg faldt på mit ansigt i den værste fortvivlelse, jeg har kendt. Efter at have set disse mennesker og situationer passere revy i, hvad der syntes som en evighed, kom hustruen og rejste mig op igen. Jeg var overvældet over hendes renhed, især nu hvor jeg følte mig så ond og korrupt. Jeg havde det stær-

keste ønske om at tilbede hende, fordi hun var så ren.

"Vend dig til Sønnen," sagde hun med vægt. "Dit ønske om at tilbede mig eller nogen anden på dette tidspunkt, er kun et forsøg på at dreje opmærksomheden væk fra dig selv, og retfærdiggøre dig selv ved at tjene noget, du ikke er selv. Jeg er ren nu, fordi jeg vendte mig til Ham. Du må se al den korruption, der er i din egen sjæl. Men så skal du holde op med at dvæle ved dig selv eller søge at retfærdiggøre dig selv med døde gerninger, men vende dig til Ham."

Det var sagt med en så ægte kærlighed, at det var umuligt at blive såret eller stødt af det. Da hun så, at jeg forstod, fortsatte hun:

"Den renhed du så i mig, var det min mand så i mig, da vi var unge. Jeg var relativt ren i mine motiver på det tidspunkt, men jeg ødelagde hans kærlighed og min egen renhed ved at tillade ham at tilbede mig på en forkert måde. Du kan aldrig blive ren ved at tilbede dem, som er mere rene end du selv. Du må gå ud over det og finde den Ene, som er den eneste uden synd. Jo mere mennesker priste os, jo mere vi accepterede deres lovprisning af os, des mere gled vi fra livets vej. Så begyndte vi at leve for at blive prist af mennesker, og for at få magt over dem, som ikke ville lovprise os. Det var vores dødsstød, og det var det samme for mange af dem, som er her på det laveste sted."

Jeg ønskede, at samtalen skulle vare længere, så jeg stillede det næste spørgsmål, der kom i mine tanker: "Er det svært for dig og din mand at være her sammen?"

"Overhovedet ikke. Alle de relationer, du har på jorden, fortsættes her, og de bliver alle renset ved dommen, og de er nu åndelige, lige som vi nu er ånd. Jo mere du tilgiver, des mere elsker du. Efter at vi tilgav hinanden, elskede vi hinanden mere. Nu fortsætter vores relation til hinanden i en meget større dybde og rigdom, fordi vi begge er arvinger til frelsen. Lige så dybe som sårene var, da vi plagede hinanden, lige så langt går kærligheden nu, da vi er helbredt. Vi kunne have erfaret dette på jorden, men vi lærte ikke at tilgive i tide. Hvis vi havde lært at tilgive, ville den konkurrenceånd, der kom ind i vort ægteskab og afsporede vore liv, ikke have været i stand til at slå rod i os. Hvis du virkelig elsker, vil du virkelig tilgive. Jo hårdere det er for dig at tilgive, desto længere er du fra sand kærlighed. Tilgivelsen er væsentlig, hvis du ikke vil falde og blive trukket væk fra den kurs, der er valgt til dig."

På samme tid opdagede jeg, at denne kvinde, som havde fået mig konfronteret med sådan en smerte over min egen ynkelighed, også var den mest tiltrækkende person, jeg nogen sinde havde mødt. Det var ikke nogen romantisk tiltrækning. Jeg ønskede bare ikke at forlade hende. I stand til at forstå mine tanker trak hun sig et skridt tilbage, lod mig forstå, at hun var ved at gå, men gav mig en sidste indsigt.

"Sandheden talt i kærlighed vil altid drage. Du vil huske den smerte, du følte her, og det vil hjælpe dig resten af dit liv. Smerte er god. Den viser dig, hvor der er et problem. Forsøg ikke at reducere smerten, før du finder problemet. Guds sandhed bringer ofte

smerte, da den sætter fokus på et problem, vi har, men Hans sandhed vil også altid vise os vejen til frihed. Når du ved det, kan du glæde dig midt i prøvelserne, som alle er tilladt for at hjælpe dig til at blive på livets vej.

At du bliver draget af mig er ikke forkert. Det er den dragning mellem mand og kvinde, som blev givet i begyndelsen, og som altid er ren i sin sande form. Når ren sandhed er forbundet med ren kærlighed, så kan mænd være de mænd, de blev skabt til at være, uden at være nødt til at dominere på grund af usikkerhed. Det er ikke andet end begær, som er det største dyb, hvori kærligheden falder på grund af vores synd. Med sand kærlighed bliver mænd sande mænd, og kvinder bliver de kvinder, de blev skabt til at være, fordi kærlighed har erstattet frygten. Kærlighed vil aldrig manipulere eller forsøge at kontrollere på grund af usikkerhed, for kærlighed kaster al frygt ud. Det sted, hvor relationer kan blive mest ødelagt, er også det sted, hvor de kan blive mest opfyldt, når forløsningen har gjort sit værk i dem. Sand kærlighed er en forsmag på Himlen, og begær er fjendens ultimative perversion af Himlens herlighed. I den grad du er fri for jordisk begær, kan du begynde at erfare Himlen."

"Men jeg tror ikke, jeg har følt noget begær her - eller for dig," protesterede jeg mildt. "Tværtimod var jeg forundret over, at jeg kunne se på en, der er så skøn som dig, og ikke føle begær."

"Det er, fordi du er her. Lyset fra Hans herlighed her kaster alt mørket ud. Men hvis du ikke var her, ville

begæret få tag i dig nu," sagde hun.

"Jeg er sikker på, at du har ret. Kan vi aldrig blive fri for denne frygtelige perversion på jorden?" tiggede jeg.

"Jo, som dit sind fornyes af Sandhedens Ånd, så vil du ikke opfatte relationer som en mulighed for at få fra andre, men til at give. Det at give giver den største tilfredsstillelse, vi kan komme til at erfare. De mest vidunderlige menneskelige relationer er ikke andet end et flygtigt glimt af den henrykkelse, som kommer, når vi giver os til Herren i sand tilbedelse. Derfor skal du ikke søge relationer, men sand tilbedelse. Kun da kan relationerne blive det, de er bestemt til at være. Sand kærlighed søger aldrig at være først eller at kontrollere, men snarere at tjene. Hvis min mand og jeg havde holdt disse ting i vort ægteskab, ville vi have siddet ved siden af Kongen nu, og denne store hal ville have været fyldt med mange flere sjæle."

Med det gik hun tilbage i rækkerne af de herliggjorte hellige. Jeg så igen mod tronen og blev helt benovet over, hvor herligheden nu var meget mere vidunderlig end før. En anden mand, som stod nær ved mig, forklarede:

"Ved hvert nyt møde bliver et slør trukket væk, så du kan se Ham mere klart. Du bliver ikke forvandlet blot ved at se Hans herlighed, men ved at se den med utilsløret ansigt. Enhver, som kommer til Guds sande domme, går ind ad en korridor som denne for at møde de personer, der kan hjælpe med at få fjer-

net de slør, vedkommende stadigvæk bærer, de slør, som vil forvrænge hans eller hendes syn af Ham."

Jeg havde allerede indtaget mere undervisning, end jeg følte mange års tjeneste på jorden havde givet mig. Jeg begyndte at føle, at al min studeren og søgen på jorden kun havde ført mig frem i sneglefart. Hvordan kunne jeg nå at forberede mig på dommen? Mit liv havde allerede diskvalificeret mig mere end alle dem, jeg havde mødt her, og de var kun kommet her med nød og næppe!

"Hvordan kan de, som ikke har fået nåde til at opleve det, jeg har oplevet, have noget som helst håb?" spurgte jeg.

Jeg hørte en ny stemme: "Hvad du oplever her, er blevet givet dig på jorden. Enhver relation, ethvert møde med en anden person kunne lære dig, hvad du lærer her, hvis du beholder ydmyghedens kappe på, og lærer altid at have din opmærksomhed rettet mod Hans herlighed. Du får denne oplevelse nu, fordi du skal skrive visionen ned, og de, som læser den, vil forstå den. Mange vil så være i stand til at bære herligheden og kraften, som de må have i den sidste kamp."

Jeg var forbløffet over at genkende denne mand som en af mine samtidige, og jeg vidste ikke, at han var død. Jeg havde aldrig mødt ham, men han havde en stor tjeneste, som jeg respekterede meget. Gennem de folk han havde trænet, var tusinder blevet frelst, og mange store menigheder, som var optaget af evangelisation, var blevet rejst op.

Han spurgte, om han måtte omfavne mig et øjeblik, og jeg gav ham lov, selv om jeg følte mig lidt sær ved det. Da vi omfavnede hinanden, følte jeg sådan en kærlighed komme fra ham, at en stor smerte, som var dybt inden i mig, holdt op med at gøre ondt. Jeg var blevet så vant til smerten, at jeg ikke bemærkede den, før den forsvandt. Da han slap mig, fortalte jeg ham, at hans omfavnelse havde lægt noget i mig. Hans glæde over det var dybfølt. Så begyndte han at fortælle mig, hvorfor han var i den laveste rang i Himlen.

"Ved slutningen af mit liv blev jeg så stolt, at jeg ikke kunne forestille mig, at Herren ville foretage sig noget af betydning uden, at det foregik gennem mig. Jeg begyndte at røre Herrens salvede, og at skade Hans profeter. Jeg var stolt på en selvisk måde, når Herren brugte en af mine egne disciple, og jeg blev jaloux, når Herren arbejdede gennem nogen, som var uden for min tjeneste. Jeg ville snage i deres liv og finde alt, hvad der var galt med dem for at afsløre dem. Jeg vidste ikke, at hver gang jeg gjorde dette, degraderede jeg mig selv endnu mere."

"Jeg vidste ikke, at du havde gjort sådan noget," sagde jeg overrasket.

"Jeg gjorde det ikke selv, men jeg provokerede folk under mig til at undersøge andre og gøre det snavsede arbejde. Jeg fik dem til at gennemsøge jorden for at finde nogen former for fejl eller synd i andres liv, som kunne afsløres. Jeg blev det værste, der kan overgå noget menneske på jorden - at blive en anstødssten, som lavede andre anstødssten. Vi sådede

frygt og splittelse i kirken - og påstod, at det var for at beskytte sandheden. I min selvretfærdighed var jeg på vej mod fortabelsen. I sin store nåde lod Herren mig blive ramt af en sygdom, som bragte en langsom og ydmygende død. Jeg er blot taknemlig for, at jeg, inden jeg døde, kom til fornuft og omvendte mig. Jeg er taknemlig over at være her i det hele taget. Det kan godt være, at jeg er en af de mindste her, men det er meget mere, end jeg fortjener. Jeg kunne ikke forlade dette rum, før jeg havde bedt dig om tilgivelse for alt det, jeg har gjort imod dig.

"Men du har da ikke gjort noget imod mig," sagde jeg.

"Åh jo," svarede han. "Mange af de angreb, som kom imod dig, var fra dem, jeg havde hyret og opmuntret til at angribe andre. Skønt jeg ikke personligt udførte angrebene, holder Herren mig ansvarlig for det, jeg har gjort."

"Aha, selvfølgelig tilgiver jeg dig."

Jeg var allerede begyndt at mindes, hvordan jeg selv havde gjort det samme, skønt i mindre målestok. Jeg genkaldte mig, hvordan jeg havde givet utilfredse tidligere medlemmer af en menighed lov til at sprede deres gift om menigheden uden at stoppe dem. Jeg vidste at bare ved at lade dem gøre det uden at irettesætte dem, havde jeg opmuntret dem til at fortsætte. Jeg husker, at jeg tænkte, det var helt i orden på grund af fejl, som var i den menighed. Så huskede jeg, at jeg havde gentaget nogle af historierne, de var kommet med, hvilket jeg retfærdiggjorde ved at bede

folk om at sætte dem på deres bønnelister. En stor bølge af andre sådanne hændelser rejste sig i mit hjerte. Og igen blev jeg overvældet af ondskaben og mørket i min egen sjæl.

"Jeg har også været en anstødssten!" jamrede jeg. Jeg vidste, jeg fortjente døden, at jeg fortjente den værste form for helvede. Jeg havde aldrig set lignende ubarmhjertighed og grusomhed, som jeg nu så i mit eget hjerte.

"Og vi har altid trøstet os ved tanken om, at vi gjorde Gud en tjeneste, når vi angreb Hans egne børn," lød mandens forstående stemme. "Det er godt for dig at se dette her, for du kan gå tilbage. Vil du ikke nok advare mine disciple om den ventende dom, hvis de ikke omvender sig. Mange af dem er kaldet til at blive konger her, men hvis de ikke omvender sig, vil de opleve den værste dom af alle - anstødsstenens dom. Min ydmyge sygdom var af Guds nåde. Da jeg stod foran tronen, bad jeg Herren sende en sådan nåde over mine disciple. Jeg kan ikke nå tilbage til dem, men Han tillod mig denne tid sammen med dig. Vær så venlig at tilgive og forløs dem, der har angrebet dig. De fatter ikke rigtigt, at de er gået djævelens ærinde. Tak fordi du tilgav mig, men vær rar også at tilgive dem. Det står i din magt at fastholde synder eller at dække dem med kærlighed. Jeg beder dig indtrængende om at elske dem, som nu er dine fjender."

Jeg kunne næsten ikke holde ud at høre på ham, for jeg var så overvældet af min egen synd. Han var så herlig, ren og havde tydeligvis kræfter, som ikke var

kendt på jorden. Alligevel bad han mig indtrængende med stor ydmyghed. Jeg følte sådan en kærlighed komme fra ham, at jeg ikke kunne forestille mig at afvise ham. Men selv uden denne påvirkning af hans kærlighed følte jeg mig langt mere skyldig end nogle af dem, der angreb mig, kunne gøre.

"Jeg fortjener alt det, de gør mod mig og meget mere," svarede jeg.

"Det er sandt, men det er ikke sagen lige nu," sagde han indtrængende. "Alle på jorden fortjener den anden død, men vores Frelser bragte os nåde og sandhed. Hvis vi arbejder for Ham, må vi gøre alting i både nåde og sandhed. Sandhed uden nåde er det, fjenden kommer med, når han kommer som 'en lysets engel'."

"Hvis jeg kan blive forløst fra dette her, kan jeg måske blive i stand til at hjælpe dem," sagde jeg. "Men ser du ikke, at jeg er meget værre, end de muligvis kunne være?"

"Jeg ved, at det, der lige passerede gennem din hukommelse, var slemt," svarede han med en kærlighed og nåde, som var dybtfølt. Jeg vidste, at han nu var lige så bekymret for mig og min tilstand, som han havde været for sine egne disciple.

"Dette er virkelig Himlen," brast det ud af mig. "Det er virkelig lyset og sandheden. Hvordan kunne vi, som lever i sådan et mørke, blive så stolte og tænke, at vi ved noget om Gud? Herre!" Jeg råbte i retning af tronen: "Lad mig gå og bære dette lys tilbage til jorden!"

Øjeblikkelig syntes hele den himmelske skare at være opmærksom, og jeg vidste, at jeg var centrum for deres opmærksomhed. Jeg følte mig så ubetydelig blandt alle disse hellige, men i det øjeblik, hvor de alle kiggede på mig, skyllede frygten ind over mig som en tidevandsbølge. Jeg følte, at der ikke fandtes en dom, jeg ikke skulle igennem. Jeg følte mig som den største fjende af den herlighed og sandhed, som fyldte rummet.

Så tænkte jeg på mit spørgsmål om at måtte gå tilbage. Jeg var for korrupt. Jeg kunne aldrig repræsentere sådan en herlighed og sandhed på passende vis. Der var ingen måde, hvorpå jeg i min tilstand kunne overbringe virkeligheden af dette herlige sted og nærvær. Jeg følte, at ikke engang Satan var faldet så langt, som jeg var. "Dette er helvede," tænkte jeg. Der kunne ikke findes nogen værre smerte end at være så ond, som jeg var, og så på samme tid vide, at en herlighed som denne findes. At være udelukket herfra ville være en værre tortur, end jeg nogensinde havde frygtet. "Det er ikke underligt, at dæmonerne er så vrede og forrykte," sagde jeg lavmælt.

Netop som jeg syntes, jeg var ved at blive sendt til de mørkeste dele af helvede, råbte jeg ganske enkelt: **"Jesus!"** Hurtigt faldt der fred over mig. Jeg vidste, at jeg måtte gå nærmere til herligheden igen, og på en eller anden måde havde jeg tilliden til at gøre det. Jeg blev ved med at gå, indtil jeg så en mand, jeg altid har anset for at være en af de største forfattere gennem tiderne. Jeg havde anset dybderne af hans indsigt i sandheden for muligvis at være de største, jeg have mødt gennem alle mine studier.

"Jeg har altid set frem til dette møde," brast det ud af mig.

"Det har jeg også," svarede han med ægte alvor.

Jeg var overrasket over hans ord, men jeg var så opsat på at møde ham, at jeg fortsatte: "Jeg føler, at jeg kender dig, og i dine bøger føler jeg, at du sommetider kender mig. Jeg føler, at jeg skylder dig mere end nogen anden, som ikke er kanoniseret i Skriften."

"Det er pænt af dig," fortsatte han, "men jeg er ked af, at jeg ikke har betjent dig bedre. Jeg var en overfladisk person, og mine skrifter var overfladiske og fyldt med mere jordisk visdom end guddommelig sandhed."

"Siden jeg er kommet hertil og har lært alt det, jeg har lært, ved jeg, at dette må være sandt, for I kan kun tale sandheden her, men det er svært for mig at forstå. Jeg tror, dine bøger er de bedste, vi har på jorden," svarede jeg.

"Du har ret," tilføjede den berømte forfatter alvorligt. "Det er så bedrøveligt. Alle her, selv de der sidder tættest på Kongen, ville leve deres liv om, hvis de kunne, men jeg tror, at mit liv ville blive endnu mere anderledes end de flestes. Jeg blev æret af konger, men fejlede over for Kongernes Konge. Jeg brugte mine store gaver og kundskaber, som var blevet givet mig, til at drage mennesker mere til mig og min visdom end til Ham. Desuden havde jeg kun hørt om Ham, hvilket er den måde jeg tvang andre til at kende Ham på. Jeg gjorde dem afhængige af mig og af andre som mig. Jeg lærte dem at bruge

logiske slutninger mere end at lade sig lede af Helligånden, som jeg knapt nok kendte. Jeg ledte ikke mennesker til Jesus, men til mig selv og til andre som mig, som foregav at kende Ham. Da jeg så Ham her, ønskede jeg at knuse min bøger til støv, lige som Moses gjorde med guldkalven. Mit sind var mit idol, og jeg ønskede, at alle skulle tilbede mit sind sammen med mig. Din begejstring for mig giver mig ingen glæde. Hvis jeg havde tilbragt lige så megen tid med at søge Ham, som jeg brugte til at lære noget om Ham for at kunne imponere andre med min kundskab, ville mange af dem, som er i de laveste rangformationer have siddet på tronerne, som var forberedt dem, og endnu mange andre ville være i dette rum."

"Jeg ved, at det, du siger om dit arbejde, må være sandt, men er du ikke lidt vel hård mod dig selv?" spurgte jeg. "Dine bøger har givet mig åndelig føde i mange år, og jeg ved, at de også har givet føde til mange andre."

"Jeg er ikke for hård ved mig selv. Alt det, jeg har sagt, er sandt, som det blev bekræftet, da jeg stod foran tronen. Jeg har skrevet en masse, men jeg havde fået flere talenter, end de fleste her, og jeg gravede dem ned under min egen åndelige stolthed og ambition. Adam kunne have ført hele menneskeheden ind i den allerherligste fremtid, men ved sit fald ledte han i stedet milliarder af sjæle ind i den værste skæbne. Med autoritet følger ansvar. Jo mere autoritet du har fået, des mere potentiale for både godt og ondt har du. De, som vil herske med Ham i tiderne,

som kommer, skal kende ansvarlighed i den dybeste form. Intet menneske står alene, og alle menneskelige fejltagelser eller sejre giver genlyd langt ud over vor opfattelse, selv til de kommende generationer."

Jeg tænkte på, hvordan denne mand havde skrevet de smukkeste og mest velartikulerede sætninger, og jeg mente, at han i ordets sande betydning var en 'ordsmed', en kunster som formede ordene til kunst. Men her talte han som en almindeligt mand uden flair for det, hans skriverier var så kendt for. Jeg vidste, at han vidste, hvad jeg tænkte, lige som de alle gjorde her, men han fortsatte med det, han åbenbart anså for mere vigtigt.

"Havde jeg søgt Herren i stedet for kundskab om Ham, ville mange tusinde, som jeg kunne have ledt med succes, have været årsag til endnu mange millioners frelse. Enhver, som forstår autoritetens sande natur, vil aldrig søge den, men kun acceptere den, når de ved, de trækker i åg med Herren, den Eneste som kan bære autoritet uden at falde. Søg aldrig autoritet for dig selv, men søg kun Herren og vær villig til at bære Hans åg. Min indflydelse gav ikke føde til dit hjerte, men snarere til din stolthed over at have kundskab."

"Hvordan kan jeg vide, at jeg ikke gør det samme?" spurgte jeg og tænkte på de bøger, jeg havde skrevet.

"Læs for at du må kunne bestå for Gud, ikke mennesker," svarede han og gik tilbage i rækkerne. Inden

han forsvandt, vendte han sig, smilede og gav mig et sidste råd: "Følg ikke mig!"

I denne første skare så jeg mange Guds mænd og kvinder fra min egen tid. Jeg standsede og talte med mange af dem. Jeg blev gang på gang chokeret over, at så mange, som jeg forventede skulle være i de højeste positioner, var i den laveste rang i Guds rige. Mange fortalte mig den samme grundhistorie - efter store sejre var de faldet for stolthedens dødelig synd eller faldet i jalousi, når andre blev mere salvet, end de gjorde. Andre var faldet i lyst, mismod eller bitterhed ved slutningen af deres liv og måtte tages hjem, inden de krydsede grænsen til fortabelse. De gav mig alle samme advarsel: Jo højere åndelig autoritet du vandrer i, des dybere kan du falde, hvis du ikke har kærlighed og ydmyghed.

På min vej hen til dommersædet kom jeg forbi dem, som var af højere rang i Guds rige. Ved at møde mennesker, der havde de samme problemer som jeg, var mange slør blevet fjernet fra mine øjne, og jeg begyndte at møde nogle, som have klaret det. Jeg mødte ægtepar, som havde tjent Herren og hinanden trofast indtil døden. Deres herlighed var uudsigelig, og deres sejr opmuntrede mig til at tro, at det var muligt at forblive på livets vej og tjene Ham med trofasthed. De, som faldt, faldt på mange forskellige områder. De, som blev på vejen, blev der på samme måde - de veg ikke fra deres overgivelse til det første og sidste bud - at elske Herren. Ved det blev deres tjeneste rettet mod Herren, ikke mennesker, ikke engang åndelige mennesker. Det var dem, der til-

bad Lammet og fulgte Ham, hvor Han end gik hen.

Endnu var jeg ikke nået halvvejs til tronen, og det, der havde virket som en utrolig herlighed i den laveste rang, syntes at blive til det ydre mørke i sammenligning med herligheden hos dem, jeg nu gik forbi. Den største skønhed på jorden ville ikke kunne kvalificere sig til at være i Himlen. Og de fortalte mig, at dette blot var tærsklen til de ubeskrivelige sfærer!

Min vej til tronen kan godt have varet i dagevis, måneder eller år. Der var ingen tidsfornemmelse på det sted. Alle viste mig respekt, ikke på grund af hvem jeg var, eller noget jeg havde gjort, men kun fordi jeg var en kriger i de sidste dages hær. På en eller anden måde skal Guds herlighed åbenbares gennem denne sidste kamp på en sådan måde, at den vil være et vidne for enhver magt og myndighed i al evighed. Gennem denne kamp skal korsets herlighed åbenbares, og Guds visdom blive kendt på en særlig måde. At være i denne kamp er en af de højest mulige former for ære.

Da jeg kom hen til Kristi Dommersæde, sad de, der var i de højeste positioner, på hver sin trone, som alle var en del af Hans trone. Selv de mindste af disse troner var herligere end nogen jordisk trone. Nogle af disse, som var herskere over byer på jorden, ville snart indtage deres pladser. Andre herskede over Himlens affærer, og andre over det, der havde med den fysiske skabelse at gøre - som stjernesystemer og galakser. Det fremgik, at de, der herskede over byer, var højere i rang end de, der havde fået autori-

tet over galakser. Værdien af et enkelt barn overgik en stjernegalakses, fordi Helligånden bor i mennesker, og Herren havde valgt mennesket som sin bolig. I Hans herligheds nærvær syntes hele jorden så ubetydelig som et støvkorn, og alligevel var det så tydeligt, at hele skabningens opmærksomhed var rettet mod den.

Nu, da jeg stod foran tronen, følte jeg mig mindre end et støvkorn. Men jeg følte samtidig Helligånden over mig i en større grad, end jeg før havde oplevet. Det var ved Hans kraft alene, at jeg var i stand til at stå. Det var her, jeg virkelig kom til at forstå Hans tjeneste som Trøsteren. Han havde ledt mig gennem hele rejsen, selv om jeg for størstedelen af den havde været uvidende om Hans nærvær.

Herren var både mere blid og mere frygtelig, end jeg nogensinde havde forestillet mig. I Ham så jeg Visdom, som havde fulgt mig på bjerget. Jeg følte også noget, som på en eller anden måde var bekendt fra mange af mine venner på jorden, og jeg forstod, at det var, fordi Han så ofte havde talt til mig gennem dem. Jeg genkendte Ham også som den Ene, jeg ofte havde forkastet, når Han kom til mig i andre. Jeg så både en Løve og et Lam, Hyrden og Brudgommen, men mest af alt så jeg Ham som Dommeren.

Selv i Hans frygtindgydende nærvær var Trøsteren så mægtigt med mig, at jeg var tryg. Det var tydeligt, at Herren på ingen måder ønskede, at jeg skulle være dårligt tilpas. Han ønskede kun, at jeg skulle kende sandheden. Menneskelige ord passer dårligt

til at beskrive både, hvor fantastisk og hvor befriende det var at stå foran Ham. Jeg var forbi det punkt, hvor jeg bekymrede mig om, hvorvidt dommen ville blive god eller dårlig. Jeg vidste bare, at den ville blive sand, og at jeg kunne stole på min dommer.

På et tidspunkt så Herren rundt mod alle tronerne omkring Ham. Mange var optaget, men mange var tomme. Så sagde Han: *"Disse troner er til overvinderne fra hver generation, som har tjent mig trofast. Min Far og Jeg forberedte dem før jordens grundlæggelse. Er du værdig til at sidde på en af dem?"*

Jeg huskede, at en af mine venner engang havde sagt: "Når den alvidende Gud spørger dig om noget, er det ikke, fordi Han søger information." Jeg så på tronerne. Jeg så på dem, som sad der. Jeg genkendte nogle af de store troshelte, men de fleste af dem, der sad der, havde ikke været særlig kendt på jorden. Mange, som jeg genkendte, havde været missionærer og tilbragt deres liv i ubetydelighed. De havde aldrig beskæftiget sig med, om de blev kendt på jorden, men ønskede kun at blive kendt af Ham. Jeg var lidt overrasket over at se nogle, som havde været rige, og regenter som havde været trofaste med det, de havde fået givet. Dog syntes det, som om bedende kvinder og mødre optog flere troner end nogen anden enkeltstående gruppe.

Jeg kunne ikke svare "Ja" til Herrens spørgsmål, om jeg mente, jeg var værdig til at sidde her. Jeg var ikke værdig til at sidde i fællesskab med nogen af dem, der var her. Jeg vidste, at jeg havde fået mulighed for at løbe efter den største pris i Himlen og på jor-

den, og jeg havde fejlet. Jeg var desperat, men der var stadig et håb. Selv om det meste af mit liv havde været en fejltagelse, vidste jeg, at jeg var her, inden mit jordiske liv kom til en ende. Da jeg bekendte, at jeg ikke var værdig, spurgte han:

"Men ønsker du et sæde her?"

"Det gør jeg af hele mit hjerte," svarede jeg.

Så så Herren atter ud over alle tronerne og sagde: *"De tomme sæder kunne have været fyldt i en hvilken som helst generation. Jeg har givet invitationen til at sidde her til alle, som har kaldt på Mit navn. De er stadig tilgængelige. Nu er den sidste kamp kommet, og mange af de sidste skal blive de første. Sæderne her bliver fyldt, inden kampen er omme. De, som vil sidde her, vil blive kendt på to ting: de vil bære ydmyghedens kappe, og de vil have lighed med Mig. Du har den kappe nu. Hvis du kan beholde den og ikke miste den i kampen, vil du, når du kommer tilbage, også have fået lighed med Mig. Så vil du være værdig til at sidde sammen med disse, fordi Jeg har gjort dig værdig. Al autoritet og kraft er givet til Mig, og Jeg alene kan styre den. Du vil sejre, og du vil blive udrustet med Min autoritet, når du fuldt ud hviler i Mig. Vend dig nu om og se på dem, som er i Min husholdning."*

Jeg vendte mig og så tilbage i den retning jeg var kommet fra. Her foran tronen kunne jeg se hele rummet. Synet var uden sidestykke i sin herlighed. Millioner fyldte geledderne. Hvert individ i de nederste geledder var mere fantastisk end nogen hær - og de havde mere kraft. Det overgik min evne at absorbere et sådant panorama af herlighed. Jeg kunne se,

at kun en meget lille del af rummet var fyldt.

Så så jeg tilbage på Herren og blev overrasket over, at Han have tårer i øjnene. Han havde tørret tårerne væk fra alles øjne her undtagen sine egne. En af tårerne, som løb ned af Hans kind, fangede Han i hånden. Han tilbød mig den.

"Dette er Mit bæger. Vil du tømme det sammen med Mig?"

Jeg kunne ikke afslå Ham. Mens Herren fortsat så på mig, begyndte jeg at føle Hans store kærlighed. Selv så rædselsfuld som jeg var, elskede Han mig stadig. Selv om jeg langt fra fortjente det, ønskede Han, at jeg skulle være tæt ved Ham. Så sagde Han:

"Jeg elsker alle med en kærlighed, som du ikke kan forstå nu. Jeg elsker også dem, der skulle have været her, men som ikke kom. Jeg har forladt de 99 for at finde det ene, der var mistet. Mine hyrder vil ikke forlade det ene for at gå ud og finde de 99, som stadig er fortabt. Jeg kom for at frelse de fortabte. Vil du have del i Mit hjerte og gå ud og frelse de fortabte? Vil du hjælpe med at fylde dette rum? Vil du hjælpe med at fylde disse troner og alle andre sæder i hallen der? Vil du gå i gang med denne søgen for at bringe glæde til Himlen, til Mig og Min Far? Denne dom er over Mit eget hushold, og Mit hus er endnu ikke fuldt. Den sidste kamp vil ikke nå til ende, før Mit hus er blevet fuldt. Først da vil det være tiden for os at forløse jorden og fjerne det onde fra Min skabning. Hvis du drikker af Mit bæger, vil du elske de fortabte på samme måde som Jeg."

Han tog et bæger frem, der var så almindeligt, at det virkede helt malplaceret i et rum med sådan en her-

lighed, og Han hældte tåren ned i det. Så gav Han det til mig. Jeg har aldrig smagt noget så bittert. Jeg vidste, at jeg ikke kunne drikke det hele, eller bare det meste af det. Men jeg vidste, at jeg ville drikke så meget som muligt. Herren ventede tålmodigt, indtil jeg endelig brød ud i en sådan gråd, at jeg følte det, som floder af tårer, der flød fra mig. Jeg græd for de fortabte, men jeg græd endnu mere for Herren.

Jeg så på Ham i desperation, da jeg ikke kunne tage mere af denne vældige smerte. Så begyndte Hans fred at fylde mig og at flyde sammen med Hans kærlighed, som jeg følte. Aldrig har jeg følt noget så vidunderligt. Dette var det levende vand, jeg vidste ville flyde for evigt. Så følte jeg det, som om vandet, der flød i mig, blev til ild. Jeg begyndte at føle, at denne ild ville opsluge mig, hvis jeg ikke begyndte at proklamere storheden i Hans herlighed. Jeg havde aldrig følt sådan en trang til at prædike, til at tilbede Ham og til at give mig indtil mindste detalje for Hans Evangeliums sag.

"Herre," råbte jeg og glemte alle andre end Ham. "Jeg ved nu, at dommens trone også er nådens trone. Og jeg beder dig om nåde til at tjene dig. Over alt andet beder jeg dig om nåde! Jeg beder om nåde til at måtte afslutte mit løb. Jeg beder om nåde til at elske dig sådan, at jeg kan blive forløst fra blændværker og selvcentreretheden, som sådan har ødelagt min sjæl. Jeg råber til dig om frelse fra mig selv og det onde i mit hjerte, og om at denne kærlighed, som jeg nu føler, fortsat må flyde i mit hjerte. Jeg beder dig om at give mig dit hjerte, din kærlighed.

Jeg beder dig om Helligåndens nåde til at overbevise mig om synd. Jeg beder dig om Helligånden til at vidne om dig, som du virkelig er. Jeg beder om nåde til at vidne for alle dem, du har beredt til at komme til dig. Jeg beder om, at nåden må være over mig til at prædike virkeligheden af denne dom. Jeg beder om nåde til at dele dette med dem, som er kaldet til at indtage disse tomme troner, og til at give dem livets Ord, der vil holde dem på vejen, og som vil virke troen i dem til at gøre, hvad de er kaldet til. Herre, jeg trygler dig om denne nåde."

Herren rejste sig, og alle de, der sad på tronerne, rejste sig, så langt jeg kunne se. Hans øjne brændte med en ild, jeg ikke havde set før.

"Du har råbt til Mig om nåde. Det ønske nægter Jeg aldrig at opfylde. Du skal gå tilbage, og Helligånden skal være med dig. Her har du smagt både af Min mildhed og Min strenghed. Du må huske begge dele, hvis du skal blive på livets vej. Guds sande kærlighed inkluderer Guds dom. Du må kende både Min mildhed og Min strenghed, ellers vil du blive bedraget. Dette er den nåde, du har fået: at kende begge. De samtaler, du har haft her med dine brødre, var Min nåde. Husk dem."

Han pegede så med sit sværd på mit hjerte, på min mund og på mine hænder. Mens Han gjorde det, kom der ild fra sværdet og brændte mig. Smerten var voldsom. *"Dette er også nåde,"* sagde Han. *"Du er kun én ud af mange, som er blevet forberedt på denne tid. Forkynd og skriv om alt, hvad du har set her. Hvad Jeg har sagt til dig, siger Jeg til Mine brødre. Gå og kald Mine kaptajner sammen til den sidste kamp. Gå og forsvar de*

svage og undertrykte, enkerne og de faderløse. Det er Mine kaptajners ærinde, og du vil finde dem der. Mine børn er mere værd for Mig end stjernerne på himlen. Giv føde til Mine lam. Våg over Mine små. Giv Guds ord til dem, så de må leve. Gå til kampen. Gå og kom ikke tilbage. Gå hurtigt, for Jeg kommer snart. Adlyd Mig og fremskynd den dag, Jeg kommer."

En delegation af engle kom og fulgte mig væk fra tronen. Lederen gik ved siden af mig og begyndte at tale.

"Nu, hvor Han har rejst sig, vil Han ikke sætte sig igen, før kampen er ovre. Han har siddet indtil denne tid, hvor Hans fjender skal lægges under Hans fødder. Tiden er inde. De englehære, som har været parate siden Hans lidelsesnat, er nu blevet forløst over jorden. Helvedes horder er også blevet forløst. Dette er den time, hele skabningen har ventet på. Guds store mysterium vil snart være afsluttet. Vi vil nu kæmpe indtil enden. Vi vil kæmpe sammen med dig og dine brødre."

5. del

OVERVINDERNE

Som jeg gik væk fra tronen, begyndte jeg at reagere på alt det, jeg lige havde oplevet. Det havde både været frygteligt og vidunderligt. Lige så udfordrende og hjerterensende det havde været, lige så tillidsfuld følte jeg mig nu. Det var ikke nemt at blive så fuldkommen afklædt foran så mange, ude af stand til at skjule en eneste tanke, men når jeg bare slappede af og accepterede det, vel vidende at det rensede selve min sjæl, frigjorde det mig virkelig. Ikke at have noget at skjule var som at tage de tungeste åg og lænker af. Jeg begyndte at føle, at jeg kunne trække vejret frit som aldrig før.

Jo mere jeg faldt til ro, des mere syntes mit sind at forøge sin kapacitet. Jeg begyndte at være i stand til at opfatte en fortløbende kommunikation, som ikke kunne udtales i menneskelige ord. Jeg tænkte på apostlen Paulus, som sagde, at han under sit besøg i den tredje Himmel havde hørt uudsigelige ord. Det

er en åndelig kommunikation, som langt overgår nogen form for menneskelig kommunikation. Den er dybere og af større betydning, end menneskelige ord er i stand til at udtrykke. På en eller anden måde er det ren kommunikation fra hjerte og sind tilsammen, og den er så ren, at der ingen muligheder er for misforståelser.

Jeg så på en eller anden i rummet og kunne pludselig begynde at forstå, hvad han tænkte. Da jeg så på Herren, begyndte jeg at forstå Ham på samme måde. Vi brugte fortsat ord, men hvert enkelt ords betydning var af en dybde, som ikke kunne fanges i nogen ordbog og ikke udtrykkes. Mit sind var blevet så forløst, at dets kapacitet var blevet flere gange større. Det var spændende!

Det var også tydeligt, at Herren nød at tale med mig på denne måde, lige som jeg nød at tale med Ham. Aldrig tidligere havde jeg forstået, hvad det betød, at Han er Guds Ord. Jesus er Guds Kommunikation til Hans skabning. Hans ord er ånd og liv, og deres betydning og kraft overgår nuværende menneskelige definitioner. Menneskelige ord er en meget overfladisk form af Åndens kommunikation. Han gjorde os i begyndelsen i stand til at kommunikere på et niveau, som langt overstiger menneskelige ord, men på grund af syndefaldet og Babelstårnet har vi mistet denne evne. Vi kan ikke blive dem, vi er skabt til at være, før vi får den evne tilbage, og det sker først, når vi bliver forløst i Hans nærvær.

Jeg begyndte at forstå, at da Adams overtrædelse fik ham til at skjule sig for Gud, var det begyndelsen på

en frygtelig forvrængning af, hvad mennesket var skabt til at være, lige så vel som det betød en alvorlig nedsættelse af dets intellektuelle og åndelig kapaciteter. Disse kan kun genoprettes, når vi kommer 'ud af skjulestedet', når vi åbner os for Gud og for hinanden, og når vi bliver virkeligt gennemsigtige. Det er, når vi ser Herrens herlighed med et utilsløret ansigt, at vi bliver forvandlet til Hans billedes lighed. Slørene er der, fordi vi har gemt os.

Da Herren spurgte Adam, hvor han havde gemt sig, var det Hans allerførste spørgsmål til mennesket, og det er det første, vi må besvare, hvis vi fuldt ud vil tilbage til Ham. Herren vidste selvfølgelig, hvor Adam var. Spørgsmålet var for Adams skyld. Spørgsmålet var begyndelsen til Guds søgen efter mennesket. Historien om forløsningen er Guds søgen efter mennesket, ikke menneskets søgen efter Gud. Når vi fuldt ud kan besvare spørgsmålet om, hvor vi er i forhold til Gud, er vi fuldt ud genoprettet i Ham. Og det svar kender vi kun, når vi er i Hans nærvær.

Det var essensen af hele min 'Kristi dommersædeoplevelse'. Herren vidste allerede alt, hvad der var at vide om mig. Det hele var for min skyld, så jeg kunne finde ud af, hvor jeg var. Det var for at trække mig ud af mit skjulested, for at bringe mig fra mørket ind i lyset.

Jeg begyndte også at forstå, hvor meget Herren ønsker at blive ét med sit folk. Gennem hele dommen prøvede Han ikke så meget at få mig til at se noget som godt eller dårligt, men mere at se det i samklang med Ham. Herren søgte mig mere, end jeg søgte

Ham. Hans dom var at sætte mig fri, og Hans dom over verden vil sætte verden fri. Når Guds dommedag kommer, vil den bringe Adams endelige udfrielse fra hans skjulested. Det vil blive Adams endelige befrielse, og det vil også være begyndelsen til den endelige frihed for skabningen, som har været bundet på grund af Adam. Mørket i verden blev varigt på grund af den tvangshandling 'at skjule sig', som begyndte efter syndefaldet. 'At vandre i lyset' er mere end blot at kende og adlyde visse sandheder - det er at være sand, og det er at være fri fra tvangshandlingen 'at skjule sig'.

'At vandre i lyset' betyder mere end ikke længere 'at skjule sig' for Gud eller nogen anden. Adam og Evas nøgenhed inden faldet var ikke kun fysisk, men lige så vel åndeligt. Når vores frelse er fuldkommen, vil vi kende denne frihed igen. At være fuldstændig åbne over for andre vil virkelig åbne vore hjerter og sind til virkeligheder, vi ikke engang aner eksisterer. Det er, hvad Satan forsøger at modarbejde gennem New Age-bevægelsen.

Mens jeg gik og funderede over alt det, jeg havde lært, kom Herren igen tilsyne ved siden af mig i Visdoms skikkelse. Han var blot endnu herligere, end jeg havde set Ham før, selv da Han sad på dommersædet. Jeg var både lamslået og overglad.

"Herre, kommer Du tilbage til mig sådan her?" spurgte jeg

"Jeg vil altid være med dig som nu. Faktisk ønsker Jeg at være mere for dig end den måde, du ser Mig på nu. Du

har set Min blidhed og Min strenghed her, men du kender Mig stadigvæk ikke fuldt ud som den Retfærdige Dommer."

Det overraskede mig, for jeg havde jo lige tilbragt så lang tid ved Hans dommersæde og følt, at det, jeg havde lært, var om Hans dom. Han holdt en lille pause for at lade det synke ind, og så fortsatte Han.

"Der er en frihed, som kommer, når du forstår en sandhed, men hvem som helst, Jeg sætter fri, er virkelig fri. Mit nærværs frihed er større end blot det at kende sandheden. Du har erfaret frigørelse i Min nærhed, men der er endnu mere, du skal forstå om Mine domme. Når Jeg dømmer, forsøger Jeg ikke at fordømme eller at retfærdiggøre, men at bringe retfærdighed frem. Retfærdighed findes kun i enhed med Mig. Det er den ***retfærdige*** *dom at bringe mennesker ind i enhed med Mig.*

Min kirke er nu klædt i skam, fordi den ikke har dommere. Den har ikke dommere, fordi den ikke kender Mig som Dommeren. Jeg vil nu oprejse dommere for Mit folk, som kender Mine domme. De vil ikke kun tage beslutninger mennesker imellem eller i menneskelige anliggender, men de vil rette tingene op, hvilket vil bringe dem i overensstemmelse med Mig.

Da Jeg kom til Josua som Kaptajnen for Himlens Hær, sagde Jeg, at Jeg hverken var for ham eller for hans fjender. Jeg kommer aldrig for at tage parti. Jeg kom som Kaptajnen for Himlens Hær, inden Israel kunne komme ind i deres forjættede Land. Kirken er nu ved at skulle ind i sit forjættede land, og igen er Jeg ved at vise Mig som Kaptajnen for Himlens Hær. Når Jeg gør det, vil Jeg fjerne

alle, som har tvunget Mit folk til at tage parti mod deres brødre. Min dom tager ikke parti i menneskelige konflikter, selv ikke dem blandt Mit eget folk. Det, Jeg gjorde i Israel, gjorde Jeg også for deres fjender, ikke imod dem. Det er kun, fordi du ser tingene fra et jordisk perspektiv, at du ikke ser Min retfærdighed. Du må se Min retfærdighed for at kunne gå i Min autoritet, fordi retfærd og retfærdighed er grundlaget for Min trone.

Jeg har tillagt de mennesker, Jeg har valgt, retfærdighed, men ligesom Israel i ørkenen har selv de største hellige i kirken kun brugt en lille del af deres tid på Mig og Mit - eller for den sags skyld af deres sind og hjerter. Jeg er ikke for dem eller imod deres fjender, men Jeg er kommet for at bruge Mit folk til at frelse dets fjender. Jeg elsker alle mennesker og ønsker, at alle skal frelses."

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på den store kamp, vi havde kæmpet for foden af bjerget. Vi havde såret mange af vore brødre, mens vi kæmpede mod det onde, som kontrollerede dem. Der var stadigvæk mange af dem i fjendens lejr, i deres vold eller som deres fanger. Jeg begyndte at spekulere på, om den næste kamp også ville være mod vore brødre. Herren så mig spekulere over disse ting og fortsatte.

"Indtil den sidste kamp er ovre, vil der altid være nogle af dine brødre, som bliver brugt af fjenden. Men det er ikke derfor, Jeg fortæller dig disse ting nu. Jeg fortæller dig det for at hjælpe dig med at se, hvordan fjenden kommer ind i dit hjerte og i dit sind, og hvordan han bruger dig! Selv nu kan du stadigvæk ikke se på samme måde som Jeg.

Det er almindeligt blandt Mit folk. Heller ikke nu er selv

Mine største ledere sjældent i harmoni med Mig. Mange gør gode gerninger, men meget få gør det, Jeg har kaldet dem til at gøre. Det er resultatet af splittelserne iblandt jer. Jeg er ikke kommet for at tage parti for nogen gruppe, men Jeg kalder dem, som vil komme over på Min side.

Det gør indtryk på dig, når Jeg giver dig et 'kundskabsord' om en eller andens fysiske lidelse eller anden kundskab om ting, du ikke kender. Denne kundskab kommer, når du rører Mit sind bare en lille smule. Jeg ved alle ting. Hvis du fuldt ud havde Mit sind, ville du være i stand til at vide alt om alle, du møder, ganske som du er begyndt at erfare det her. Du ville kunne se alle mennesker, som Jeg ser dem. Men selv dét er ikke fuldt ud at være i Mig. Du må have Mit hjerte for at vide, hvordan du fuldt ud skal bruge al den kundskab rigtigt. Kun da vil du have Min dom.

Jeg kan kun give dig af Min overnaturlige kundskab så langt, som du kender Mit hjerte. Åndens gaver, som Jeg har forløst til Min kirke, er kun små tegn på den kommende verdens kræfter. Jeg har kaldet dig til at være budbringer for den tid, og du må derfor kende dens kræfter. Du burde ærligt begære gaverne, for de er en del af Mig, og Jeg har givet dem til dig, så du kan blive lig Mig. Det er godt, at du søger at kende Mit sind, Mine veje og Mine hensigter, men du må også virkelig begære at kende Mit hjerte. Når du kender Mit hjerte, vil dit hjertes øjne blive åbnet. Så kan du se, som Jeg ser, og du kan gøre, hvad Jeg gør.

Jeg vil give flere af den kommende verdens kræfter til kirken. Men der er et stort bedrag, som ofte kommer over dem, der har fået så stor kraft, og hvis du ikke forstår,

hvad det er, Jeg vil vise dig, så vil du også falde i dette bedrag.

Du har bedt om Min nåde, og du skal få den. Den første nåde, som vil holde dig på livets vej, er at kende niveauet af dit nuværende bedrag. Bedraget involverer alt, hvad du ikke forstår, som Jeg forstår det. Det, at kende niveauet af dit nuværende bedrag, giver ydmyghed, og Jeg giver Min nåde til den ydmyge. Derfor siger Jeg: 'Hvem er så blind som Min tjener....' Og derfor sagde Jeg til farisæeren: 'Det er for dommens skyld, at Jeg er kommet til verden... for at give synet til dem, som ikke ser, og for at blænde dem, som ser... Hvis du var blind, ville du ikke være skyldig, men fordi du påstår at se, består din skyld.' Det var derfor, da Jeg kaldte Min tjener Paulus, at Mit lys slog ham med blindhed. Mit lys åbenbarede hans sande tilstand. Som ham må du blændes i det naturlige, så du kan se ved Min Ånd."

Jeg følte mig tvunget til at se på dem, der sad på de troner, vi passerede. Mit blik faldt på én, som jeg vidste, var apostlen Paulus. Jeg så tilbage på Herren, og Han antydede, at jeg kunne tale med ham.

"Jeg har set sådan frem til det her," sagde jeg og følte mig sært til mode, men alligevel spændt. "Jeg ved, at du er klar over, hvor meget dine breve har vejledt kirken, og de udretter sandsynligvis mere end alle os andre tilsammen. Du er stadigvæk et af de største lys på jorden."

"Tak," sagde han elskværdigt. "Men du forstår ikke, hvor meget vi har set frem til at møde dig. Du er soldat i den sidste kamp. I er dem, som alle her ven-

ter på at møde. Vi så kun disse tider tåget gennem vore begrænsede profetiske visioner, men I er blevet udvalgt til at leve i dem. Du er en soldat, som bliver forberedt til det sidste slag. I er dem, vi alle venter på."

Jeg havde det stadigvæk sært og fortsatte: "Men jeg kan ikke på nogen måde give udtryk for, hvor meget vi sætter pris på dig og alle dem, som hjalp med til at sætte vores kurs med deres liv og skriverier. Jeg ved også, at vi har hele evigheden til at udveksle påskønnelser, så lad mig have lov til at spørge: Hvad vil du sige til min generation, som kan hjælpe os i denne kamp?"

"Jeg kan kun sige, hvad jeg allerede har sagt i mine breve. Jeg ønsker, at du skal forstå dem bedre ved at vide, at jeg ikke fuldførte, hvad jeg var kaldet til at gøre," sagde Paulus, mens han så mig direkte i øjnene.

"Men her sidder du på en af de største troner. Du høster stadigvæk mere frugt til det evige liv, end nogle af os nogensinde kunne håbe på at høste," protesterede jeg.

"Ved Guds nåde var jeg i stand til at slutte mit løb, men jeg vandrede stadigvæk ikke i alt det, jeg var kaldet til. Jeg nåede ikke de højeste ting, jeg kunne have vandret i. Det gør ingen. Jeg ved, at nogle mener, det er blasfemi at tænke på mig som noget mindre end det største eksempel på kristen tjeneste, men jeg var ærlig, da jeg ved slutningen af mit liv skrev, at jeg var det største synder. Jeg sagde ikke, at jeg

havde været den største synder, men at jeg på det tidspunkt var den største synder. Jeg havde fået så stor indsigt, og jeg vandrede kun i så lidt af det."

"Hvordan kan det være? Jeg troede, du bare ville være ydmyg," spurgte jeg.

"Sand ydmyghed er i overensstemmelse med sandheden. Frygt ikke. Mine breve var sande, og de blev skrevet under Helligåndens salvelse. Skønt jeg havde fået meget, brugte jeg ikke alt det, jeg havde fået. Jeg nåede ikke målet. Ingen her har nået målet, undtagen En. Men du skal vide det om mig, for mange forvrænger stadigvæk min undervisning, fordi de har et forvrænget billede af mig."

"Du har set den udvikling i mine breve, at jeg fra ikke at være bange for at sammenligne mig med de største apostle kom til at se mig selv som den mindste af apostlene, for sluttelig at indse, at jeg var den største af alle syndere. Jeg var ikke bare ydmyg, jeg talte den rene og skære sandhed. Jeg havde fået meget betroet, mere end jeg brugte. Der er kun En her, som fuldt ud troede, som fuldt ud adlød, og som fuldt ud afsluttede alt, hvad Han havde fået at gøre; men du kan nå at vandre i mere, end jeg gjorde."

Mit svar var hjælpeløst: "Jeg ved, at du siger sandheden, men er du sikker på, at det er det vigtigste budskab, du vil give os til den sidste kamp?"

"Det er jeg sikker på," sagde han med dyb overbevisning. "Jeg sætter meget pris på, at Herren har brugt mine breve, som Han har. Men jeg er bekymret over, at mange af jer bruger dem forkert. De er

Helligåndens sandhed, og de er Skriften. Herren gav mig store sten til at sætte ind i strukturen af Hans evige kirke, men de er ikke klippen, den bygges på. Klippen er Jesus alene. Mit liv og min tjeneste er ikke eksemplet på, hvad du er kaldet til at være. Det er alene Jesus. Hvis det, jeg har skrevet, bliver brugt som klippen, vil det ikke være i stand til at holde til vægten af det, der skal bygges ovenpå. Hvad jeg har skrevet skal bygges oven på Hjørnestenen, Jesus, som kan bære det, du snart skal igennem. Det er grundvolden, der bygges på klippen. Du må se min undervisning gennem Herrens undervisning, ikke forsøge at forstå Ham fra mit perspektiv. Hans ord er grundstenen. Jeg har kun bygget på dem ved at arbejde med Hans ord. Den største visdom og de mest kraftfulde sandheder er Hans ord, ikke mine.

Du skal også vide, at jeg ikke fuldførte alt det, der var lagt til rette for mig. Der er meget mere tilrettelagt for enhver troende at fuldføre, end jeg fuldførte. Enhver sand troende har Helligånden i sig. Kraften fra den Ene, som skabte alle ting, bor i dem. Den mindste af de hellige har kraften i sig til at flytte bjerge, til at stoppe hære eller til at oprejse døde. Hvis du skal fuldføre alt det, du er kaldet til i din tid, må min tjeneste ikke blive set på som den højeste, men som udgangspunktet. Dit mål må ikke være at blive som jeg, men at blive som Herren. Du kan blive lig Herren, og du kan gøre alt det, Han gjorde, for Han gemte den bedste vin til sidst."

Jeg vidste, at kun sandheden kunne tales her. Jeg vidste, at det var sandt, hvad Paulus sagde om, at mange

byggede på hans undervisning på en forkert måde, idet de brugte den som fundament i stedet for at bygge på Evangeliets grundvold, men det var stadigvæk vanskeligt for mig at acceptere, at Paulus ikke havde levet op til sin fulde kaldelse. Jeg så på Paulus' trone og hans væsens herlighed. Det var mere, end jeg havde drømt om, at selv de største hellige i Himlen måtte have. Og han var bestemt så resolut og direkte, som jeg havde forestillet mig. Det slog mig, hvor tydeligt det var, at han stadig nærede stor omsorg for alle menighederne. Jeg havde sat ham på en piedestal, og det var en fejl, som han forsøgte at sætte mig fri af. Han var alligevel meget større end den Paulus, jeg havde idoliseret. Han vidste, hvad jeg tænkte, da han lagde begge hænder på mine skuldre og så mig fast ind i øjnene.

"Jeg er din bror. Jeg elsker dig, som alle her gør. Men du må forstå. Vore løb er ovre nu. Vi kan hverken lægge noget til eller trække noget fra det, vi plantede på jorden, men det kan du. Vi er ikke dit håb. Du er nu vores håb. Selv lige nu, mens vi snakker, kan jeg kun bekræfte, hvad jeg allerede har skrevet, men du har stadigvæk meget at skrive. Tilbed kun Gud, og voks i alle ting op til Ham. Gør aldrig noget menneske til dit mål, kun Ham. Mange skal snart gøre større ting på jorden, end vi gjorde. De sidste skal blive de første, og de første de sidste. Det er helt i orden. Det er vore hjerters glæde, fordi vi er ét med jer. Min generation blev brugt til at lægge grund og begynde at bygge på fundamentet, og vi vil altid blive æret for det. Men enhver etage, som bygges på

fundamentet, vil nå højere op. Vi vil aldrig sammen blive den bygning, vi forventes at blive, hvis I ikke bygger højere."

Mens jeg funderede over hans ord, så han intenst på mig. Så fortsatte han: "Der er to ting mere, vi opnåede i min tid, men som hurtigt blev tabt af kirken, og de er ikke blev genfundet endnu. I skal genfinde dem."

"Hvad er det?" spurgte jeg med en følelse af, at han ville til at sige mere end blot et tillæg til det, han allerede havde sagt.

"I må genfinde tjenesten og budskabet," sagde han med vægt.

Jeg så på Herren, som nikkede Sin bekræftelse og tilføjede: *"Det er rigtigt, at Paulus skulle sige dette til dig. Indtil i dag har han været meget trofast på begge områder."*

"Vær så venlig at forklare," bad jeg Paulus.

"I orden," sagde han. "Undtagen et par steder i verden, hvor der er stor forfølgelse eller vanskeligheder nu, kan vi knapt nok genkende hverken tjenesten eller budskabet, som bliver prædiket i dag. Derfor er kirken ikke andet end et spøgelse af, hvad den var på vor tid, og vi var langt fra at nå det, vi blev kaldet til. Da vi tjente, var det at være i tjeneste det største offer, man kunne give, og det genspejlede budskabet om det største offer overhovedet - korset. Korset er Guds kraft, og det er centrum i alt, hvad vi er kaldet til at leve for. I har så lidt kraft til at forvandle sind og hjerter hos dem, I oplærer, fordi I ikke

lever og ikke prædiker korset. Derfor er der så lidt forskel på disciplene og hedningerne. Det er ikke det evangelium eller den frelse, vi har fået betroet. I må tilbage til korset."

Med disse ord klemte han mine skuldre på faderlig vis og gik tilbage til sit sæde. Jeg følte, at jeg både havde modtaget en utrolig velsignelse og en ordentlig opsang. Mens jeg gik derfra, tænkte jeg på frelsesniveauet på bjerget, og alle de skatte jeg havde set inde i bjerget. Jeg begyndte at forstå, at de fleste af mine egne beslutninger, selv beslutningen om at gå ind ad den dør, som ledte mig hertil, hovedsageligt var baseret på, hvad der kunne få mig videre, ikke på en overvejelse af, hvad der var Herrens vilje. I alt, hvad jeg havde gjort, havde jeg levet for mig selv, og ikke for Ham. Selv i beslutningerne om at tage imod dommene her, var jeg motiveret af, hvad der ville hjælpe mig til at komme sejrende tilbage uden tab. Jeg vandrede stadig i meget mere selvcentrerethed end Kristus-centrerethed.

Jeg vidste, at den korte samtale med Paulus ville få konsekvenser, som ville kræve lang tid, inden jeg fuldt ud kunne forstå dem. På en måde følte jeg, at jeg havde modtaget en velsignelse fra hele den evige kirke. Den store sky af vidner opmuntrede os. De så på os som stolte forældre, der ønskede noget bedre for deres børn end det, de selv havde fået. Deres største glæde ville være at se kirken i de sidste tider blive alt det, kirken i deres tid ikke havde nået. Jeg vidste også, at jeg stadigvæk ikke havde nået det, der var forberedt for os at vandre i.

"De sidste dages kirke vil ikke være større end den i deres generation, selv om I gør større gerninger," indskød Herren. *"Alt, hvad der bliver gjort, bliver gjort af Min nåde. Dog vil Jeg øge Min nåde og øge Min kraft for kirken i de sidste tider, fordi den skal fuldføre mere, end den har skullet i nogen forudgående tid. De troende i de sidste tider skal gå i den kraft, Jeg demonstrerede, ja endnu mere, for de er de sidste repræsentanter af alle dem, der er gået forud. Kirken i de sidste tider skal demonstrere Min natur og Mine veje, som de aldrig tidligere er blevet demonstreret for mennesker. Det er, fordi Jeg giver jer mere nåde, og af dem, der har fået meget givet, kræves der meget."*

Det fik mig til at tænke endnu mere på Paulus. "Hvordan kan vi nogensinde blive så overgivne og trofaste, som han havde været?" tænkte jeg ved mig selv.

"Jeg be'r ikke om, at du skal nå dét," svarede Herren. *"Jeg be'r dig om at blive i Mig. Du kan ikke fortsætte med at måle dig med andre, selv ikke Paulus. Du vil altid ramme ved siden af den, du måler dig med, men hvis du ser på Mig, vil du nå langt ud over, hvad du ellers ville have opnået. Som du selv har undervist om det, så var det, da de to på vejen til Emmaus så Mig bryde brødet, at deres øjne blev åbnet. Når du læser Paulus' breve, eller nogen andres, må du høre Mig. Kun når du modtager dit brød direkte fra Mig, vil dit hjertes øjne blive åbnet.*

Du kan blive allermest distraheret af dem, som er mest lig Mig, hvis du ikke ser gennem dem for at se Mig. Der er også en anden fælde for dem, som kommer til at kende mere af Min salvelse og kraft end andre. De bliver ofte distraherede af at se på sig selv. Som Jeg derfor sagde, in-

den du talte med Paulus: Mine tjenere må blive blinde, så de kan se. Jeg lod dig tale med ham, for han er et af Mine bedste eksempler på dette. Det var på grund af Min nåde, at Jeg tillod ham at forfølge Min kirke. Da han så Mit lys, forstod han, at hans egne ræsonnementer havde ført ham i direkte konflikt med den sandhed, han påstod at tjene. Dit eget ræsonnement vil altid gøre det. Det vil lede dig til at gøre det præcis modsatte af Min vilje. Større salvelse øger faren for at dette kan ske for dig, hvis du ikke lærer, hvad Paulus lærte. Hvis du ikke tager dit kors op hver dag, lægger alt, hvad du er og alt, hvad du har, foran det, vil du falde på grund af den autoritet og den kraft, som Jeg vil give dig. Indtil du lærer at gøre alting for evangeliets skyld, er det sådan, at jo mere indflydelse du har, des større fare vil du være i.

Et af de største bedrag, der kan ramme Mine salvede, er, hvis de begynder at tro, at fordi Jeg har givet dem lidt overnaturlig kundskab og kraft, er *deres veje derfor Mine veje, og alt hvad de tænker, er det Jeg tænker. Det er et stort bedrag, og mange er faldet på grund af det. Du tænker lige som Mig, når du er i fuldkommen forening med Mig. Selv for den mest salvede, som har gået på jorden, også før Paulus, har denne forening kun været delvis og kun for korte perioder af gangen.*

Paulus vandrede med Mig så tæt som noget menneske nogensinde har vandret. Alligevel var han angrebet af frygt og svagheder, som ikke var fra Mig. Jeg kunne have udfriet ham fra det, og han bad om det adskillige gange, men Jeg havde en grund til ikke at fri ham. Paulus' store visdom var at tage imod sin *svaghed og forstå, at hvis Jeg havde befriet ham fra den, ville Jeg ikke have været i stand*

til at betro ham den grad af åbenbaring og kraft, som Jeg gjorde. Paulus lærte at skelne mellem sin egen svaghed og Åndens åbenbaring. Han vidste, at når han var angrebet af svaghed eller frygt, var det, fordi han ikke så tingene fra mit synspunkt, men fra sit eget. Det fik ham til at søge Mig og være endnu mere afhængig af Mig. Han var også påpasselig med ikke at tilskrive Mig det, der kom fra hans eget hjerte. Derfor kunne Jeg betro ham åbenbaringer, som Jeg ikke har kunnet give andre. Paulus kendte sine svagheder, og han kendte Min salvelse, og han skelnede mellem dem. Han blandede ikke det, der kom fra hans eget hjerte og sind med det fra Mit hjerte og sind."

Jeg tænkte på, hvor klart og tydeligt det hele var her, men hvor ofte, selv efter at have haft sådan en stor oplevelse, jeg stadigvæk glemmer så nemt. Det er nemt at forstå og at gå i lyset her, men tilbage i kampen bliver det tåget igen. Jeg tænkte på, at jeg ikke var så angrebet af frygt som af utålmodighed og vrede, og det var lige så ødelæggende for at kunne blive i Helligånden.

Visdom stoppede og vendte sig imod mig. *"Du er et jordisk kar, og det vil du blive ved med at være, mens du går på jorden. Men du er i stand til at se Mig lige så klart dér som her, hvis du vil bruge dit hjertes øjne til at se med. Du kan være lige så nær ved Mig dér, som nogen anden nogensinde har været og endda mere. Jeg har banet vejen for enhver til at være så nær ved Mig, som de virkelig begærer. Hvis du virkelig begærer at være nærmere ved Mig end Paulus, så kan du det. Nogle vil ønske det, og de vil ønske det så meget, at de vil lægge alting tilside, som hindrer deres inderlige forhold til Mig for at give sig fuldt ud til det, og de vil få, hvad de søger.*

Hvis det er dit hjertes søgen at vandre dér, lige som du vandrer med Mig her, vil Jeg være lige så nær ved dig dér, som Jeg er nu. Hvis du søger Mig, skal du finde Mig. Hvis du holder dig nær til Mig, holder Jeg Mig nær til dig. Det er Mit ønske at dække bord for dig midt iblandt dine fjender. Det er ikke blot Mit ønske for Mine ledere, men for alle, som påkalder Mit navn. Jeg ønsker at være meget nærmere dig og alle, som påkalder Mit navn, end Jeg endnu har kunnet være ved nogen, som har levet. ***Du*** *bestemmer, hvor tæt vi skal være, ikke Jeg. Jeg vil lade Mig finde af dem, som søger Mig.*

Du er her, fordi du bad om Min dom ind i dit liv. Du søgte Mig som Dommeren og nu finder du Mig. Men du må ikke tro, at fordi du har set Mit dommersæde, så vil alle dine domme være Mine domme. Du vil kun have Mine domme så langt, som du vandrer i enhed med Mig og søger Min Ånds salvelse. Den kan fås og mistes hver dag.

Jeg har ladet dig se engle og givet dig drømme og visioner, for du er blevet ved med at bede om dem. Jeg elsker at give Mine børn de gode gaver, de beder om. I årevis bad du Mig om visdom, og du fik den. Du har bedt Mig om at dømme dig, og det bliver du. Men disse erfaringer gør dig ikke fuldt ud viis eller en retfærdig dommer. Du vil kun have visdom og dom, når du bliver i Mig. Hold aldrig op med at søge Mig. Jo mere du i sandhed modnes, desto mere vil du kende dit desperate behov for Mig. Jo mere du modnes, desto mindre vil du forsøge at skjule dig for Mig eller andre, så du altid kan vandre i lyset.

Du har set Mig som Frelser, Herre, Visdom og Dommer. Når du vender tilbage til kampen, vil du stadigvæk kunne se Mit dommersæde med dit hjertes øjne. Når du vandrer

i sandheds erkendelse af, at alt, hvad du tænker og gør, er fuldt åbenbaret her, vil du have frihed til at leve dér, som du gør her. Det er kun, når du skjuler dig for Mig eller andre, at slørene vender tilbage og skjuler Mig for dig. Jeg er Sandheden, og de, som tilbeder Mig, må tilbede Mig i Ånd og Sandhed. Sandhed finder man aldrig skjult i mørket, den bliver altid i lyset. Lyset synliggør og manifesterer. Kun når du søger at blive synlig, og du tillader dit hjerte at blive synligt, vil du vandre i lyset, som Jeg er i lyset. Sandt fællesskab med Mig kræver total synliggørelse. Sandt fællesskab med Mit folk kræver det samme.

Da du stod foran dommersædet, følte du mere frihed og tryghed, end du har følt før, for du skulle ikke skjule dig mere. Du følte dig mere tryg, for du vidste, at Mine domme var sande og retfærdige. Moralen og den åndelige orden i Mit univers er lige så retfærdig som den naturlige orden grundfæstet på naturlovene. Du stoler på tyngdeloven uden at tænke over det. Du må lære at stole på Mine domme på samme måde. Mine standarder for retfærdighed er uforanderlige, og er lige så sikre. At leve ved denne sandhed er at vandre i tro. Sand tro er at have tillid til, hvem Jeg er.

Du søger at kende og vandre i Min kraft, så du kan helbrede de syge og udføre mirakler, men du er ikke engang begyndt at fatte kraften i Mit ord. At genoprejse alle dem, der nogensinde har levet på jorden, vil ikke engang anstrenge Mig. Jeg holder alle ting oppe ved kraften i Mit ord. Skabelsen eksisterer på grund af Mit ord, og den holdes sammen ved Mit ord.

Jeg må derfor inden enden åbenbare Min kraft på jorden. Og endda er den største kraft, Jeg har åbenbaret på jorden

og nogensinde vil åbenbare, kun en meget lille demonstration af Min kraft. Jeg åbenbarer ikke Min kraft for at få mennesker til at tro på Min kraft, men for at få mennesker til at tro på Min kærlighed. Hvis Jeg havde ønsket at frelse verden ved Min kraft, da Jeg vandrede på jorden, kunne Jeg have flyttet bjerge blot ved at løfte en finger. Så ville alle mennesker have bøjet sig for Mig, ikke fordi de elskede Mig eller elskede sandheden, men fordi de frygtede Min kraft. Jeg ønsker ikke, at mennesker skal adlyde Mig, fordi de frygter Min kraft, men fordi de elsker Mig, og de elsker sandheden.

Hvis du ikke kender Min kærlighed, vil Min kraft gøre dig korrupt. Jeg giver dig ikke kærlighed, så du kan kende Min kraft, men jeg giver dig kraft, så du kan kende Min kærlighed. Målet for dit liv må være kærlighed, ikke kraft. Så vil jeg give dig kraft til at elske med. Jeg vil give dig kraften til at helbrede de syge, fordi du elsker dem, og Jeg elsker dem, og Jeg ønsker ikke, at de skal være syge.

Du må først søge kærligheden - og så troen. Du kan ikke tilfredsstille Mig uden tro. Men tro er ikke kun kundskab om Min kraft, men også kundskab om Min kærlighed og om kraften i Min kærlighed. Troen må være der, før du kan få kærlighed. Søg tro til at elske mere og til at gøre mere med din kærlighed. Kun når du søger tro til at elske, kan Jeg betro dig Min kraft. Tro arbejder sammen med kærlighed.

Mit ord er kraften, som opretholder alle ting. I den grad du tror, at Mit ord er sandt, kan du gøre alle ting. De, som virkelig tror, at Mine ord er sande, vil også være sande over for deres egne ord. Det er Min natur at være sand, og skabningen stoler på Mit ord, fordi Jeg er trofast imod

det. De, som er lig Mig, er også tro mod deres egne ord. Deres ord er sikre, og deres overgivelse er tillidsvækkende. Deres 'ja' betyder 'ja', og deres 'nej' betyder 'nej'. Hvis dine egne ord ikke er sande, vil du også begyndte at betvivle Mine ord, for der er bedrag i dit hjerte. Hvis du ikke er trofast i dine egne ord, er det, fordi du ikke virkeligt kender Mig. For at have tro, må du være trofast. Jeg har kaldet dig til at gå i tro, fordi Jeg er trofast. Det er Min natur.

Det er derfor, du vil blive dømt for de ligegyldige ord, du siger. At være ligegyldig betyder at være ligeglad. Ord har magt, og de, som er ligegyldige med deres ord, kan ikke få betroet Mit ords kraft. Det er visdom at være omhyggelig med sine ord og at holde dem, som Jeg holder Mine."

Herrens ord rullede ind over mig som store bølger fra havet. Jeg følte mig som Job inden stormen. Jeg tænkte, at jeg var ved at blive mindre og mindre, men så, at Han blev større. Jeg havde aldrig følt mig så overmodig før. Hvordan havde jeg turdet være så ligefrem over for Gud? Jeg følte mig som en myre, der stirrer op på en bjergkæde. Jeg var mindre end støv, og alligevel brugte Han tid på mig. Jeg kunne ikke klare mere og vendte mig væk.

Lidt senere mærkede jeg en hånd på min skulder. Det var Visdom. Hans herlighed var endnu større nu, men Han var igen på min størrelse. *"Forstod du, hvad der skete lige nu?"* spurgte Han.

Vel vidende, at Herren ikke søger information, når Han stiller et spørgsmål, begyndte jeg at tænke over

det. Jeg vidste, at det var virkeligheden. Sammenlignet med Ham er jeg mindre, end et støvfnug er i forhold til jorden, og af en eller anden grund ønskede Han, at jeg skulle erfare det. Han besvarede mine tanker med følgende.

"Det, du tænker, er sandt, men denne sammenligning af mennesket med Gud handler ikke kun om størrelse. Du har erfaret kraften i Mine ord. At blive betroet Mine ord er at blive betroet den kraft, som holder universet sammen. Jeg gjorde ikke det før for at få dig til at føle dig lille, men for at hjælpe dig til at forstå alvoren og kraften i det, du er blevet betroet - Guds ord. Husk i alt det du har for, at betydningen af blot et enkelt ord fra Gud er af større værdi end alle jordens skatte. Du må forstå og undervise Mine brødre i at have respekt for værdien af Mit ord. Som dem, der er kaldet til at bære Mit ord, må du også respektere værdien af dine egne ord. De, som vil bære sandheden, må være sande."

Mens jeg lyttede, følte jeg mig tvunget til at se op mod en af tronerne ved siden af os. Med det samme så jeg en mand, jeg genkendte. Han havde været en stor evangelist, da jeg var barn, og mange mente, at han havde vandret i større kraft end nogen anden siden den første kirke. Jeg havde læst om ham og lyttet til nogle af hans budskaber på bånd. Det var vanskeligt ikke at blive rørt over hans ægte ydmyghed, og den tydelige kærlighed han havde til Herren og Hans folk. Alligevel havde jeg følt, at noget af hans undervisning var gået helt skævt. Jeg var derfor overrasket, men også lettet ved at se ham sidde på en stor trone. Og jeg blev fanget ind af den yd-

myghed og kærlighed, som stadig kom fra ham.

Jeg vendte mig til Herren for at spørge, om jeg kunne tale med ham, og kunne da se hvor meget Herren tydeligvis elskede denne mand. Alligevel tillod Han mig ikke at tale med ham, men lod mig forstå, at jeg skulle gå videre.

"Jeg ønskede bare, at du skulle se ham her," forklarede Herren, "og forstå den position, han har hos Mig. Der er meget, du må forstå om ham. Han var en budbringer til Min kirke i endetiden, men kirken kunne ikke forstå ham af årsager, du vil forstå, når tiden e inde til det. Han faldt i mismod og vildfarelse en tid, og hans budskab blev forvrænget. Det må rettes op, lige så vel som det må ske med det, andre har fået, som også er blevet forvrænget."

Jeg vidste, at alt, hvad der skete her, var timet perfekt til det, jeg skulle lære, og jeg begyndte at tænke over, hvordan denne mand var forbundet med det, vi lige havde talt om - risikoen for at kraft kan forårsage korruption.

"Der er større fare ved at gå i større kraft," svarede Herren. *"Det er sket for mange af Mine budbringere, og det er en del af det, de skal give til Min endetidskirke. Du må gå i Min kraft, og det er en langt større kraft, end de oplevede, men hvis du nogensinde begynder at tro, at du har den kraft, fordi Jeg bifalder dig eller dit budskab på en særlig måde, så åbner du døren for den samme vildfarelse. Helligånden er givet for at vidne om Mig alene. Hvis du er viis, lige som Paulus, vil du lære at blomstre mere i dine svagheder end i din styrke.*

Sand tro er sand erkendelse af, hvem Jeg er. Det er intet

mere og intet mindre. Men du må altid huske på, at selv om du er i Mit nærvær, selv om du ser Mig, som Jeg er, kan du stadigvæk falde, hvis du vender dig fra at se på Mig til at se på dig selv. Det var sådan Lucifer faldt. Han var i dette rum. Han så Min herlighed og Min Fars herlighed, men han begyndte alligevel at se mere på sig selv, end han så på os. Han blev stolt over sin position og sin kraft. Det er også sket for mange af Mine tjenere, som fik lov til at se Min herlighed, og som fik kraft betroet. Hvis du begynder at tro, at det er på grund af din visdom, din retfærdighed eller endda din overgivelse til den sande lære, så vil du falde."

Jeg vidste, at dette var en lige så alvorlig advarsel som noget af det andet, jeg havde modtaget eller havde fået at vide her. Jeg ønskede at gå tilbage og kæmpe i den sidste kamp, men jeg havde alvorlige tvivl om at kunne gøre det uden at falde i en fælde af en eller anden art, som syntes at være allevegne. Jeg så tilbage på Herren. Han var Visdom, og jeg tænkte på, hvor meget jeg havde behov for at kende Ham som Visdom, når jeg vendte tilbage.

"Det er godt for dig at miste tilliden til dig selv. Jeg kan ikke give dig den kommende verdens kræfter, før du gør det. Jo mere tillid du mister til dig selv, desto mere kraft kan jeg betro dig, hvis..."

Jeg ventede længe på, at Han skulle fortsætte, men det gjorde Han ikke. Jeg vidste et eller andet sted, at Han ønskede, at jeg skulle fuldføre sætningen, men jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige. Og dog, jo mere jeg betragtede Ham, des mere tillid følte jeg. Til sidst vidste jeg, hvad jeg skulle sige.

"Hvis jeg har tillid til Dig," tilføjede jeg.

"Ja. Du må have tro til at gøre det, du er kaldet til at gøre, men det skal være tro på Mig. Det er ikke nok for dig bare at miste tilliden til dig selv. Det leder blot til usikkerhed, hvis du ikke fylder tomrummet med tillid til Mig. Sådan faldt mange af disse mennesker i deres vildfarelse. Mange af disses mænd og kvinder var profeter. Men nogle af dem ville på grund af usikkerhed ikke lade andre kalde sig profeter. Men det var ikke sandheden, for de var det. Falsk ydmyghed er også et bedrag. Hvis fjenden kunne bedrage dem ved at få dem til at tro, at de ikke virkelig var profeter, så kunne han også få dem til at tro, at de var større profeter, end de virkelig var, ved at pleje deres selvtillid. Falsk ydmyghed kaster ikke stolthed ud. Det er blot en anden form for selvcentrerethed, som fjenden har en ret til at udnytte.

Alle dine fejltagelser vil være resultatet af denne ene ting, selvcentrerethed. Der er kun én måde at blive løst fra den på, og det er ved at vandre i kærlighed. Kærligheden søger ikke sit eget."

Mens jeg tænkte over det hele, bredte der sig en fantastisk klarhed. Jeg kunne se hele oplevelsen fra først til sidst, mens jeg havde dens fokus på dette ene, enkle budskab. "Hvor let lader jeg mig ikke narre af det enkle i at overgive sig til dig," klagede jeg.

Herren standsede og så på mig med et udtryk, som jeg be'r til, at jeg ikke glemmer. Han smilede. Jeg ønskede ikke at misbruge denne mulighed, men jeg følte på en eller anden måde, at når Han smilede, kunne jeg bede Ham om hvad som helst, og Han ville give mig det, så jeg tog chancen.

"Herre, da Du sagde: "Lad der blive lys", blev der lys. Du bad i Johs. 17 om, at vi skulle elske Dig med den samme kærlighed, som Faderen elsker Dig med. Vil Du ikke nok sige til mig nu: "Lad der blive kærlighed i dig", så jeg kan elske Dig med Faderens kærlighed?"

Han holdt ikke op med at smile, men lagde armen om mig som en ven. *"Jeg sagde det til dig inden jordens skabelse, da Jeg kaldte dig. Jeg har også sagt det til dine brødre, som skal kæmpe sammen med dig i det sidste slag. Du ønsker at kende Min Fars kærlighed til Mig. Det er en fuldkommen kærlighed, som kaster al frygt ud. Denne kærlighed vil sætte dig i stand til at tro Mig, så du kan gøre de gerninger, Jeg gjorde, og endda endnu større gerninger, for Jeg er hos Min Far, og du vil kende Hans kærlighed til Mig, og det arbejde, du er sat til at gøre, skal herliggøre Mig. For din skyld siger Jeg nu igen: Lad Min Fars kærlighed være i dig."*

Jeg var overvældet af glæde over det, der skete. "Jeg elsker Dine domme," sagde jeg, mens jeg vendte mig rundt og så tilbage på dommersædet, men Herren stoppede mig.

"Se dig ikke tilbage. Jeg er ikke dér for dig nu. Jeg er her. Jeg vil lede dig fra dette rum og tilbage til din plads i kampen, men du må ikke se dig tilbage. Du må se Mit dommersæde i dit eget hjerte, for det er der, det er nu."

"Lige som Haven og frelsens skatte..." tænkte jeg ved mig selv.

"Ja. Alt hvad Jeg gør, gør Jeg i dit hjerte. Det er dér, det levende vand flyder. Det er dér, Jeg er."

Han gjorde tegn til mig, så jeg så på mig selv og trak ydmyghedens kappe tilside. Jeg var målløs over, hvad jeg så. Min rustning skinnede med den samme herlighed, som omgav Ham. Jeg trak hurtigt kappen over igen.

"Jeg bad også til Min Far natten før Min korsfæstelse, om at den herlighed, Jeg havde haft hos Ham i begyndelsen, måtte være med Mit folk, så de kunne være ét. Det er Min herlighed, som gør jer til ét. Når du kommer sammen med andre, som elsker Mig, vil Min herlighed blive større. Jo mere Min herlighed bliver større på grund af, at de, der elsker Mig, samles, des mere vil verden se, at Jeg blev sendt af Min Far. Nu vil verden virkelig se, at I er Mine disciple, fordi I vil elske Mig, og I vil elske hinanden."

Mens jeg så på Ham, voksede min tillid fortsat. Det var som at blive vasket på indersiden. Snart var jeg klar til at gøre hvad som helst, Han måtte bede mig om.

"Der er stadigvæk én, du skal møde, inden du vender tilbage til kampen," sagde Han, mens vi gik. Som vi gik der, blev jeg ved med at forbløffes over, hvor meget herligere Han var blevet end bare for et par minutter siden.

"Hver gang du ser Mig med dit hjertes øjne, fornys dit sind en lille smule mere," forklarede Han. *"En dag vil du være i stand til at blive i Mit nærvær hele tiden. Når du bliver det, har du lært, at Min Ånd er med dig hele tiden, og at Jeg er med dig hele tiden."*

Jeg hørte alt det, Han sagde, og forstod det, men Jeg var så optaget af Hans herlighed, at jeg måtte spørge

Ham: "Herre, hvorfor er Du så meget herligere nu end de andre gange, Du har vist Dig for mig som Visdom?"

"Jeg har aldrig forandret Mig, men det har du. Du har forandret dig, eftersom du har set Min herlighed med utilsløret ansigt. De oplevelser, du har haft, har fjernet slørene fra dit ansigt, så du nu kan se Mig mere klart, men ingenting fjerner dem så hurtigt, som når du ser Min kærlighed."

Han stoppede, og jeg vendte mig for at se på dem, som sad på tronerne ved siden af os. Vi var stadigvæk der, hvor de højeste konger sad. Jeg genkendte en mand, som sad nær ved.

"Hr. Jeg kender dig et eller andet sted fra, men jeg kan ikke huske hvor?"

"Du så mig engang i et syn," svarede han.

Jeg huskede det med det samme, og blev chokeret! "Så du var en virkelig person?"

"Ja," svarede han.

Så huskede jeg den dag, jeg som en ung kristen var frustreret over nogle ting i mit liv. Jeg gik ud midt i en mindepark og besluttede mig til at vente der, indtil Herren talte til mig. Mens jeg sad og læste min Bibel, fik jeg et syn, et af de første jeg nogensinde har fået.

I synet så jeg en mand, som med stor nidkærhed tjente Herren. Han vidnede hele tiden for mennesker, underviste og besøgte de syge for at bede for dem. Han var meget nidkær for Herren og havde en ægte kærlighed til mennesker. Så så jeg en anden

mand, som tydeligvis var en vagabond eller en hjemløs. En lille killing krydsede hans vej og han begyndte at sparke den, men tog sig i det, og verfede den i stedet noget hårdhændet væk med foden. Herren spurgte mig, hvem af de to, der behagede Ham mest.

"Den første," sagde jeg uden tøven.

"*Nej, den anden,*" svarede Han, og begyndte at fortælle mig deres historier.

Den første mand var vokset op i en vidunderlig familie, som altid havde kendt Herren. Han voksede op i en blomstrende menighed og kom på en af de bedste bibelskoler. Han havde fået 100 portioner af Hans kærlighed, men han brugte kun 75.

Den anden mand var født døv. Han var blevet mishandlet og spærret inde på et mørkt, koldt kvistkammer, indtil myndighederne havde opdaget ham, da han var otte år gammel. Han var så gået fra den ene institution til den anden, hvor mishandlingen havde fortsat. Til slut var han havnet på gaden. Til at klare dette havde Herren kun givet ham 3 portioner af sin kærlighed, men han havde brugt hver en bid af den for at dæmpe raseriet i sig og ikke gøre killingen fortræd.

Jeg så på manden, en konge på en trone, herligere end selv Salomon kunne have forestillet sig den. Hærskarer af engle, som stod omkring ham, var parate til at udføre hans ønsker. Jeg vendte mig til Herren i ærefrygt. Jeg kunne ikke forestille mig, at han var virkelig, endnu mindre at han var en af kongerne.

"Herre, fortæl mig resten af hans historie," bad jeg.

"Selvfølgelig, det er derfor, vi er her. Angelo var så trofast med det lidt, Jeg havde givet ham, at Jeg gav ham 3 portioner mere af Min kærlighed. Han brugte det hele for at kunne holde op med at stjæle. Han sultede nærmest, men han nægtede at tage noget, der ikke var hans. Han købte sin mad for det, han kunne få ved at samle flasker, og lejlighedsvis møde nogen, som ville give ham lidt havearbejde. Han kunne ikke høre, men han havde lært at læse, så Jeg sendte ham en traktat. Mens han læste, åbnedes hans hjerte, og han gav sit liv til Mig. Igen fordoblede Jeg portionerne af Min kærlighed til ham, og han brugte trofast dem alle sammen. Selv om han levede i en sådan fattigdom, begyndte han at give halvdelen af sin indkomst til traktater, som han delte ud på gadehjørnerne."

"Hvor mange ledte han til Dig?" spurgte jeg og mente, at det måtte være i tusindvis, siden han sad her blandt kongerne.

"En," svarede Herren. *"Jeg lod ham lede en døende alkoholiker til Mig for at opmuntre ham. Det opmuntrede ham så meget, at han ville have stået på det gadehjørne i mange flere år blot for at bringe endnu en sjæl til omvendelse. Men alle i Himlen bønfaldt Mig om at tage ham herop, og Jeg ønskede også, at han skulle have sin løn."*

"Men hvordan kan det være, at han blev en konge?" spurgte jeg.

"Han var trofast med det, han havde fået, han overvandt alting, indtil han blev som Mig, og han døde som en martyr."

"Men hvad overvandt han, og hvordan blev han martyr?"

"Han overvandt verden med Min kærlighed. Meget få har overvundet så meget med så lidt. Mange af Mit folk bor i hjem, som konger blot hundrede år tilbage ville have misundt på grund af dets bekvemmeligheder, mens Angelo ville sætte så stor pris på en papkasse en kold nat, at han ville forvandle den til et herligt tempel for Mit nærvær. Han begyndte at elske alle og alting. Han kunne glæde sig mere over et æble, end nogle af Mine folk glæder sig over en stor fest. Han var trofast med alt, hvad Jeg gav ham, selv om det ikke var meget sammenlignet med, hvad Jeg gav andre, dig inklusive. Jeg viste ham for dig i et syn, fordi du ofte gik forbi ham. Mere end én gang pegede du ham ud for dine venner og talte om ham."

"Gjorde jeg? Hvad sagde jeg?"

"Du sagde: "Der er endnu en af disse her Elias'er, som må være sluppet løs." Du sagde, at han led af 'religiøst vanvid' og var sendt af fjenden for at få folk til at vende sig fra Evangeliet."

Det her var det værste stød, jeg overhovedet havde fået i hele denne oplevelse. Jeg var mere end chokeret. Jeg var forfærdet. Jeg prøvede at huske den bestemte hændelse, men jeg kunne ikke komme i tanker om den, for der var så mange, der lignede den. Jeg havde aldrig haft meget tilovers for de snavsede gadeprædikanter, som for mig så ud, som om de var sendt for at få mennesker til at vende sig fra Evangeliet.

"Jeg er ked af det, Herre. Jeg er virkelig ked af det."

"Og du er tilgivet," svarede Han hurtigt. *"Og du har ret. Der er mange, som har forsøgt at prædike Evangeliet på gaderne af forkerte, ja til tider perverse holdninger. Men alligevel er der mange, som er alvorlige, selv om de er utrænede og ulærte. Du må ikke dømme blot efter det ydre. Der er lige så mange sande tjenere, der ser ud, som han gjorde, som der er polerede professionelle i de store katedraler og organisationer, som mennesker har bygget i Mit navn."*

Så sagde Han til mig at jeg skulle se på Angelo. Da jeg vendte mig, var han trådt ned fra sin trone og stod lige foran mig. Han åbnede sine arme og gav mig et ordentligt knus og kyssede mig på panden som en far. Kærlighed vældede ud over mig og gennem mig, indtil jeg følte, at det var ved at kortslutte mit nervesystem. Da han endelig slap mig, vaklede jeg, som om jeg var fuld, men det var en fantastisk fornemmelse. Det var kærlighed i en grad, jeg aldrig havde oplevet før.

"Det kunne han have givet dig på jorden," fortsatte Herren. *"Han havde meget at give Mit folk, men de ville ikke komme i nærheden af ham. Selv Mine profeter undgik ham. Han voksede i tro ved at købe en Bibel og et par bøger, som han læste igen og igen. Han forsøgte at gå til kirkerne, men han fandt ingen, som ville modtage ham. Hvis de havde taget ham ind, ville de have taget Mig ind. Han var Min banken på deres dør."*

Jeg lærte en ny dimension af bedrøvelse. "Hvordan døde han?" spurgte jeg næsten i forventning til, at jeg på en eller anden måde havde været ansvarlig for det.

"Han frøs ihjel, mens han forsøgte at holde en gammel dranker, som havde mistet bevidstheden i kulden, i live."

Da jeg så på Angelo, forstod jeg ikke, hvorfor mit hjerte var så hårdt. Alligevel forstod jeg ikke, hvordan han var blevet en martyr, som jeg vidste var en titel, man brugte til dem, der døde, fordi de ikke gik på kompromis med deres vidnesbyrd.

"Herre, jeg ved, at han i sandhed er en overvinder," bemærkede jeg. "Og derfor er det rigtigt, at han er her. Men bliver de, der dør på den måde, også martyrer?"

"Angelo var en martyr hver dag, mens han levede. Han ville kun gøre nok for sig selv til at holde sig i live, og han ofrede gladeligt sit liv for at frelse en ven i nød. Som Paulus skrev til korinterne, at selv om du giver dit legeme til at brændes, men ikke har kærlighed, så tæller det ikke. Men når du giver dig selv med kærlighed, tæller det meget. Angelo døde hver dag, fordi han ikke levede for sig selv, men for andre. Selv om han altid, mens han var på jorden, så sig selv som en af de mindste af de hellige, så var han en af de største. Som du allerede har lært, så ender mange af dem, der regner sig blandt de største, og som regnes for at være blandt de største, med at blive de mindste. Angelo døde ikke for en læresætning, men han døde for Mig."

"Herre, hjælp mig til at huske dette. Hjælp mig til ikke at glemme, hvad jeg har lært, når jeg vender tilbage," bad jeg.

"Det er derfor, Jeg er med dig her, og Jeg vil være med dig, når du vender tilbage. Visdom er at se tingene med Mine

øjne, og ikke at dømme efter det udvortes, du ser. Jeg viste dig Angelo i synet, så du kunne genkende ham, når du kom forbi ham på gaden. Hvis du havde fortalt ham det, du vidste om hans fortid, som Jeg havde vist dig i synet, ville han på det tidspunkt have givet sit liv til Mig. Du kunne så have oplært denne store konge, og han ville have haft stor indflydelse på Min kirke. Hvis Mit folk ville se på andre, som Jeg gør, ville Angelo og mange andre være blevet anerkendt. De ville være blevet fulgt ind på de største prædikestole, og Mit folk ville være kommet allevegne fra for at sidde ved deres fødder, for ved at gøre det ville de have siddet ved Mine fødder. Han ville have lært dig at elske, og hvordan du skulle have brugt de gaver, Jeg har givet dig, så du havde båret mere frugt."

Jeg skammede mig sådan, at jeg ikke engang ville se på Herren, men til sidst vendte jeg mig mod Ham igen, for jeg mærkede, at smerten drev mig hen mod selvcentreretheden igen. Da jeg så på Ham, blev jeg i sandhed blændet af Hans herlighed. Det varede lidt, men gradvist vænnede mine øjne sig til at se Ham.

"Husk, at du er tilgivet," sagde Han. *"Jeg viser dig ikke disse ting for at fordømme dig, men for at lære dig. Husk altid, at medlidenhed vil fjerne slørene fra din sjæl hurtigere end noget andet."*

Da vi begyndte at gå igen, talte Angelo for første gang. "Vil du ikke nok huske mine venner, de hjemløse. Mange vil elske vores Frelser, hvis nogen vil fortælle dem om ham."

Hans ord indeholdt sådan en kraft, at jeg var for be-

væget til at svare, så jeg nikkede bare. Jeg vidste, at disse ord var ønsket fra en stor konge og en stor ven af kongernes Konge. "Herre, vil du hjælpe mig til at huske de hjemløse?"

"Jeg vil hjælpe enhver, som hjælper dem," svarede Han. *"Når du elsker dem, som Jeg elsker, vil du altid kende Min hjælp. De vil få Hjælperen givet i forhold til deres kærlighed. Du har mange gange bedt om mere af Min salvelse. Det er måden, du får den på. Elsk dem, Jeg elsker! Når du elsker dem, elsker du Mig. Som du giver til dem, har du givet til Mig, og Jeg vil give dig mere tilbage."*

Mine tanker løb til mit pæne hjem og alle de andre ting jeg havde. Jeg var ikke rig, men efter jordisk målestok vidste jeg, at jeg levede bedre, end konger havde gjort det bare hundrede år tidligere. Jeg havde aldrig følt mig skyldig over det før, men jeg gjorde det nu. På en måde var det en god fornemmelse, men på samme tid føltes det ikke rigtigt. Igen så jeg på Herren, for jeg vidste, Han ville hjælpe mig.

"Husk hvad Jeg sagde om, hvordan Min fuldkomne kærlighedslov sætter skel mellem lys og mørke. Når der opstår forvirring sådan som nu, ved du, at det, du oplever, ikke er Min fuldkomne kærlighedslov. Jeg nyder at give Min familie gode gaver, lige som du gør. Jeg ønsker, at du skal glæde dig over dem og sætte pris på dem. Du må bare ikke tilbede dem, og du må dele dem med dem, Jeg kalder dig til at dele dem med. Jeg kunne med en enkelt håndbevægelse fjerne al fattigdom fra jorden. Der kommer en regnskabets dag, når bjerge og høje steder er jævnet ud, og de fattige og nedbøjede er løftet op, men Jeg må gøre det. Menneskelig medlidenhed er lige så modsat Mig

som menneskelig undertrykkelse. Menneskelig medlidenhed er brugt som en substitut for korsets kraft. Jeg har ikke kaldet dig til at ofre, men til at adlyde. Nogle gang må du ofre for at adlyde Mig, men hvis dit offer ikke er gjort i lydighed, vil det adskille os.

Du er skyldig for den måde, du fejlbedømte og behandlede denne store konge på, mens han var Min tjener på jorden. Døm ikke andre uden at spørge Mig. Du har mistet flere møder med mennesker, som Jeg havde planlagt for dig, end du kan forestille dig af den simple grund, at du ikke var følsom over for Mig. Men alligevel har Jeg ikke vist dig disse ting for at få dig til at føle dig skyldig, men for at få dig til at angre, så du ikke fortsat vil miste dem. Hvis du bare handler i skyld, vil du begynde at gøre ting for at kompensere for din skyld, hvilket er en forhånelse mod Mit kors. Mit kors alene kan fjerne din skyld, og fordi Jeg tog korset på Mig for at fjerne din skyld, er alt, hvad der gøres af skyld, ikke gjort for Mig.

Jeg nyder ikke at se mennesker lide," fortsatte Visdom. *"Men menneskelig medlidenhed vil ikke lede dem til korset, som alene kan forløse deres virkelig lidelse. Du mistede Angelo, fordi du ikke vandrede i medlidenhed. Du vil have mere, når du vender tilbage, men din medlidenhed må stadigvæk være underlagt Min Helligånd. Selv Jeg helbredte ikke alle, Jeg havde medlidenhed med, Jeg gjorde kun, hvad Jeg så Min Far gøre. Du må ikke bare gøre tingene ud af medlidenhed, men i lydighed mod Min Ånd. Kun da vil din medlidenhed have forløsningens kraft.*

Jeg har betroet dig Min Ånds gaver. Du har kendt Min salvelse i din forkyndelse og i dine skriverier, men du har kendt den meget mindre, end du tror. Det er sjældent, du

virkelig ser med Mine øjne, eller hører med Mine ører eller forstår med Mit hjerte. Uden Mig kan du intet gøre, som vil gavne Mit Rige eller fremme Mit evangelium. Du har kæmpet i Mine kampe, og du har set toppen af Mit bjerg. Du har lært at skyde sandhedspile og ramme fjenden. Du har lært lidt om brugen af Mit sværd. Men kærlighed er Mit største våben. Kærligheden fejler aldrig. Kærligheden skal blive den kraft, som ødelægger djævelens arbejde. Og kærligheden skal bringe Mit Rige frem. Kærlighed er banneret over Min hær. Under dette banner skal du kæmpe nu."

Med disse ord drejede vi ind i en korridor og var ikke længere i den store hal med dommersædet. Visdoms herlighed var hele vejen omkring mig, men jeg kunne ikke længere se Ham klart. Pludselig kom jeg til en dør. Jeg vendte om, for jeg ville ikke væk derfra, men jeg vidste øjeblikkeligt, at jeg var nødt til det. Dette var den dør, Visdom havde ledet mig til. Jeg måtte gå gennem den.

Såfremt læsningen af denne bog har rejst et ønske om at følge med i, hvad der sker åndeligt i vort land, kan man abonnere på magasinet ET VÆGTERRÅB, som udsendes gennem forlaget LYCHNOS af

KRISTENT INFORMATIONS CENTER

Deri orienteres løbende om åndelige strømninger i samfundet, og der gives et bibelsk begrundet svar på disse. Derudover gives der også undervisning om åndelig kamp og befrielse af geografiske områder samt udfrielse af mennesker, som er blevet fanget i de åndelige bevægelser, der hærger Danmark.

Rekvirer prøvenummer og yderligere materiale på **97 56 05 11**